

КИЙРА КАС ЕЛИТЪТ

Част 2 от „Изборът“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2013

chitanka.info

Свикайте прислугата! Кралицата е будна!

ПЪРВА ГЛАВА

Анджелиският въздух беше притихнал, затова полежах още малко, заслушана в дишането на Максън. Все по-рядко се случваше да го уловя в истински спокоен, ведър момент и исках да се потопя напълно в този, благодарна, че принцът изглеждаше най-щастлив, когато оставахме насаме един с друг.

Откакто броят на претендентките в Избора се беше съкратил до шест, ми се струваше по-напрегнат дори от деня, в който всичките трийсет и пет момичета бяхме пристигнали в двореца. Навярно си беше въобразявал, че ще разполага с повече време да направи избора си. А колкото и да не ми се щеше да си го призная, разбирах, че аз бях причината да му трябва още време за размисъл.

Принц Максън, наследник на илейския трон, ме харесваше. Преди седмица ми беше заявил, че дойде ли моментът, в който без всякакви задръжки можех да кажа, че и аз изпитвам същите чувства към него, щеше да сложи край на състезанието. Неведнъж обмислях тази идея, питах се какъв ли щеше да е животът ми, ако станех негово момиче.

Усложнението обаче идваше от там, че Максън не беше само мой. Делях го с още пет участнички — момичета, които извеждаше на срещи и в чиито уши шепнеше, а това ме притесняваше. Освен това, приемех ли Максън, автоматично приемах и короната, мисъл, която обикновено избутвах назад в съзнанието си, най-малкото защото още не можех да си представя такова бъдеще.

Стоеше и въпросът с Аспен, разбира се.

Официално вече не бяхме заедно — беше скъсал с мен още преди да изтеглят името ми за участие в Избора, но когато се появи в двореца като войник от стражата, всички онези чувства, от които се бях стремил да избягам, отново заляха сърцето ми. Аспен беше първата ми любов, погледнех ли го... отново се превръщах в неговото момиче.

Максън не знаеше, че Аспен е дошъл в двореца, но пък беше наясно, че в родния ми град има човек, раздялата с когото се опитвах да преодоля, затова с присъщото си великодушие ми даваше време да се изтръгна от миналото, докато той самият търсеше друга съпруга, в случай че не успееш да го обикна.

Той помести глава и видиша малко над челото ми, а аз отново се замислих какво ли щеше да е чувството, ако просто се отдадох на любовта си към Максън...

— Знаеш ли кога за последно съм гледал звездите? — попита ме той.

Намърдах се по-близо до него върху одеялото ни, търсейки топлината му в прохладната анджелиска нощ.

— Нямам представа.

— Преди няколко години по време на урок по астрономия с един от преподавателите ми. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че звездите са с различни цветове.

— Чакай малко. Казваш ми, че последно си гледал звездите с научна цел? Ами за удоволствие?

Той се изкиска.

— Удоволствие. Ще трябва да го вменя някъде между бюджетните съвещания и срещите на комисията по инфраструктура. А, за малко да забравя и военното планиране, в което, между другото, никак не ме бива.

— В какво друго не те бива? — полюбопитствах аз, прокарвайки длан по колосаната му риза. Насърчен от допира, Максън зарисува малки кръгчета по рамото ми с пръстите на ръката, върху която бях полегнала.

— Защо те интересува? — попита той с престолено раздражение.

— Защото все още не знам почти нищо за теб. А имам чувството, че си безпогрешен. Радвам се, като изскачат доказателства за обратното.

Той се понадигна на лакът и впери поглед в лицето ми.

— Отлично знаеш, че не съм безпогрешен.

— Малко ти остава — отвърнах аз. Телата ни се докосваха едва-едва. Коленете, ръцете, пръстите...

Максън поклати глава с кротка усмивка на устните си.

— Добре. Значи, зле съм във военното планиране. Никакъв ме няма. Освен това ми се струва, че ще съм пълно бедствие в кухнята. Не че съм опитвал да готвя, но...

— Никога?

— Вероятно си забелязала тумбите служители, които те затрупват със сладкиши? За твоє сведение, изхранват и мен.

Изхихиках се. Вкъщи постоянно бях помагала с готвенето.

— Още — настоях аз. — В какво друго не те бива?

Той ме придърпа към себе си, а в кафявите му очи заблещука тайнствена искрица.

— Наскоро открих едно нещо...

— Изплюй камъчето!

— Оказва се, че изобщо не съм способен да стоя далеч от теб. Това е крайно тежък недостатък.

Усмихнах се.

— Опитвал ли си изобщо?

Той си придаде умислен вид.

— Ами, всъщност не. И нямам никакво намерение.

Посмяхме се тихо в обятията си. В подобни моменти наистина ми беше лесно да си представя бъдещето така.

Шумоленето на листата и тревата ни подсказа, че някой се приближава. Въпреки че поведението ни беше напълно допустимо, се почувствах малко притеснено и веднага се надигнах от одеялото. Максън също стана точно преди един от стражите да заобиколи живия плет, зад който лежахме.

— Ваше Височество — поздрави той с поклон. — Простете, че се натрапвам, сър, но не е препоръчително да се застоявате навън по това време. Бунтовниците може да...

— Ясно — въздъхна Максън. — Прибираме се.

Стражът си тръгна, а Максън отново се обърна към мен.

— Ще ти разкрия още един мой недостатък: започвам да се изнервям от стражите. Омръзна ми да се разправям с тях.

Стана и ми подаде ръка. Поех я, наблюдавайки горчивата тревога в очите му. От началото на Избора бяхме преживели две бунтовнически нападения — едно от умерено разрушителните Северняци и едно от смъртоносните Южняци, и дори с този си малък опит можех да разбера изтощението му.

Максън вдигна одеялото и го поизтръска, очевидно недоволен, задето бяха прекъснали среднощната ни среща.

— Хей — привлякох вниманието му аз. — Много се забавлявах. Той кимна.

— Наистина — уверих го и отидох до него. Той прехвърли одеялото в едната си ръка, за да ме прегърне с другата. — Пак трябва да го направим някой път. Тъкмо ще ми кажеш коя звезда какъв цвят е, защото аз изобщо не ги различавам.

Максън се усмихна тъжно.

— Понякога ми се ще обстоятелствата да бяха по-незаплетени, по-нормални.

Доближих се да го прегърна, а Максън пусна одеялото на земята и отвърна на прегръдката ми.

— Не се обиждайте, Ваше Височество, но дори и без стражите, пак нямаше да сте нормален.

Изражението му се поразведри, но въпреки това остана сериозно.

— Ако бях нормален, щях да съм ти по-симпатичен.

— Колкото и да ти е трудно да повярваш, харесвам те точно такъв, какъвто си. Просто ми е нужно повече...

— Време. Знам. Готов съм да ти го дам. Само ми се ще да мисля, че като свърши, ще си решила да останеш с мен.

Извърнах поглед. Не можех да му обещаю нищо. Отново и отново съпоставях Максън и Аспен в сърцето си, но никой от двамата не изпъкваше пред другия. Като изключим моментите, които прекарвах насаме с единия от тях. Онази нощ например се изкушавах да обещаю на Максън, че накрая ще съм само негова.

И все пак не можех.

— Максън — прошепнах, виждайки колко е обезсърчен от мълчанието ми. — Не мога да се зарека. Мога само да ти кажа, че искам да съм тук. Искам да разбера дали има как да... да... — Запънах се аз, несигурна в думите си.

— Да сме заедно? — подхвърли Максън.

Усмихнах се доволна, че така лесно прочете мислите ми.

— Да. Искам да разбера дали има как да бъдем заедно.

Той отметна кичур коса зад рамото ми.

— Мисля, че шансовете са доста добри — заяви с делови тон.

— Аз също. Просто... дай ми малко време, става ли?

Той кимна с по-истинска усмивка на лицето си. Така исках да приключим вечерта си... с надежда. Е, и с още едно нещо. Прехапах устна и се долепих до Максън с красноречив поглед.

Без секунда двоумение, той се приведе и ме целуна. Устните му бяха топли, нежни и ме накараха да се почувствам обожавана, събудиха у мен копнеж за още. Можех да остана така с часове, да видя дали ще се наситя някога, но Максън се отдръпна твърде скоро.

— Да вървим — подкани ме игриво и ме затегли към двореца. — По-добре да се връщаме вътре, преди стражите да са ни погнали с коне и копия.

Когато Максън ме остави при стълбището, умората се стовари отгоре ми като цяла стена. Едва се довлачих до втория етаж, но като свърнах зад ъгъла към стаята си, се съвзех за част от секундата.

— А! — възкликна Аспен, който бе не по-малко изненадан да ме види. — Май това ме прави най-невежият страж на света... през цялото време си мислех, че си вътре.

Изкисках се. Нощем в стаята на всяко от момичетата от Елита трябваше да има поне по една прислужничка. Тази идея хич не ми допаднаше, затова Максън беше настоял да сложи страж на пост пред стаята ми, в случай че изникнеше спешност. Парадоксалното беше, че обикновено ме бранеше точно Аспен. Знанието, че всяка нощ стоеше точно пред вратата ми, ме изпълваше със странна смесица от приятна тръпка и ужас.

Шеговитият тон моментално напусна гласа му, когато осъзна очевидната причина да не съм под завивките. Прокашля се многозначително.

— Добре ли си прекара?

— Аспен — прошепнах аз, озъртайки се наоколо. — Не се сърди. Участвам в Избора и това се очаква от мен.

— И какъв шанс имам аз, Мер? Как да се съревновавам за теб, когато общуваш само с конкурента ми?

Имаше право, но какво можех да направя по въпроса?

— Моля те, не ми се ядосвай, Аспен. И аз се мъча да намеря изход от ситуацията.

— Не, Мер — продължи той с по-кротък тон. — Не ти се ядосвам. Просто ми липсваш. — Не посмя да произнесе думите на глас, но ги оформи с устните си: „Обичам те“.

Успя да ме трогне.

— Знам — отговорих и опрях длан в гърдите му, позволявайки си за момент да забравя що за неприятности можехме да си навлечем. — Но това не променя местоположението ни, нито факта, че сега съм част от Елита. Нужно ми е време, Аспен.

Той се пресегна да хване ръката ми и кимна.

— Ще ти дам време. Просто... опитай се и ти да намериш време за мен.

Не ми се искаше да споменавам колко трудно щеше да е, затова само му се усмихнах леко и извадих бавно ръката си от неговата.

— Трябва да се прибирам.

Той не ме изпускаше от поглед, докато влизах в стаята и затварях вратата помежду ни.

Време. Напоследък имах нужда от повече. Надявах се, че ако получа достатъчно, нещата сами ще се наредят.

ВТОРА ГЛАВА

— Не, не — отговори със смях кралица Амбърли. — Имах само три шаферки, въпреки че майката на Кларксън настояваше да имам повече. Аз исках да ме придружават само сестрите ми и най-добрата ми приятелка, с която, в интерес на истината, се бяхме запознали по време на Избора.

Надникнах към мястото на Марли и ми стана приятно, като видях, че и тя гледа към мен. Преди да се нанесе в двореца, бях живяла с мисълта, че в условията на състезание с толкова високи залози беше нелогично да очаквам приятелско отношение. Марли ме бе прегърнала още при първата ни среща и оттогава бяхме неразделни. С изключение на едно-единствено невинно пререкание, други не бяха възниквали помежду ни.

Преди няколко седмици Марли ми бе признала, че нямала особено желание да бъде с Максън. Като я бях пришпорила да обясни защо, тя се беше отдръпнала от мен. Не ми се сърдеше, знаех го със сигурност, но дните, преди да ми проговори, ми се бяха сторили безумно самотни.

— Аз искам седем шаферки — обяви Крис. — Така де, ако Максън избере мен и вдигнем голяма сватба.

— Е, аз пък няма да имам шаферки — изтъкна Селест в противовес. — Само ще отвличат вниманието. А тъй като събитието ще се излъчва по телевизията, държа всички погледи да са върху мен.

Побеснях от яд. Толкова рядко ни се случваше да си поговорим с кралица Амбърли, а Селест съсипваше всичко с безочливото си поведение.

— Аз бих искала да внеса част от културните традиции на страната ми в сватбената церемония — обади се скромно Елиз. — Момичетата от Нова Азия се омъжват в червено, а младоженецът носи дарове за приятелите на булката като символ на признателност, задето му я отстъпват.

— Задължително ме имай предвид за сватбеното ти тържество — изписука Крис. — Обожавам подаръци!

— И мен! — викна Марли.

— Лейди Америка, доста сте мълчалива днес — отбеляза кралица Амбърли. — Каква бихте желали да е вашата сватба?

Изчервих се, понеже изобщо нямах подготвен отговор.

Единствената сватба, за която някога си бях фантазирала, щеше да се състои в Каролина, в някой от офисите на Окръжна администрация, и то след умопомрачително количество бумацина.

— Ами, знам само, че искам баща ми да ме съпроводи до олтара. Сещате се, да ме предаде на младоженеца. Само на това държа. — Срамно, или не, ала други изисквания нямах.

— Това всички го правят — посочи Селест. — Какво му е оригиналното?

При други обстоятелства вероятно щях да настръхна след такъв обиден коментар, но тогава само свих рамене.

— Просто искам на този специален ден да видя, че татко наистина одобрява избора ми.

— Звучи хубаво — вметна Натали и отпи глътка чай, зареяла поглед през прозореца.

Кралица Амбърли се позасмя.

— Надявам се да го одобри. Който и да е избраникът — додаде бързо, осъзнавайки, че думите ѝ прозвучаха като препратка към Максън.

Запитах се дали наистина не ѝ минаваше през ума, дали синът ѝ не ѝ беше казал за нас.

Малко след това сватбената тема се изчерпа и кралицата отиде да работи в стаята си. Селест се паркира пред големия телевизор, вграден в стената, а останалите подхванаха игра на карти.

— Беше забавно — коментира Марли, като седнахме заедно на една маса. — Май кралицата за пръв път е толкова словоохотлива пред нас.

— Явно започва да я обхваща вълнение. — С никого не бях споделяла разказа на сестра ѝ за това колко пъти бе опитвала да си роди още едно дете, но безуспешно. Предсказанието на Адел, че кралицата ще поомекне към нас, смалеше ли се групичката ни, се беше оказало вярно.

— Да чуя сега: наистина ли нямаш никакви други планове за сватбата, или просто не искаше да ги казваш пред всички? — попита Марли.

— Наистина нямам — уверих я. — Не дръзвам да си мечтая за грандиозна сватба. Все пак съм Петица.

Марли поклати глава.

— Някога си била Петица. Вече си Тройка.

— Да, вярно — казах, подсетена за новото ми звание.

Бях родена в семейство от Пета каста — художници и музиканти, които обикновено не носеха много пари вкъщи, и въпреки че ненавиждах замисъла на кастовата система, харесвах професията си. Идеята да се възприемам като Тройка, да се преквалифицирам като учител или писател ми беше странна.

— Престани да се самоизмъчваш — каза Марли, явно разтълкувала изражението ми. — Рано е да се тюхкаш за каквото и да било.

Канех се да възразя, но Селест ме прекъсна с канския си крясък.

— Хайде де! — тя фрасна дистанционното в дивана и отново го насочи към телевизора. — Ъх!

— Само на мен ли ми се струва, или е станала още по-сприхава? — изшушуках на Марли. Загледахме я как блъска дистанционното, докато накрая не се отказа и отиде да превключи канала ръчно. Вероятно в живота на една Двойка такива неудобства си бяха сериозен повод за бесуване.

— Сигурно е от стреса — предложи Марли. — Забелязваш ли, че Натали става все по-... знам ли... резервирана.

Кимнах и двете обърнахме поглед към трите момичета, които играеха карти. Крис бъркаше тестето с усмивка на уста, докато Натали оглеждаше съсредоточено връхчетата на косата си и изскубваше от корен незадоволителните косми. Изражението ѝ говореше, че духом не беше в стаята.

— Май на всички ни се отразява — признах си аз. — Колкото повече се смаява групичката ни, толкова по-трудно е просто да се наслаждаваме на живота в двореца.

Селест изсумтя и двете се обърнахме към нея, но веднага извърнахме очи, като ни хвана да я гледаме.

— Извини ме за малко — каза Марли и се размърда в стола си.
— Май ще отида до тоалетната.

— И на мен това ми се въртеше в главата. Искаш ли да отидем заедно? — предложих аз.

Тя поклати глава с усмивка.

— Давай преди мен. Тъкмо ще си довърша чая.

— Добре. Ей сега се връщам.

Излязох от Дамския салон и тръгнах бавно по внушителния коридор. Едва ли някога щях да свикна с разкоша му. Така се бях отнесла, че като свих зад ъгъла, връхлетях право върху един страж.

— О! — възкликнах.

— Простете, госпожице. Дано не ви уплаших. — Хвана ме за лактите, докато намеря опора под краката си.

— Не — възразих, хихикайки. — Няма нищо. Трябваше да гледам къде ходя. Благодаря, че ме хванахте, страж...

— Удуърк — представи се той с отривист поклон.

— Аз съм Америка.

— Зная.

Усмихнах му се и врътнах очи. Естествено, че знаеше.

— Е, дано следващия път, като се натъкна на вас, да не е в толкова буквален смисъл — пошегувах се аз.

Той се засмя.

— Съгласен. Приятен ден, госпожице.

— И на вас.

Като се върнах в салона, разказах на Марли за смеховития ми сблъсък със страж Удуърк и я предупредих да внимава как ходи. Тя се разсмя и поклати глава.

Прекарахме остатъка от деня на слънчевата маса край прозореца в разговори за дома и другите момичета.

Точно в онзи момент мислите за бъдещето ме натъжаваха. Рано или късно на Избора щеше да му дойде краят и макар да знаех, че двете с Марли щяхме да си останем близки, ежедневните ни срещи щяха да ми липсват. Тя беше първата ми истинска приятелка и исках да е вечно до мен.

Докато аз се мъчех да живея за момента, Марли гледаше замечтано през прозореца. Питях се за какво ли се е умислила, но цареше такова спокойствие, че не исках да го нарушавам с въпроси.

ТРЕТА ГЛАВА

Широките врати на терасата ми, както и тази към коридора бяха отворени и в стаята ми витаеше топлият ароматен въздух, нахлул откъм градините. Чакаше ме много работа и се надявах нежният полъх да поободри съзнанието ми. Той обаче единствено ме разсейваше и сякаш ме подканваше да стана от бюрото си, да тръгна нанякъде.

Въздъгнах и се отпуснах назад в стола, провесвайки глава от края на облегалката.

— Ан — провикнах се.

— Да, госпожице? — откликна главната ми прислужничка откъм ъгъла, където шиеше. Без дори да поглеждам, знаех, че Мери и Луси, другите ми две прислужнички, бяха наострили уши в готовност да се отзоват.

— Заповядвам ти да измъдруваш заключението от този доклад — казах, сочейки лениво към отчета с военно-статистически данни, който седеше на бюрото пред мен. Всички момичета от Елита щяха да бъдат изпитани на тази задача, но все не успях да се съсредоточа върху нея.

Трите ми прислужнички се изхихикаха, колкото поради нелепостта на разпореждането ми, толкова и заради самия факт, че издавах такова. Не можех да се похваля с качества на водач.

— Съжалявам, милейди, но този въпрос като че ли надхвърля длъжностната ми характеристика — отвърна Ан. Макар и да беше отговорила с шега на несериозното ми искане, осезаемо се чувстваше виновна заради неспособността си да ми е от полза.

— Хубаво тогава — простенах и изопнах гръб в стола си. — Май сама ще трябва да се справям. А пък вие до една сте напълно безполезни. Още утре ще си намеря нови помощнички. Този път говоря сериозно.

Тричките отново се изкискаха, а аз насочих обратно вниманието си към цифрите върху листа. Имах усещането, че статистическите данни са неблагоприятни, но не бях уверена. Заех се да препрочитам

текста и графиките със сбърчено в размисъл чело, несъзнателно дъвчейки края на химикала си, докато се мъчех да се концентрирам.

Дочух сдържания смях на Луси и вдигнах очи, за да видя какво я забавлява толкова, а като проследих погледа ѝ до вратата, заварих Максън, облегнат на касата.

— Издаде ме! — смъмри той Луси, която продължаваше да се кикоти.

Незабавно избутах стола назад и се хвърлих в обятията му.

— Прочел си ми мислите!

— Така ли?

— Моля те, кажи ми, че можем да поизлезем навън. Само за мъничко?

Той се усмихна.

— Имам двайсет минути на разположение.

Завлякох го към коридора и оставихме прислужничките да се вълнуват шумно в стаята ми.

Безспорно градините се бяха превърнали в нашето си място. При почти всяка отдала ни се възможност да останем насаме хуквахме навън. Времето ни заедно минаваше в коренна противоположност на моментите ни с Аспен: скътани в тясната къщурка на дървото в задния двор, единственото място, където можехме да се обичаме без страх.

Внезапно се зачудих дали Аспен не беше някъде наоколо, слял се с многобройните редици на дворцовите стражи, и не ни гледаше как се държим за ръце.

— Какво ти има тук? — попита Максън, докосвайки връхчетата на пръстите ми, докато ходехме.

— Мазоли. От натискане по струните на цигулката четири часа дневно.

— Не ги бях забелязал преди.

— Притесняват ли те? — Бях представителка на най-ниската каста сред шестте момичета от Елита и едва ли някоя от тях имаше ръце като моите.

Максън спря на място, приближи пръстите ми до устните си и целуна ухабените им връхчета.

— Точно обратното. Намирам ги за доста привлекателни. — Усетих как се изчервявам. — Видял съм целия свят — е, да, главно през бронирано стъкло или от кулите на древни замъци, — и все пак

съм го видял. Посветен съм в отговорите на хиляди важни въпроси. Но тази малка ръчичка тук... — той се взря дълбоко в очите ми — ... тази ръчичка твори звуци, несравними с нищо чуто от ушите ми досега. Понякога си мисля, че само съм сънувал как свириш на цигулка, толкова красиво беше. Тези мазоли са доказателство, че е било наяве.

Имаше моменти, в които ми говореше така трогателно, така романтично, че звучеше нереално. Макар и думите му да достигаха сърцето ми, никога не знаех дали е разумно да им повярвам. Откъде можех да съм сигурна, че не омайваше и другите момичета така? Трябваше да сменя темата.

— Наистина ли си посветен в отговорите на хиляди въпроси?

— Абсолютно. Питай ме каквото си поискаш, а ако не знам отговора, то знам къде да го търся.

— Каквото си поискам?

— Точно така.

Трудно ми беше да измисля въпрос на момента, особено такъв, с който щях да го хвърля в чудо — така щеше да е по-интересно. Поразмислих се върху нещата, относно които бях проявявала най-голямо любопитство като малка. Как летяха самолетите. Какъв е бил животът в Съединените щати. На какъв принцип работеха миниатюрните музикални устройства на богатшите.

Тогава ме осени една идея.

— Какво е Хелюин? — попитах.

— Хелюин ли? — Очевидно не беше чувал за подобно нещо. Кое то не ме изненадваше. Един-единствен път бях срещала думата, в онзи вехт учебник по история на родителите ми. На места беше толкова парцалив, че едва се четеше; някои от страниците му бяха съсипани до неузнаваемост, а други направо липсваха. Но идеята за някогашните, отдавна забравени празници открай време ме вълнуваше.

— Май вече не сте толкова самонадеян, а, Ваше кралско всезнайство? — подразних го аз.

Той свъси вежди, но видимо се преструваше на ядосан. Погледна часовника си и вдиша дълбоко.

— Ела с мен. Нямаме много време — заяви той, сграбчи ме за ръката и се втурна нанякъде.

Аз подтичвах несигурно на малките си токчета, но някак смогвах на темпото му, докато ме влачеше обратно към двореца с широка

усмивка върху лицето. Харесваше ми да виждам безгрижния Максън; прекалено често общувах с улегналия.

— Господа — поздрави стражите, като влетяхме през вратите.

Издържах до средата на вестибюла, преди обувките да ме надвият.

— Максън, спри! — простенах. — Не мога толкова бързо.

— Давай, можеш, няма да съжаляваш — подкани ме той, дърпайки ръката ми. Накрая склони да забави крачка, но очевидно не го свърташе.

Тръгнахме към северния коридор и студиото, където се снимаше осведомителният бюлетин, но преди да ги стигнем, се отклонихме по някакво стълбище. Заизкачвахме се стълба по стълба и търпението ми скоро се изчерпа.

— Къде точно ме водиш?

Той се обърна към мен и лицето му веднага придоби сериозно изражение.

— Трябва да се закълнеш на никого да не казваш за тази стаичка. Само няколко члена от семейството ми и шепа стражи знаят за съществуването и.

Ставах все по-заинтригувана.

— Дадено.

Стигнахме до върха на стълбището и Максън ми отвори вратата. Пак ме хвана за ръката и ме поведе надолу по коридорчето, спирайки чак пред стена, почти изцяло покрита от разкошна картина. Максън хвърли един поглед назад, за да се увери, че сме сами, после бръкна зад отсрещния край на рамката. Чух тихичко щракване и картината се откряна към нас.

Ахнах. Максън от своя страна се ухили.

Зад картината се криеше врата, която не стигаше чак до пода и си имаше малка клавиатура като на телефон. Максън набра няколко цифри и таблото издаде звук. Като завъртя дръжката, се обърна към мен.

— Нека ти помогна. Стъпалото е доста височко. — Подаде ми ръка и ме покани да вляза първа.

Останах без думи.

Намирах се в стая без прозорци, чиито стени бяха покрити с рафтове, отрупани със стари наглед книги. Два от рафтовете

съдържаха томове, белязани с любопитни червени наклонени чертички, а до едната стена седеше впечатляващ атлас, отворен на страница с изображение на страна, която не можех да назова. По средата имаше маса с няколко книги отгоре и, изглежда, някой се беше ровил из тях наскоро и нарочно ги беше оставил на леснодостъпно място. Най-накрая окото ми се спря и на вградения в една от стените екран, вероятно телевизионен.

— Какво означават наклонените чертички? — попитах напълно зашеметена.

— С тях се отбелязват забранените книги. Не е изключено да разполагаме с последните бройки в цяла Илеа.

Обърнах се към него, задавайки с очите си въпроса, който не дръзвах да изрека на глас.

— Да, може да ги разгледаш. — Прозвуча така, сякаш му създавах неудобство, но изражението му говореше, че се бе надявал да поискам.

Взех внимателно една от книгите, притеснена да не съсия неволно това единствено по рода си съкровище. Прелистих няколко страници, но побързах да я върна на мястото и, смутена от благоговението, което изпитвах към нея.

Като се обърнах, заварих Максън да щрака по клавишите на нещо, приличащо на пишеща машина, прикрепена към телевизионния екран.

— Какво е това? — поинтересувах се аз.

— Компютър. Не си ли виждала преди? — Поклатих глава, а Максън като че ли не се изненада особено. — Вече са рядко явление. Този е предназначен специално за обработка на информацията в тази стая. Ако изобщо имаме сведения за този твой Хелюин, машинката ще ни насочи къде да търсим.

Не схванах напълно думите му, но не го помолих да обясни. До няколко секунди търсенето му даде резултат: списък от три точки върху екрана.

— Ей, чудесно! — възкликна той. — Почакай тук.

Останах при масата, докато Максън издирваше трите книги, които щяха да ни просветлят за същността на Хелюин. Надявах се да не му бях създала толкова работа заради нещо глупаво.

Първата книга определяше Хелуин като празненство, с което келтите отбелязвали края на лятото. Понеже не исках да го затормозявам излишно, така и не споменах малката подробност, че си нямах никаква представа що е то келти. Въпросните „келти“ вярвали, че по Хелуин духове скитат из нашия свят и се маскират, за да прогонят лошите. С времето традицията прераснала в светски празник, тачен най-вече от децата. Хлапаците обикаляли града, облечени в маскарадни костюми, пеели песни и за награда получавали вкуснотии. Дори си измислили заканата „лакомство или пакост“, понеже правели разни дяволии, ако не ги почерпят.

Определението във втората книга беше подобно, само че се споменаваше и нещо за тикви и християнство.

— Тази ще е най-интересна — обяви Максън, разлиствайки третата книга, ръкопис, доста по-тънък от останалите.

— От къде на къде? — зачудих се аз и отидох до него, за да я видя отблизо.

— Това, лейди Америка, е един от личните дневници на Грегъри Илеа.

— Какво? — възкликнах аз. — Мога ли да я докосна?

— Нека първо намеря страницата, която ни трябва. Виж, има даже фотография!

И наистина измежду кориците като привидение се яви снимка от незнайното минало, на която с каменно изражение, безупречен костюм и достолепна стойка позираше самият Грегъри Илеа. Странно беше да разпозная толкова от краля и Максън в осанката му. До него седеше жена с вяла усмивка на лицето. По чертите ѝ си личеше, че някога бе пленявала с красота, но до онзи момент очите ѝ вече бяха загубили блясъка си. Имаше уморен вид.

Три други фигури обкръжаваха двойката. Красиво, жизнено момиче в юношеска възраст се усмихваше широко, облечено в рокля с волани. Точно като на принцеса. Чудна работа! До нея стърчаха две момчета, едното малко по-високо от другото, но и двамата дегизирани като персонажи, които не успях да разпозная. Изглеждаха така, сякаш се канеха да свършат някоя бяля. Под снимката бяха вписани няколко изречения, и то, за мое изумление, с почерка на Грегъри Илеа.

„Тази година децата отпразнуваха Хелуин с голямо тържество. Разбирам, че това е бягството им от горчивата реалност, но в моите очи е лекомислие. Семейството ни е едно от малкото, разполагащи с достатъчно средства за веселби, но тази детинщина ми се струва чисто прахосничество.“

— Според теб това ли е причината да загърбим празниците? Защото са прахосничество? — попитах Максън.

— Възможно е. Ако съдим по датата, снимката е направена точно след ответния удар на Китайско-американската държава, малко преди Четвъртата световна война. По онова време повечето хора мизерствали — представи си цяла нация от Седмици с шепа Двойки между тях.

— Леле. — Чудех се какво ли е било да живееш в опустошена от войни страна, едва стъпила на краката си, но готова да се бори за независимост. Миналото ни ме вдъхновяваше.

— Колко такива дневници има? — поинтересувах се.

Максън посочи към един от рафтовете, зареден със същите книжки.

— Около дузина.

Не беше за вярване! Всичката тази история, събрана в една стаичка.

— Благодаря ти. Дори не си бях мечтала да видя подобно нещо с очите си. Още не мога да повярвам, че е истина.

Максън сияеше от щастие.

— Искаш ли да го прочетеш целия? — той посочи към дневника.

— Да, разбира се! — почти изкрещях, преди да си спомня колко работа ме чакаше. — Само че не мога да остана повече, трябва да се връщам към онзи ужасяващ доклад. А и ти имаш задължения.

— Вярно. А какво ще кажеш за това? Вземи книгата и я задръж за няколко дни.

— Полагат ли ми се такива привилегии? — попитах слисана.

— Не — усмихна се той.

Подвоумих се, обзета от страхопочитание към книгата в ръцете ми. Ами ако я загубех? Ако я повредях? Несъмнено и той се опасяваше от същото. Но едва ли друг път щеше да ми изпадне такава

възможност. Просто щях да съм по-предпазлива в чест на този безценен подарък.

— Хубаво. Само за нощ — две, после веднага я връщам.

— Да й намериш добро скривалище.

Така и направих. Не ставаше дума просто за книга, а за доверието на Максън. Скътах я в столчето пред пианото ми изпод купчина партитури — място, което прислужничките никога не чистеха. Единствено моите ръце щяха да я докосват.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Безнадеждна съм! — оплака се Марли.

— Не, не, справяш се прекрасно — излъгах аз.

Повече от седмица преподавах на Марли уроци по пиано почти всеки ден, а имах откровеното чувство, че уменията ѝ единствено се влошаваха. Още упражнявахме музикалната стълбица, за бога. Пак натисна грешния клавиш, а аз изтръпнах, като чух фалшивия тон.

— Да си видиш само гримасата! — отчая се тя. — За нищо не ставам. Все едно свиря с лактите си.

— Идеята не е лоша. Може пък лактите ти да имат по-добър усет. Тя въздъхна.

— Предавам се. Извинявай, Америка, прояви голямо търпение, но не мога да се слушам повече. Под моите пръсти пианото звучи като болно.

— По-скоро като в предсмъртна агония.

Марли избухна в смях и аз се присъединих към нея. Когато се бях съгласила да ѝ преподавам уроци по пиано, не бях подозирала, че ми предстои да подложа ушите си на такова болезнено — макар и забавно — мъчение.

— Може пък да те бива с цигулката. Музиката от струнните инструменти направо гали ухото — предложих аз.

— Едва ли. Като си знам късмета, вероятно ще я счупя. — Марли стана и отиде до масичката, където докладите, върху които трябваше да се трудим, бяха избутани настрана, а милите ми прислужнички бяха ни оставили чай и бисквити.

— Голяма работа. Тази тук е собственост на двореца. Не е страшно дори да я разбиеш в главата на Селест.

— Не ме изкушавай — каза Марли и ни наля по чаша чай. — Толкова ще ми липсваш, Америка. Не знам какво ще правя, когато се разделим и не мога да те виждам всеки ден.

— Е, Максън е изключително нерешителен, така че не бери грижи още от сега.

— Знам ли. — Гласът и придоби сериозен тон. — Не ми го е казал в прав текст, но съм наясно, че ме държи, защото народът ме харесва. Сега, когато намаляхме така драстично, зрителите лесно ще променят мнението си и ще си намерят нова любимка, а принцът ще ме отпрати.

Подбрах внимателно следващите си думи с надеждата, че ще ми сподели защо се бе отдръпнала от Максън и че по този начин няма отново да я отчуждя.

— Примиряваш ли се с тази идея? С вероятността да не привлечеш Максън?

Тя сви рамене.

— Просто не е мъжът за мен. Съгласна съм да напусна съревнованието, но не и двореца — обясни тя. — Пък и не бих искала да живея с човек, влюбен в друга.

Подскочих в стола си.

— В коя е...

Очите на приятелката ми придобиха тържествуващ вид, а усмивката, скрита зад чаената чаша, сякаш казваше „Спилах те!“.

И наистина ме беше спипала.

За част от секундата осъзнах, че мисълта Максън да е влюбен в друга ме изпълваше с нетърпима ревност. В следващия момент обаче, когато проумях, че говореше за мен самата, изпитах безкрайно облекчение.

Бях градила стена след стена, подигравайки се на Максън, изтъквайки положителните качества на конкурентките ми, а тя с едно-единствено изречение бе съумяла да проникне зад преградите.

— Защо протакаш, Америка? — попита ме приятелски. — Знаеш, че те обича.

— Никога не ми е казал подобно нещо — заявих откровено.

— Естествено, че не е — натърти тя, сякаш посочваше очевиден факт. — Толкова усилено се опитва да те спечели, а доближи ли се до теб, ти го отблъскваш. Защо го правиш?

Можех ли да ѝ споделя? Можех ли да ѝ призная, че макар чувствата ми към Максън да бяха дълбоки, явно по-дълбоки, отколкото бях предполагала, в сърцето ми имаше и друг човек?

— Просто... още не съм сигурна, това е. — Имах ѝ доверие, наистина. Но и за двете ни щеше да по-добре, ако не знаеше.

Тя кимна. Видимо прозираше, че историята е по-заплетена, но не ме пришпори. Това взаимно примирение с факта, че и двете си имахме своите тайни, ми действаше някак успокояващо.

— Работи по въпроса. Усърдно. Това, че не е идеалният мъж за мен, не го прави лош човек. Много ще ме е яд, ако го загубиш, понеже те е дострашало.

И този път беше права. Наистина се страхувах. Страхувах се, че Максън не е искрен в проявата на чувствата си, че не съм подходяща за принцеса, че ще страдам, ако загубя Аспен.

— И за да поразведря обстановката... — подхвана Марли и остави чашата си на масата. — Вчерашните разговори на сватбена тема ме накараха да се замисля за нещо.

— Какво?

— Би ли искала да ми бъдеш шаферка? Така де, ако се омъжа някой ден?

— О, Марли, разбира се, че бих! А ти ще бъдеш ли моя? — Пресегнах се да хвана ръцете ѝ и тя ги подаде на драго сърце.

— Но ти си имаш сестри, няма ли да се разсърдят?

— Ще проявят разбиране. Моля те?

— С най-голямо удоволствие! За нищо на света не бих пропуснала точно твоята сватба. — С тона си намекваше, че моята сватба ще е събитието на века.

— Обещай ми, че дори да се венчая за господин Никой от Осма каста в някой заден двор, пак ще дойдеш.

Тя ме изгледа скептично, явно убедена, че в никакъв случай не ме очакваше такава съдба.

— Дори да е така, обещавам.

Не ме помоли да се закълна в същото, което отново ме наведе на мисълта, че в родния ѝ град я чакаше някое възлюбено момче от Четвърта каста. Нямах намерение да я притискам обаче. Не се съмнявах, че и двете таяхме по нещичко; важното беше, че щях да направя всичко за най-добрата си приятелка.

Онази нощ се надявах да прекарам малко време с Максън. Думите на Марли ме бяха подтикнали да преосмисля много от действията си. Както и вижданията си. И чувствата си.

След вечеря, когато всички станахме от масата, привлякох вниманието на Максън и подръпнах ухото си. Това беше тайният ни

знак за среща и поканата рядко оставаше незачетена. Само че онази вечер Максън ме изгледа разочаровано и оформи думичката „работа“ с устни. Намусих се на шега, махнах му скришом и излязох от трапезарията.

И бездруго така беше най-добре. Наистина трябваше да премисля на спокойствие отношенията си с Максън.

Когато свърнах зад ъгъла на път към стаята ми, Аспен вече стоеше на поста си. Огледа ме от глава до пети, разучавайки с поглед плътно прилепналата зелена рокля, която правеше чудеса с малкото извивки по тялото ми. Минах покрай него, без да пророня и дума. Преди да съм докоснала дръжката на вратата, той погали едва-едва ръката ми.

Жестът беше бавен, но краткотраен, и в тези броени секунди почувствах познатата нужда, копнежа, който Аспен винаги ми вселяваше. Позволих си един-единствен поглед, прицелен в смарагдовите му очи, жадни и бездънни, и коленете ми омекнаха.

Влязох в стаята възможно най-бързо, изтезавана от мимолетния ни допир. Слава богу, не ми остана време да размишлявам върху начина, по който ме караше да се чувствам, тъй като веднага щом вратата се затвори зад мен, прислужничките ми налетяха и се втурнаха да ме подготвят за лягане. Докато бърбореха и разресваха косата ми, опитах да изчистя съзнанието си поне за миг.

Оказа се невъзможно. Трябваше да направя крайния си избор. Аспен или Максън.

Но как да избира между две неустойими възможности? Как да взема решение, когато и двата изхода водеха до погром за част от мен? Успокоявах се с мисълта, че имах още време. *Имах още време.*

ПЕТА ГЛАВА

— Тоест, лейди Селест, становището ви е, че бройката е недостатъчна, и според вас следващият военен набор трябва да е по-мощен? — попита Гаврил Фадей, водещият на Илейски осведомителен бюлетин и официален интервюиращ на кралските особи.

Дебатите ни пред камерите на бюлетина бяха изпитание и всички го знаехме. Макар и на Максън да не му беше поставен краен срок, народът нямаше търпение да види финала; а по мои наблюдения същото важеше и за краля, кралицата и съветниците им. Ако искахме да останем в съревнованието, трябваше да се изявяваме, когато и където кажеха. Бях доволна от работата си по онзи ужасяващ доклад за войниците. Помнех част от статистическите данни, така че имах солидни шансове да направя добро впечатление тази вечер.

— Именно, Гаврил. Войната в Нова Азия бушува от години. Смятам, че един или два разширени набора ще ни подсигурят войсковата мощ, необходима за потушаването ѝ.

Буквално не можех да понасям Селест. Вече беше съумяла да уреди изгонването на едно от момичетата, да съсипе тържеството по случай рождения ден на Крис предишния месец и да откъсне парче от роклята ми. Статутът на Двойка и даваше самочувствието на повисшестояща от нас. Откровено казано, аз самата нямах мнение по въпроса за числеността на илейската армия, но след като бях чула това на Селест, твърдо му се противопоставях.

— Не съм съгласна — отбелязах с възможно най-благовъзпитания си тон. Селест се обърна към мен така рязко, че тъмната ѝ коса се праметна през едното ѝ рамо. С гръб към камерата можеше най-спокойно да ме пронизва с кръвнишки поглед.

— А, лейди Америка, смятате, че увеличаването на бройката е лоша идея? — осведоми се Гаврил.

Бузите ми пламнаха.

— Двойките редовно се измъкват с пари от военна служба, затова съм убедена, че лейди Селест не знае какво преживяват семействата, когато им отнемат едничкия син. Увеличаването на набора ще е съкрушителна стъпка, особено за по-ниските касти, където семействата са по-многобройни и всеки от членовете им трябва да се труди за прехраната им.

Марли ме побутна насърчително с лакът.

Селест взе думата.

— Е, в такъв случай как предлагаш да се подходи? Нима твърдиш, че е по-разумно да бездействаме и да проточваме войните?

— Не, не. Естествено, че искам Илеа да е мирна страна. — Направих пауза, за да събера мислите си, и отправих поглед към Максън в търсене на подкрепата му. Кралят изглеждаше като буреносен облак.

Трябваше да се измъкна от ситуацията, затова изстрелях първото нещо, което ми дойде на ума.

— Ами ако направим военната служба доброволна?

— Доброволна ли? — учуди се Гаврил.

Селест и Натали ми се присмяха тихо, което влоши нещата. Тогава обаче се замислих сериозно. Какво му беше лошото на хрумването ми?

— Точно така. Несъмнено желаещите ще трябва да покриват определени изисквания, но имам чувството, че ще извлечем по-голяма полза от армия, съставена от мъже, избрали да се борят за родината си, вместо от момчета, борещи се единствено за кожата си и възможността да се върнат към предишния си живот.

В студиото се възцари мълчание; хората очевидно се замислиха върху предложението ми. Явно намираха някаква логика в него.

— Идеята ми харесва — намеси се Елиз. — Така на всеки месец — два ще можем да изпращаме попълнения на фронта, защото ще се записват нови и нови доброволци. Това би повдигнало духа на войниците, прослужили известно време.

— Съгласна съм — обади се Марли, с което обикновено се изчерпваха коментарите ѝ. Личеше си, че не се чувства удобно в дискуссионна среда.

— Съзнавам, че е възможно да прозвучи малко новаторско, но защо да не се записват и жени? — даде своя принос Крис.

Селест се изсмя с пълен глас.

— И коя жена би постъпила в армията според теб? Ти самата би ли отпътувала за бойното поле? — Гласът ѝ беше пропит с оскърбителна скептичност.

Крис обаче не подаде.

— Не, не разполагам с качества на войник. Но — обърна се тя към Гаврил — събитие като Избора ми отвори очите за едно нещо и то е, че някои момичета са родени с плашещ инстинкт на убиец. Не се подлъгвайте по балните рокли... — Довърши тя с усмивка.

Като се върнах в стаята си, позволих на прислужничките да останат до по-късно от обикновено, понеже имах нужда от помощ с ваденето на всички фуркети от косата ми.

— Идеята ви за доброволната военна служба много ми допадна — обяви Мери, докато чевръстите ѝ пръсти се трудеха неуморно.

— На мен също — обади се Луси. — Спомням си как се мъчеха съседите ми, когато взеха големите им синове. Толкова мъже не се върнаха от фронта, непоносимо беше. — Виждах как десетки спомени пробягват пред очите ѝ. И аз самата таях доста.

Мириам Карие беше овдовяла млада, но въпреки това двамата със синчето и Ейдън се справяха някак. Когато военните бяха почукали на вратата и с траурното писмо, националния флаг и безсмислените им съболезнования, клетата жена беше рухнала. Не успяваше да се бори сама с живота. Дори да имаше физическата способност, вече нямаше волята. От време на време я мярвах да проси като Осмица на същия онзи площад, от който се бях сбогувала с Каролина. Не че имах какво да ѝ дам.

— Знам — потвърдих думите на Луси.

— Мен ако питате обаче, Крис попрекали — коментира Ан. — Жени на бойното поле — картинката някак не ми се връзва.

Усмихнах се към строгото ѝ лице в огледалото, но тя не откъсна съсредоточения си поглед от косата ми.

— По думи на баща ми, някога жените...

Някой почука отривисто на вратата, стряскайки всички ни.

— Хрумна ми нещо — обяви Максън и прекрачи прага, без да чака покана. Май срещите в петък вечер след бюлетина се превръщаха

в традиция.

— Ваше Височество — поздравиха го прислужничките в хор, а Мери изръси няколко от фуркетите по земята, прикляквайки за реверанс.

— Нека ви помогна — предложи Максън и ѝ се притече на помощ.

— Не е нужно — изчерви се тя от срам и заотстъпва назад към вратата. Доста по-отявлено, отколкото несъмнено бе възнамерявала, ококори очи към Луси и Ан с намек да напуснат стаята след нея.

— О, ъм... лека нощ, госпожице — каза Луси, подръпвайки униформата на Ан, за да я последва.

След като излязоха, двамата с Максън прихнахме да се смеем. Обърнах се към огледалото и продължих да измъквам фуркети от косата си.

— Интересни девойчета — коментира Максън.

— Просто изпитват дълбоко уважение към теб.

Той махна скромно с ръка.

— Извинявай, че ви прекъснах — каза той на отражението ми.

— Няма нищо — отвърнах, изтръгвайки последната фиба. Прокарах пръсти през косата си и я разстлах по едното си рамо. — Как изглеждам?

Максън кимна одобрително и се загледа малко по-дълго от необходимото. След като се опомни, подхвана:

— Та, по въпроса с хрумването ми...

— Споделете, моля.

— Нали с теб проучвахме Хелюин?

— Да. О, още не съм прочела дневника. Но е на сигурно място — уверих го аз.

— Не се безпокой. Никой няма да го търси. Както и да е, мислех си... Според книгите се празнувал през октомври, нали така?

— Така — потвърдих аз небрежно.

— Е, сега е октомври. Защо да не си спретнем тържество за Хелюин?

Моментално се завъртях към него.

— Наистина ли? О, Максън, може ли?

— Ще те зарадва ли?

— Ще ме прати на седмото небе!

— Мислех си да уредим костюми на всички участнички в Избора. Недежуриращите стражи могат да ни послужат като допълнителни танцови партньори; няма да е справедливо всички момичета да се редят на опашка за мен. А през идните една-две седмици можем да организираме уроци по танци. Нали се оплакваше, че понякога било скучно през деня. И бонбони! Ще поръчаме да ни доставят най-качествените бонбони. Ти, скъпа моя, ще ядеш до насита. В края на вечерта ще трябва да те изтъркаляме по пода.

Слушах го като хипнотизирана.

— Освен това ще направим официално обявление, с което ще приканим цялата страна да отбележи празника. Децата ще се маскират и ще тръгнат да правят пакости от къща на къща, както е било някога. Сестра ти ще е щастлива, предполагам?

— И още как! Всички ще са щастливи!

Той сви устни и се замисли за момент.

— А дали ще ѝ се хареса да празнува с нас в двореца?

Не можех да повярвам на ушите си.

— Моля?

— На даден етап от конкурса трябва да се запозная с родителите на момичетата от Елита. Не виждам защо да не поканим братята и сестрите им в празничен момент, вместо да чакаме...

Секнах думите му с отривиста прегръдка. Толкова бях въодушевена от идеята, че ще видя Мей и родителите си, че не можах да съдържа ентузиазма си. Той обви ръце около кръста ми и ме загледа с блеснали от доволство очи. Как този мъж пред мен — човекът, когото бях смятала за своя пълна противоположност, съумяваше непрекъснато да ме ощастливява?

— Сериозно ли говориш? Наистина ли ще ги поканиш?

— Разбира се — отвърна той. — От доста време искам да се запознаем, а и правилата на играта го предполагат. Пък и смятам, че среща със семейството ще се отрази разведряващо на всички ви.

След като се уверих, че съм удържала сълзите си, прошепнах в ухото му:

— Благодаря ти.

— За мен е удоволствие... Знаем колко ги обичаш.

— Така е.

Той се засмя.

— И е повече от ясно, че си готова на всичко за тях. Все пак се задържа толкова време в Избора.

Отдръпнах се рязко назад, за да го погледна право в очите. Не открих упрек в тях, а само изненада заради ненадейното ми движение. И все пак не можех да оставя нещата така. Трябваше да се изясним веднъж завинаги.

— Максън, в началото го правех отчасти заради семейството ми, но не те са причината да съм тук сега. Знаеш го, нали? Тук съм, защото...

— Защото?

Огледах лицето му, изтъкано от обожание и надежда. Осмели се, Америка. Просто му го кажи.

— Защото? — подкани ме отново Максън, ала този път с палава усмивчица, която допълнително ме обезоръжи.

Замислих се за вчерашния ни разговор с Марли и онова неочаквано чувство. Трудно ми беше да възприемам Максън като свой любим, докато продължаваше да се среща с други момичета, но определено не бяхме просто приятели. Отново ме изпълни познатото упование, чудноватото усещане, че помежду ни се е зародило нещо необикновено. Държах на Максън повече, отколкото си позволявах да повярвам.

Удостоих го с кокетна усмивка и се запътих към вратата.

— Америка Сингър, върни се на момента. — Изтича пред мен и пак ме прегърна през кръста, придърпвайки ме към себе си. — Кажи ми го. — Прошепна той.

Стиснах устни.

— Хубаво, в такъв случай съм принуден да заложа на други средства за комуникация.

Без всякакво предупреждение Максън се наведе и ме целуна. Усетих как се поотпуснах назад, осланяйки се на силата на ръцете му. Обвих с пръсти тила му, жадна да го доближа още повече до себе си... и тогава нещо прещрака в главата ми.

Обикновено когато оставахме насаме, бях способна да прогоня мислите за странични хора. Онази вечер обаче ме загложди идеята, че някоя друга можеше да е на мое място. Само като си го представех — друго момиче в обятията на Максън... до усмихнатото му лице... пред

олтара с него... Сърцето ми се късаше. Този път не успях да сдържа сълзите си.

— Скъпа, какво има?

Скъпа? Тази думичка на преданост и задушевноост ме обгърна цялата. Внезапно от съзнанието ми се изпари всяко желание да се съпротивлявам на чувствата си към Максън. Исках да съм неговата мила, неговата скъпа. Исках да съм негова... и само негова.

Този копнеж беше обвързан с приветстването на бъдеще, в каквото никога не се бях виждала, и сбогуването с неща, които никога не бях възнамерявала да отблъсна, но мисълта да го изоставя беше недопустима точно в онзи момент.

Вярно е, че не бях най-достойната кандидатка за короната, но ако не намерех смелостта поне да призная чувствата си, не заслужавах дори място в съревнованието.

Въздъгнах и опитах да уравновеся гласа си.

— Не искам да напускам всичко това.

— Ако паметта не ме лъже, още при първата ни среща нарече двореца клетка — той се усмихна. — Но май започваш да се привързваш към него, а?

Поклатих леко глава.

— Понякога си изключително недосетлив. — От свитото ми гърло се изниза тихичък смях.

Максън ми позволи да се отдалеча от него, колкото да погледна в кафявите му очи.

— Не към двореца, Максън. Мога да живея и без дрехите, удобното легло и, ако щеш вярвай, дори храната.

Максън се засмя. Не бях крила що за удоволствие ми носеха божествените ястия в кралския двор.

— За теб говоря — поясних. — Теб не искам да напускам.

— Мен?

Кимнах в отговор.

— Искаш мен?

Изкисках се при вида на слисаното му изражение.

— Правилно ме разбра.

Той помълча за секунда.

— Как... Но... С какво го заслужих?

— Не знам — свих рамене аз. — Просто си мисля, че ще сме добра двойка.

По лицето му бавно се разля усмивка.

— Ще сме неповторима двойка.

Максън ме придърпа към себе си, малко грубичко, точно по негов маниер, и отново ме целуна.

— Сигурна ли си? — Отмести ме на една ръка разстояние от себе си и заоглежда лицето ми съсредоточено. — Абсолютно категорична ли си?

— Ако ти нямаш съмнения, и аз нямам.

За част от секундата в изражението му настъпи лека промяна, толкова мимолетна, че се поколебах дали в действителност я бях видяла.

В следващия момент ме отведе до леглото и двамата седнахме в крайчеца му, хванати за ръце. Оброних глава на рамото му в очакване да каже нещо. Нали точно това признание бе чакал толкова време? Само че не проговори. От гърдите му се изтръгнаха единствено няколко въздишки, наситени с откровено щастие, които успяха да поразсеят напрежението ми.

След известно време — вероятно защото никой от двамата ни не знаеше какво да каже — Максън изопна гръб.

— Май е най-добре да тръгвам. Ако ще каним всички семейства на тържеството, трябва да се захвана с организацията.

Вдигнах глава с усмивка, все още главозамаяна от радост, задето скоро щях да прегърна мама, тате и Мей.

— Още веднъж... благодаря ти.

Изправихме се заедно и тръгнахме към вратата. Стисках здраво ръката му. Поради една или друга причина се боях да я пусна. Усещах споделените ни мигове някак крехки и се опасявах, че и с най-лекото сътресение могат да рухнат.

— Ще се видим утре — обеща ми той шепнешком на милиметри от лицето ми. Гледаше ме с такава всеотдайност, че се почувствах глупаво заради цялата си мнителност. — Прелестна си.

След като си тръгна, затворих очи и разиграх наново в съзнанието си всяка случка от кратката ни среща: пълния му с обожание поглед, игривите усмивчици, сладките целувки. Преживявах

ги отново и отново, докато се приготвях за лягане, питайки се дали и Максън правеше същото.

ШЕСТА ГЛАВА

— Браво, госпожице. Не спирайте да сочите към скиците, а вие, останалите, опитайте да не гледате към мен — инструктира ни фотографът.

Беше събота и всички момичета от Елита бяха освободени от задължителните занятия в Дамския салон. На закуска Максън беше съобщил новината за хелоуинското тържество, а до следобеда прислужничките ни вече бяха започнали работа по моделите на маскарадните ни костюми. Естествено, фотографите документираха целия процес.

Точно в онзи момент се стараех да изглеждам непринудено, докато преглеждах моделиерските рисунки на Ан, а другите ми прислужнички позираха зад масата с парчета плат, кутийки с пайети и абсурдни количества пера.

Фотоапаратът щракаше и светкавицата му проблясваше, докато се подреждахме в няколко различни конфигурации пред обектива. Тъкмо се канех да вдигна парче златиста материя до лицето си за следващата поза, когато забелязах, че си имаме гост.

— Добро утро, дами — поздрави Максън на влизане през отворената врата.

Несъзнателно поизпънах гръб и усетих как усмивката превзема лицето ми.

Фотографът улови реакцията ми, преди да се обърне към Максън.

— Ваше Височество, както винаги е удоволствие да ви видя. Имате ли нещо против да ви снимам с тази млада дама?

— За мен ще е чест.

Прислужничките ми отстъпиха назад, а принцът взе няколко от скиците с дрехи и се долепи до гръба ми, като държеше отпред пред двама ни листовете с едната си ръка, а с другата ме прихвана ниско през кръста ми. Допирът му беше повече от красноречив. Виждаш ли

— сякаш ми казваше той, — скоро ще те докосвам така пред целия свят. Не се тревожи за нищо.

Фотографът ни направи няколко снимки, после тръгна към следващото момиче в списъка си. Чак тогава осъзнах, че и прислужничките ми се бяха изнизали незабелязано.

— Прислужничките ти са изключително талантиливи — коментира Максън. — Измислили са впечатляващи модели.

Опитах да се държа естествено с Максън, но всичко се беше променило едновременно и към по-добро, и към по-лошо.

— Нали? Попаднала съм в сигурни ръце.

— Спря ли се на някой от костюмите? — попита той, разстилайки листовете по бюрото ми.

— Засега клоним към птичката. Явно ги е вдъхновила висулката на колието ми — отбелязах аз и докоснах фината сребърна верижка. Герданчето с пойна птичка ми беше подарък от татко и предпочитах да нося него вместо тежките бижута, подсигурени от кралското семейство.

— Колкото и да ми е неприятно да ти го кажа, Селест също се е насочила към птичката тематика. Стори ми се ужасно ентусиазирана.

— Не е страшно — свих рамене аз. — И бездруго не си падам особено по перушината. — Внезапно усмивката ми посърна. — Чакай малко. Бил си при Селест?

Той кимна.

— Посетих я, колкото да си разменим по няколко думи. Опасявам се, че и на теб не мога да отделя много време. Баща ми не е особено впечатлен от идеята ми, но понеже Изборът още е в ход, разбира, че малко празничен дух няма да навреди. Пък и е съгласен, че този вариант за среща с роднините е доста по-приемлив предвид обстоятелствата.

— Какви обстоятелства?

— Настоява за елиминация, която по план трябва да се състои след срещата ми със семействата на участничките. Колкото по-скоро, толкова по-добре, ако питаш него.

Не знаех, че отстраняването на някое от момичетата беше част от графика на тържеството по случай Хелюин. Очаквах просто едно зрелищно парти. Тази идея ме обезпокои леко, макар и да си казвах, че нямам причина за безпокойство. Не и след снощния ни разговор.

Много пъти бяхме общували, но по-откровен момент не бяхме преживявали заедно.

Без да откъсва поглед от скиците, Максън заяви отнесено:

— Е, май е най-добре да продължа с обиколката си.

— Само толкова време ли ми се полага?

— Не се бой, скъпа. Ще се видим на вечеря.

Да — помислих си, — но на вечеря ще се видиш с всички ни.

— Всичко наред ли е? — попитах го.

— Разбира се — отговори той и ми даде бърза целувка. По бузата. — Налага се да тръгвам. До скоро виждане.

Както се беше появил, така и изчезна... ненадейно.

Броено от неделя, до партито по случай Хелоуин оставаха осем дни и в двореца се вихреше бурна дейност.

С момичетата от Елита и кралица Амбърли прекарахме понеделнишката сутрин в дегустация на храни и подбор на празничното меню. Дотогава не ни бяха възлагали по-приятна задача. Същия следобед обаче Селест изчезна от Дамския салон за няколко часа. Като се върна към четири, заяви на всеослушание „Максън ви изпраща поздрав!“.

Във вторник посрещнахме далечни роднини на кралското семейство, които прииждаха в града заради предстоящия празник. Сутринта на същия ден гледахме през прозореца как Максън дава на Крис урок по стрелба с лък в градината.

По време на храненията трапезарията гъмжеше от подранили гости, но Максън често отсъстваше, което важеше и за Марли и Натали.

С всеки изминал ден изпитвах все по-голямо унижение. Бях допуснала грешката да разкрия чувствата си пред Максън. Колкото и да ми се бе обяснявал в любов, не вярвах да проявява истински интерес към мен, щом първичният му инстинкт беше да прекарва повече време с други жени.

До петък вече почти бях загубила надежда. След заснемането на бюлетина седях пред пианото в стаята си и се молех Максън да ме посети.

Той обаче не дойде.

С настъпването на събота опитах да прогоня черните мисли от съзнанието си, тъй като сутринта трябваше да занимаваме наплива от гостенки в Дамския салон, а следобед да се явим на поредния урок по танци.

Слава богу, че семейството ми бе избрало музиката и изобразителното изкуство от занаятите на Пета каста, защото бях отчайваща танцьорка. Отстъпваше ми единствено Натали. И за да е пълен ужасът ми, Селест се оказа същинско въплъщение на грацията. Учителите често я молеха да помага на останалите момичета в салона, в резултат на което Натали едва не изкълчи глезена си, благодарение на злонамерения подход на Селест.

С типичната си змийска лукавост Селест обвини двата леви крака на Натали за несгодите ѝ. Учителите ѝ повярваха, а Натали обърна всичко на смях. Възхищавах ѝ се, задето не позволи на Селест да я разстрои.

Аспен присъстваше на всички уроци. По време на първите няколко го избягвах, понеже не бях сигурна дали ми се общува с него. Носеха се слухове, че на човек можело да му се завие свят от промените в работните графици на стражите. Някои умирали да участват в тържеството, докато други си имали момичета вкъщи и щели здравата да загазят, ако ги видели да танцуват с някоя красавица, особено при положение, че пет от нас скоро щяха да са свободни и доста изгодна партия за брак.

Но тъй като това беше генералната ни репетиция, когато Аспен ме доближи достатъчно, че да ме покани на танц, не му отказах.

— Добре ли си? — поинтересува се той. — Напоследък ми се струваш доста умърлушена.

— Просто съм уморена — излъгах аз. Не можех да му споделям за любовните си несгоди.

— Така ли? — усъмни се той. — Аз пък си мислех, че ми предстои да чуя някоя лоша новина.

— Какво имаш предвид? — Да не би да знаеше нещо, което аз не знаех?

Той въздъхна.

— Ако се готвиш да ми кажеш, че трябва да престана да се боря за теб, не искам да слушам.

В интерес на истината дори не се бях сещала за Аспен през последната седмица. Съзнанието ми бе така погълнато от ненавременното ми признание и погрешните ми догадки, че не оставаше място за нищо друго. А какво излизаше? Докато аз се бях тревожила, че Максън ще ме изостави, Аспен се беше тревожил, че аз ще изоставя него.

— Не е това — отвърнах мъгляво, засрамена от себе си.

Той кимна, останал поне за момента доволен от отговора ми.

— Ох!

— Опа! — казах аз. Наистина не го бях настъпила нарочно. Опитах да се съсредоточа върху танцовите стъпки.

— Прощавай, Мер, но си окаяна танцьорка. — Аспен се подсмиваше, въпреки че едва ли беше приятно да те настъпят с токче.

— Знам, знам — признах си задъхано. — Влагам голямо старание, повярвай ми!

Подскачах из салона като сляп лос, но пък компенсирах липсата на грация с усърдие. Аспен, като един истински джентълмен, правеше всичко възможно да спаси положението, мъчейки се да следва моя ритъм, макар и в ущърб на музикалния. Такъв си беше — винаги трябваше да е моят герой.

В края на последната репетиция поне бях научила стъпките. Не можех да обещаая, че няма да поваля някой гостуващ дипломат със спазматичните си ритници, а единствено, че ще дам всичко от себе си. Като се замислих по въпроса, ми се проясни защо Максън изпитваше колебания. Щях да го излагам при чуждестранните му визити, да не говорим при банкетите в двореца. Чисто и просто — нямах осанката на принцеса.

Въздъгнах и отидох да си взема чаша вода. Останалите момичета започнах да се разотиват, а Аспен ме последва.

— И така — подхвана той. Озърнах се наоколо, за да се уверя, че никой не ни гледа. — Стигнах до заключението, че щом не страдаш по мен, значи, страдаш по него.

Сведох поглед и бузите ми пламнаха. Колко добре ме познаваше само.

— И бездруго не бих се определил като негов привърженик, но ако още не е проумял колко си неповторима, то, изглежда, е кръгъл идиот.

Усмигнах се, забола очи в пода.

— А ако не спечелиш короната — какво толкова? Не ти е нужна, за да си пленителна. И знаеш ли какво... знаеш ли... — Докато се мъчеше да изнамери подходящите думи, аз събрах смелост да го погледна в лицето.

Очите на Аспен предлагаха хиляда различни завършека на изречението му и всеки от тях го свързваше с мен. Не беше загубил надежда. Познаваше ме по-добре от всеки друг. Бяхме си лика-прилика. Няколко месеца в двореца не можеха да заличат цели две години. Каквото и да се случеше, Аспен щеше да ми подаде ръка.

— Знам, Аспен. Знам.

СЕДМА ГЛАВА

С момичетата от Елита ни бяха строили в редица във внушителния вестибюл на двореца, а аз подскачах на пръсти от нетърпение.

— Лейди Америка — подшушна ми Силвия. Толкова ми трябваше да се досетя, че поведението ми е неприемливо. Главната ни менторка, отговаряща за представянето ни в Избора, приемаше действията ни доста лично.

Опитах да се поуокротя. Като гледах как Силвия, персоналът и шепата стражи кръстосват насам-натам, можех единствено да им завидя за свободата на движение. Ако и на мен ми беше позволено да се разхождам, несъмнено щях да се чувствам по-спокойна.

Вероятно и присъствието на Максън щеше да ме поотпусне. Или пък да ме изнерви още повече. Продължавах да се чудя защо след всичко случило се помежду ни напоследък все не намираше време за мен.

— Тук са! — провикна се някой отвъд дворцовите порти. Не бях единствената, която не можеше да удържи радостта си.

— Така, дами! — привлече вниманието ни Силвия. — Искам изрядно поведение! Главните слуги и прислужничките да се наредят до стената, моля.

Постарахме се да бъдем ослепителните, грациозни млади дами, в каквито целеше да ни превърне Силвия, но още щом близките на Крис и Марли се показаха на входа, всичко пропадна. Все пак двечките бяха още деца и толкова време бяха отсъствали от дома, че родителите им просто не можеха да спазват благоприличие. Спуснаха се към тях с викове, а Марли изскочи от строя, без дори да се замисли.

Родителите на Селест бяха по-сдържани, макар и ясно да си личеше колко се радваха да видят дъщеря си. Тя също напусна строя, само че доста по-цивилизовано от Марли. Не успях да видя близките на Натали и Елиз, защото през отворената врата влетя ниско момиченце с буйна червена коса и търсец поглед.

— Мей!

Тя чу гласа ми, видя откъде и махам и се втурна към мен, а мама и татко тръгнаха подире и. Коленичих, за да я прегърна.

— Ами! Не вярвам на очите си! — изписука с възхищение и благородна завист сестричката ми. — Толкова си... толкова красива!

Не можех да продумам. Не можех дори да я видя през сълзите си.

След малко усетих как силните ръце на татко обгръщат и двете ни. После и мама, забравила типичната си пристойност, се включи в груповата ни прегръдка върху пода на двореца.

Отнякъде долетя въздишка и веднага се досетих, че е била Силвия, но точно в онзи момент не ме интересуваше.

След като най-сетне успях да си поема въздух, проговорих:

— Толкова се радвам, че сте тук.

— И ние, котенце — каза татко. — Не мога да ти опиша колко ни липсваше. — Усетих целувката му върху тила си.

Извъртях се, за да го прегърна по-силно. Дотогава не бях подозирала колко отчаяно бях копняла да го видя.

Накрая потърсих и мама. Мълчанието ѝ ме изумяваше. Не можех да повярвам, че още не беше изисквала доклад за напредъка ми с Максън. Като се отдръпнах назад обаче, забелязах, че в очите ѝ блещукаха сълзи.

— Колко си красива само. Приличаш на истинска принцеса, миличка.

Усмихнах се. Радвах се, че поне този път не ме посрещна с въпроси и нареждания. Просто се любуваше на момента, а това означаваше много за мен. И аз бях щастлива.

Направи ми впечатление, че Мей е вперила поглед в нещо отвъд рамото ми.

— Това е той — въздъхна сестричката ми.

— Хмм? — попитах аз, свеждайки очи към нея. Обърнах се и заварих Максън да ни наблюдава иззад централното стълбище. После тръгна с одухотворена усмивка към семейството ми, сгушено на пода. Татко моментално скочи на крака.

— Ваше Височество — поздрави го той с дълбока почит в гласа. Максън отиде до него с протегната ръка.

— Господин Сингър, за мен е чест. Много съм слушал за вас. За вас също, госпожо Сингър — обърна се той към майка ми, която беше

станала от пода и заглаждаше косата си.

— Ваше Величество — промълви тя леко смутено. — Простете за гледката. — Махна с ръка към пода, където двете с Мей тъкмо се изправяхме все още долепени една до друга.

Максън се подсмихна.

— Няма нищо. Очаквам подобен ентузиазъм от сродниците на лейди Америка. — Не се и съмнявах, че мама щеше да ме изнуди за обяснение по-късно. — А вие сигурно сте Мей.

Мей протегна ръка с пламнали бузи, но вместо здрависване получи целувка.

— Така и не ви благодарих, че не се разплакахте.

— Моля? — попита тя, изчервявайки се още повече от недоумение.

— Не са ви известили? — учуди се ведро Максън. — Вие ми спечелихте първата среща с прелестната ви сестра. Вечно ще съм ви длъжник.

Мей се изкиска.

— Е, добре дошъл сте.

Максън се опомни и склочи ръце зад гърба си.

— Боя се, че ще трябва да посрещна и другите си гости, но моля ви, постойте тук още малко. Искам да направя едно кратко обръщение към цялата група. Дано скоро имаме шанс да си поговорим повече. Радвам се, че дойдохте.

— На живо е още по-сладък! — изшушука не особено тихо Мей, а Максън явно я чу, защото поклати леко глава.

Отправи се към семейството на Елиз, чиито членове несъмнено бяха най-изтънчени от всички останали гости. Големите ѝ братя стояха по-сковано и от стражите, а родителите ѝ поздравиха Максън с поклон. Стана ми чудно дали Елиз ги беше инструктирала как да се държат, или просто си бяха такива. Всичките имаха безкрайно шлифован вид — елегантно облечени, с еднакви смолисточерни коси.

До тях Натали и изключително привлекателната и по-малка сестра си шепнеха нещо с Крис, докато родителите им се здрависваха. В помещението цареше уютна приятелска атмосфера.

— Какво искаше да каже с това, че очаквал подобен ентузиазъм от наша страна? — попита ме шепнешком майка ми. — Да не е защото

си му повишила тон при първата ви среща? Надявам се не си му викала отново?

Въздъгнах.

— Всъщност, мамо, спорим най-редовно.

— Моля? — ахна тя. — Веднага да престанеш!

— А, забравих да кажа, че веднъж го сригах в слабините.

Последва миг на затишие, след което Мей прихна да се смее. Покри устата си с длан и опита да се овладее, но от гърлото ѝ продължаваха да излизат чудновати пискливи звуци. Татко стискаше устни, но си личеше, че и той е на път да загуби контрол.

Мама ставаше все по-бяла като платно.

— Америка, кажи ми, че се шегуваш. Кажи ми, че не си нападнала принца.

Не знам защо, но думичката „нападнала“ преля чашата — тримата с Мей и татко се запревивахме от смях пред стъписания поглед на мама.

— Извинявай, мамо — едва смогнах да отвърна аз.

— О, боже господи! — Тя внезапно изпита огромно желание да се запознае с родителите на Марли, а аз не я спрях да се запъти към тях.

— Значи, той се радва на опърничави момичета — отбеляза татко, след като се поуспокоихме. — Тези негови думи някак ме накараха да го харесвам още повече.

Баща ми се заоглежда наоколо, изучавайки двореца, докато аз се мъчех да осмисля последните му реплики. Колко пъти през годините на тайната ми любов с Аспен двамата с баща ми бяха попадали в една стая? Поне десетина. Дори повече. А никога не се бях тревожила дали татко ще го одобри. Знаех, че извоюването на разрешението му да се омъжа за момче от по-долна каста нямаше да е лесно, но бях живяла с мисълта, че все някога ще получа благословията му.

Поради една или друга причина сега изпитвах хилядократно по-голямо напрежение. Въпреки че Максън беше Единица и бе напълно способен да обезпечи всички ни, ненадейно ме споходи опасението, че татко можеше и да не го хареса.

Баща ми не беше бунтовник, не участваше в палежи и подобни злодейства. Но не се заблуждавах, че е доволен от държавната система.

Ами ако негодуванието му срещу правителството се простираше и до Максън? Ако отсечеше, че не мога да бъда с него?

Преди да се задълбоча в тези си разсъждения, Максън изкачи няколко стъпала, за да обхване с поглед всичките си гости.

— Държа отново да ви благодаря за присъствието. Безкрайно щастливи сме да ви посрещнем в двореца, не само за да отпразнуваме първия Хелюин в Илеа от десетилетия насам, но и за да се запознаем. Съжалявам, че родителите ми нямаха възможност да ви приветстват лично. Но и с тях ще се срещнете съвсем скоро. Кралицата кани майките, сестрите и момичетата от Елита на чаено парти в Дамския салон този следобед. Участничките ще ви отведат до мястото. Дватама с баща ми ще се радваме да изпусим по пура с господата. Ще изпратим иконома да ви съпроводи, така че няма опасност да се изгубите. Прислугата ще ви настави в стаята, които ще обитавате по време на престоя си в двореца, и ще ви подsigури всичко необходимо както за гостуването ви, така и за утрешната тържествена вечеря.

Накрая той ни помахаше и си тръгна. Още на следващата секунда до нас се появи прислужничка.

— Господин и госпожа Сингър? Тук съм, за да съпроводя вас и дъщеря ви до апартамента ви.

— Ама аз искам да остана с Америка! — възпротиви се Мей.

— Миличка, сигурна съм, че кралят ни е подsigурил не по-лоша стая от тази на Америка. Не ти ли е интересно да я видиш? — подкани я мама.

Мей се обърна към мен.

— Искам да живея точно като теб. Поне за мъничко. Не може ли да отседна при теб?

Въздъгнах. Щях да се откажа от правото си на лично пространство за няколко дена — голяма работа. Нима можех да кажа „не“ на подобна умолителна муцунка?

— Хубаво. Поне като сме две, прислужничките ми най-накрая ще си намерят работа.

Тя ме прегърна толкова силно, че моментално се благодарих за решението, което бях взела.

— Какво друго научи? — попита татко. Хванах го под ръка, тепърва свиквайки да го гледам костюмиран. И все пак, ако не бях го виждала хиляди пъти в изцапаните му с боя работни дрехи, сигурно

щях да се закълна, че е роден в семейство на Единици. Изглеждаше толкова млад и напет в официалното си облекло. Дори ми се струваше по-висок.

— Май ти разказах всичко, което ни предаваха в часовете по история; че президент Уолис бил последният управляващ на някогашните Съединени щати, а после оглавил Китайско-американската държава. Преди нищо не бях чувала за него, а ти?

Татко кимна.

— Дядо ти ми разказваше за него. Знаем, че бил свестен човек, но нямало какво да направи, за да спаси положението.

Бях научила неподправената истина за миналото на Илеа чак с пристигането си в двореца. Незнайно защо историите за раждането на държавата ни се предаваха само устно. Бях чувала няколко различни варианта, но никой от тях не звучеше по-завършено от сведенията, които ни бяха преподавали през последните няколко месеца.

Съединените щати попаднали под китайска окупация в началото на Третата световна война, след като управниците им не смогнали да изплатят убийствения си дълг към Китай. Вместо да се сдобият с дължимите пари, каквито Съединените щати така или иначе не могли да им предоставят, окупаторите формирали правителство на наша земя, създавайки Китайско-американската държава, и използвали тукашното население за работна ръка. В резултат на това народът въстанал — и то не само срещу китайците, а и срещу руснаците, които се опитвали да си присвоят работната сила, контролирана от китайците — сформирайки нова, единна държава заедно с Канада, Мексико и още няколко латиноамерикански страни. Така избухнала Четвъртата световна война, която, макар и да я бяхме преживели, издигайки от прахта нова държава, довела до тежки икономически последици.

— Максън ми разказа, че в навечерието на Четвъртата световна война народът гладувал.

— Прав е. Това показва колко несправедлива е кастовата система. Поначало никой нямал с какво да помогне, ето защо много хора се озовали в долните касти.

Не исках да продължавам този разговор с татко, защото знаех, че доста го натоварва. Имаше право — кастовата система беше несправедлива, но се радвах, че са ми на гости, и не желяех да обсъждаме непоправими събития.

— Като изключим скромния брой часове по история, също така ни занимават главно с уроци по поведение и етикет. Вече започваме да наблягаме и на дипломацията. Струва ми се, че скоро ще ни накарат да приложим наученото на практика, толкова зор ни дават. Е, поне тези от нас, които се задържат в двореца.

— Които се задържат ли?

— Оказва се, че една от участничките ще си тръгне заедно със семейството си. Максън ще трябва да направи елиминация след срещата с вас.

— Звучиш разтревожена. Смяташ, че ще отпрати теб ли?

Свих рамене.

— Хайде де. Няма как до този момент да не си разбрала дали те харесва, или не. Ако те харесва, не виждам причина да се безпокоиш. Ако ли не — защо ти е да оставаш изобщо?

— Май имаш право.

Той спря на място.

— Е, какъв е случаят?

Беше ми малко неудобно да обсъждам тази тема с баща ми, но и мама нямаше да е подходящ слушател. А Мей щеше да е по-зле в разгадаването на Максън и от мен самата.

— Мисля, че ме харесва. Поне той така твърди.

Татко се засмя.

— Тогава не бих се тревожил на твоето място.

— Само че през последната седмица е малко... отчужден.

— Америка, слънчице, та той е принцът. Сигурно е бил зает с прокарването на някой закон или нещо подобно.

Не знаех как да му обясня, че Максън като че ли намираще време за всички останали, но не и за мен. Беше твърде унижително.

— Сигурно.

— А като стана дума за законодателство, имате ли вече някакви познания в областта? Научиха ли ви как се изготвят предложения за промени в законите?

И тази тема не ми беше особено приятна, но поне не засягаше любовните ми трепети.

— Все още не. Но пък четем доста литература по въпроса. Понякога ми е трудно да разбере законите. За радост, Силвия, жената, която видяхте във вестибюла, нещо като ментор или учител ни е, прави

всичко възможно да ни просветли. А и Максън е отзивчив, когато му задам въпроси.

— Така ли? — Татко изглеждаше доволен от този факт.

— О, да. Имам чувството, че за него е важно да се чувстваме подготвени. Затова много старателно ни обяснява всичко. Даже... — Позамислих се. Беше ми забранено да споменавам тайната библиотека. Но все пак говорех с баща си. — Виж какво, трябва да ми обещаеш, че на никого няма да казваш за това.

Той се изкикоти.

— Единственият човек, с когото контактувам, е майка ти, а на всички е ясно, че не бива да ѝ се доверяват тайни, ето защо обещавам да не ѝ казвам.

И мен ме досмеша. Дори не можех да си представя мама да запази нечия тайна.

— Можеш да ми имаш доверие, котенце — каза той и ме прегърна с една ръка.

— В двореца има една стаичка, скришна стаичка, пълна с книги, тате! — поверих му тихо, след като се уверих, че никой не ни подслушва. — Има забранени книги и от онези карти на света, старите, където страните са показани в някогашния си вид. Тате, не съм и подозирала, че са били толкова много! Има даже компютър. Виждал ли си такава машина с очите си?

Напълно изумен, той поклати глава.

— Страхотно е. Въвеждаш някоя думичка и той преравя всички книги в библиотеката, за да открие информацията, която търсиш.

— Как така?

— Не знам, но точно по този начин Максън проучи какво е Хелюин. Дори... — Отново се озърнах по коридора. Бях уверена, че татко няма да каже на никого за библиотеката, но разкриех ли му, че една от тези тайни книги беше скътана в стаята ми, рискувах да прекаля.

— Дори какво?

— Даде ми да разгледам една от тях.

— О, колко прекрасно! Какво прочете? Ще ми кажеш ли?

Прехапах устна.

— Един от личните дневници на Грегъри Илеа.

Долната челюст на баща ми увисна и му отне известно време да дойде на себе си.

— Америка, това е невероятно. Какво пишеше вътре?

— Ами, още не съм я прочела докрай. Взех я главно, за да проуча Хелюин.

Той се замисли върху думите ми, сетне поклати глава.

— Защо се безпокоиш, Америка? Ясно е, че Максън ти има пълно доверие.

Почувствах се глупаво.

— Може и да си прав — въздъгнах накрая.

— Удивително — прошепна той. — Значи, някъде наоколо е скрита цяла стая? — Заоглежда стените с други очи.

— Тате, не си виждал такова място. Навсякъде има тайни врати и панели. Знаем ли... може, ако наклоня ей тази ваза, да пропаднем в някое междинно помещение.

— Хмм — провлече баща ми с усмивка. — В такъв случай ще съм изключително бдителен на път към стаята ми.

— И май не е лошо да се ориентираш. Трябва да приготвя Мей за чаеното парти с кралицата.

— А, да, дъщеря ми и приятелските й срещи с кралицата — пошегува се той. — Добре, котенце. Ще се видим на вечеря. И така... кой е най-добрият начин да се предпази човек от пропадане в тайник? — Запита се на глас, разпери ръце, сякаш демонстрирайки защитна тактика, и тръгна по коридора.

Като стигна до стълбището, опря мнително длан върху парапета.

— За твое сведение, този маршрут е безопасен. Благодаря ти, тате. — Поклатих глава и се запътих към стаята си.

Трудно ми беше да не подскачам от радост по коридора. Преливах от щастие, че семейството ми е с мен. Ако Максън не ме изпратеше вкъщи, раздялата ми с тях щеше да е по-непоносима и от преди.

Свърнах зад ъгъла към стаята си и заварих вратата й отворена.

— Как изглеждаше? — долетя гласът на Мей от вътре.

— Приказно. Поне в моите очи. Косата му беше вълниста и всеки кичур си имаше собствено мнение — изхихика се Луси, а с нея и Мей. — Дори няколко пъти имах удоволствието да прокарам пръсти през нея. Понякога си мисля за онези дни. Е, по-рядко от преди.

Промъкнах се на пръсти до вратата, внимавайки да не прекъсна разговора им.

— Липсва ли ти още? — попита Мей, както винаги любопитна, станеше ли дума за момчета.

— Все по-малко — призна си Луси с тънка жилчица надежда в гласа си. — Като заживях в двореца, имах чувството, че болката ще ме убие. Кроях планове да избягам и да се върна при него, макар и да знаех, че никога нямаше да се случи. Нямаше да изоставя баща си, а и дори да се бях прокраднала отвъд стените, как щях да откроя пътя до дома?

Знаех мъничко за миналото на Луси — семейството ѝ бе слугувало на Тройки в замяна на парите, необходими за операцията на майка ѝ. Въпреки това горката жена починала, а когато стопанката научила, че синът ѝ е влюбен в Луси, продала и нея, и баща ѝ на кралското семейство.

Надникнах през вратата и видях, че Мей и Луси се бяха настанили върху леглото. Балконските врати бяха отворени и приятният анджелиски въздух изпълваше стаята. Мей се вписваше така естествено в дворцовата атмосфера; ежедневната рокля ѝ стоеше като на кукла, докато сплиташе част от косата на Луси, а на останалата позволяваше да се разстила по раменете ѝ. Дотогава бях виждала Луси единствено с пристегнат назад кок. Свободната прическа я караше да изглежда млада и безгрижна.

— Какво е чувството да си влюбена? — попита Мей.

Нещо ме прободеше отвътре. Защо не беше задала на мен този въпрос? После си спомних защо — изобщо не подозираше, че съм се влюбвала.

Луси се усмихваше тъжно.

— Това е най-прекрасното и най-ужасно нещо, което може да ти се случи — обясни ѝ тя протичко. — Съзнаваш, че си попаднала на чудо, и искаш да го задържиш вечно, а имаш ли го, всяка една секунда се боиш, че ще го загубиш.

От гърдите ми се изтръгна тиха въздишка. Беше напълно права.

Любовта е сладък страх.

Не ми се щеше да се впускам в размисли около изгубеното в живота ми, затова директно влязох в стаята.

— Луси! Да се видиш само!

— Харесва ли ви? — Тя се пресегна назад, опипвайки фините плитчици.

— Прекрасна си. Мей постоянно сплиташе и моята коса. Много я бива.

Сестричката ми вдигна рамене.

— Какво друго ми оставаше да правя? Нашите нямаха възможност да ми купуват кукли, затова се задоволявах с Ами.

— Е — подхвана Луси и се обърна с лице към нея, — докато си тук, ще бъдеш нашата малка кукличка. Трите с Ан и Мери ще те разкрасим като кралицата.

Мей килна глава на една страна.

— Няма по-красива жена от нея. — После бързо се въртна към мен. — Да не издадеш на мама какво съм казала.

Аз се закисках.

— Няма. Сега обаче е време да се подготвяме. След малко трябва да слизаме в Дамския салон за чай.

Мей плесна въодушевено с ръце и се настани пред огледалото. Луси вдигна косата си в кок, внимавайки да не развали плитките, после я покри с униформената си шапчица. Нищо чудно, че искаше да запази прическата си поне още малко.

— О, получихте писмо, госпожице — сети се Луси и ми поднесе съвестно пощенския плик.

— Благодаря ти — отвърнах, неспособна да прикрия изненадата в гласа си. Повечето хора, от които някога бях очаквала вест, вече бях с мен. Разкъсах плика и прочетох краткото послание, написано с така познатия ми методичен почерк.

„Америка,

Със закъснение научих, че семействата на момичетата от Елита са били поканени да гостуват в двореца и че татко, майка и Мей са потеглили към теб. Разбирам, че Кена е в прекалено напреднала бременност, за да пътува, а Джерад не е достатъчно голям. Чудно ми е обаче защо аз не съм получил покана. Все пак съм ти брат, Америка.

Единственото обяснение, което ми хрумва, е, че татко е решил да ме изключи от мероприятиято. Определено се надявам да не си била ти. Двамата с теб се намираме на прага на велики постижения. Можем да сме си взаимно полезни. Ако на семейството ти бъдат предложени и други извънредни привилегии, не ме забравяй, Америка. Хубаво е да си помагаме един на друг.

Случайно да си подхвърлила някоя добра дума за мен пред принца? Просто ми е любопитно.

Очаквам скорошния ти отговор,

Кота“

Дойде ми да смачкам листа и да го хвърля на боклука. Бях се надявала, че Кота ще преодолее стремежа си към издигане в обществото и ще се научи да цени вече постигнатото. Очевидно напразно. Скрих писмото в дъното на едно чекмедже и реших да го изтрия от паметта си. Завистта на брат ми нямаше да почерни дългоочакваната среща със семейството ми.

Луси привика Ан и Мери и превърнахме приготовленията в същинска забава. Жизнерадостното поведение на Мей вселяваше на всички ни чудно настроение и дори се улових да си припявам, докато се обличах. Не след дълго мама намина край стаята ми, за да потърси уверение, че изглежда добре.

Естествено, изглеждаше добре. Беше по-ниска и с повече извивки от кралицата, но далеч не и отстъпваше по великолепие във вечерната си рокля. Докато слизахме по стълбището, Мей се вкопчи в ръката ми с тъжно изражение.

— Какво има? Не се ли вълнуваш, че ще срещнеш кралицата?

— Вълнувам се. Просто...

— Какво?

Тя въздъхна.

— Как ще се гледам в огледалото по памучни панталони след целия този разкош?

Женското съсловие в двореца беше оживено и кипеше от енергия. Сестрата на Натали, Лейси, беше що-годе връстница на Мей и двечките си бърбеха в единия ъгъл. Натали и Лейси много си приличаха — стройни, русокоси и красиви. Освен това, докато характерите на двете ни с Мей бяха пълни противоположности, тези на другите две сестри почти се припокриваха. И все пак бих описала Лейси като малко по-скромна и благородна.

Кралицата обикаляше целия салон, разговаряше с майките и задаваше въпроси с приветливия си маниер. Сякаш и ние водехме живот, бляскав като нейния собствен. Стоях сред малка групичка гостенки и слушах как майката на Елиз разказва за семейството си в Нова Азия, когато Мей ме хвана за роклята и ме издърпа настрана.

— Мей! — изсъсках аз. — Какво правиш? Невъзпитано е да се държиш така, особено в присъствието на кралицата.

— Трябва да видиш нещо! — настоя тя.

Слава богу, че Силвия не беше наоколо. Щеше да нахока Мей, без окото и да мигне, нищо, че още беше малка.

Отидохме до прозореца и сестричката ми посочи навън.

— Гледай!

Отвъд храстите и фонтаните се виждаха две фигури. Едната беше на баща ми, който приказваше и жестикулираше, както когато обясняваше нещо или отправяше въпрос. Втората беше на Максън, който като че ли се замисляше, преди да даде отговор. Крачеха бавно и баща ми от време на време пъхваше ръце в джобовете си, а Максън сключваше своите зад гърба си. Какъвто и диалог да водеха, очевидно беше важен.

Надникнах зад нас. Жените още бяха погълнати от новото изживяване и присъствието на кралицата, така че никой не ни обръщаше внимание.

Максън спря, застана пред татко и му заговори съсредоточено. Поведението му не издаваше агресия, нито гняв, а само твърда решителност. Баща ми помълча, после протегна ръка към принца. Максън се усмихна и я стисна доволно. Веднага след това и двамата се поотпуснаха, а татко даже потупа Максън по гърба. Жестът явно хвана Максън неподготвен, защото видимо се стегна. Не беше свикнал да го докосват. Тогова баща ми праметна ръка през рамото му, както правеше с мен и Кота и изобщо с всички деца. Максън изглеждаше щастлив.

— Това пък какво беше? — учудих се на глас.

Мей сви рамене.

— Важно ми се стори.

— И на мен.

Почакахме да разберем дали принцът няма да проведе същия разговор и с другите бащи, но повече не го видяхме в градината.

ОСМА ГЛАВА

Максън беше спазил обещанието си — партито по случай Хелоуин наистина беше зрелищно. Когато двете с Мей влязохме в Банкетния салон, останах поразена от невижданата красота пред очите ми. Всичко сияеше в златисто. Стенната декорация, лъскавите украшения по полилеите, чашите, чиниите, дори храната — всичко имаше златист отблясък. Резултатът беше същинско великолепие.

От озвучителната система се лееше поп музика, но в ъгъла малък оркестър чакаше знак да засвири песните за традиционните танци, които бяхме репетирали. Из цялата зала се виждаха фотоапарати и видеокамери. Тазвечерното празненство безспорно щеше да превземе илейския ефир на следващия ден. Едва ли някъде се случваше нещо по-забележително. Позачудих се какво ли щеше да е по Коледа, ако още бях в двореца дотогава.

Всички костюми бяха приказни. Марли, пременена като ангел, танцуваше със страж Удуърк. Имаше си дори крилца от дъгоцветна хартия, които се развяваха на гърба и. Роклята на Селест беше къса, цялата направена от пера, а най-голямото се издигаше зад главата и, навярно като имитация на паунова опашка.

Крис и Натали стояха една до друга в ансамбловото съчетание. Роклята на Натали се състоеше от корсет, декориран с разцъфнали цветя, и широка пола от бухнал син тюл. Тази на Крис пък беше в тон със салона — златиста и обсипана с жълто-кафяви дървесни листа. Явно двете заедно олицетворяваха пролетта и есента. Идеята много ми допадна.

Моделиерите на Елиз бяха заложили на азиатския ѝ произход. Копринената ѝ рокля представляваше по-драстичен вариант на скромните кройки, които предпочиташе. Широките дълги ръкави имаха удивително драматичен ефект и направо ѝ се възхищавах, че успяваше да ходи нормално с пищното украшение върху главата си. Обикновено Елиз не изпъкваше сред останалите момичета, но тази вечер изглеждаше прекрасно, почти царствено.

Близките и приятелите на участничките също бяха пременени в маскарадни костюми, а стражите далеч не им отстъпваха по изобретателност. Мярнах бейзболист, каубой, някой с костюм с табелка *ГАВРИЛ ФАДЕЙ* на гърдите, че и даже един смелчага, намъкнал рокля. Няколко момичета се навъртаха край него и се заливаха от смях. И все пак мнозинството от стражите се бяха явили с официалните си униформи, които се състояха от бели панталони с ръб и сини сака. Носеха ръкавици, но не и шапки, и именно тази подробност ги отличаваше от дежурещите стражи, наредени покрай стените.

— Е, какво ще кажеш? — попитах Мей, но като се обърнах, открих, че вече е изчезнала сред тълпата да разузнава. Подсмихнах се и заоглеждах салона в търсене на кукленската ѝ рокличка. Когато ми беше сервирана, че иска да отиде на партито като булка — „от онези, дето ги гледаме по телевизията“, — бях решила, че се шегува. И все пак изглеждаше неустоймо сладка с бялото си було.

— Привет, лейди Америка — прошепна някой в ухото ми.

Аз подскочих, а като се обърнах, до мен стоеше Аспен, издокаран в официална униформа.

— Изплаши ме! — Опрях длан в гърдите си, сякаш така можех да демонстрирам стъписването си нагледно. Аспен ми отвърна с тихичък смях.

— Костюмът ти ми харесва — заяви бодро.

— Благодаря. На мен също. — Ан ме беше преобразила в пеперуда. Роклята ми се разкрояваше и удължаваше в задната си част, така че ефирната ѝ материя, поръбена с черно, се рееше край тялото ми. Очите ми бяха покрити с миниатюрна маска с формата на пеперудени крилца, която придаваше мистериозен завършек на тоалета ми.

— А ти защо не си се дегизирал? — попитах го. — Нищо ли не ти хрумна?

Той вдигна рамене.

— Предпочитам униформата си.

— Аха. — Виждаше ми се грехота да пропуска такъв идеален повод да се представи в ексцентрична светлина. Аспен беше пощетен дори от мен в това отношение. Защо не се беше възползвал от случая?

— Просто исках да те поздравя и да питам как си.

— Добре съм — изстрелях набързо отговора си. Чувствах се доста неловко.

— А — очевидно неудовлетворен отвърна той, — радвам се.

Вероятно се бе надявал на по-изчерпателен отговор заради последното си словоизлияние, но още не бях готова за този разговор. Той ми се поклони и отиде при един от другите стражи, който го прегърна като брат. Запитах се дали службата не му носеше чувство за сплотеност, каквото и аз самата намирах в Избора.

След малко Марли и Елиз ме откриха и ме завлякоха на дансинга. Докато залитах насам-натам, стараяйки се да не блъсна някого, забелязах, че Аспен говори с майка ми и Мей недалеч от нас. Мама прокара длан по ръкава на Аспен, като да го изпъне, а до нея Мей направо сияеше. Най-вероятно го хвалеха колко спретнат изглежда в униформата си и колко би се гордяла майка му, ако можеше да го види. Той им се усмихваше видимо трогнат. Двамата с Аспен бяхме рядко явление — Петица и Шестица, попаднали директно от еднообразието на бедняшкия бит сред разкоша на двореца. Изборът се бе оказал толкова преломен момент в живота ми, че понякога забравях да изпитвам радост от случващото се.

С няколко от момичетата и стражите потанцувахме в кръг, докато музиката не утихна и не се чу гласът на водещия.

— Дами от Избора, господа от стражата, приятели и близки на кралското семейство, моля, посрещнете крал Кларксън, кралица Амбърли и принц Максън Шрийв!

Оркестърът отривисто засвири и всички приветствахме домакините с реверанси и поклони. Очевидно кралят се беше дегизирал като крал, само че на друга страна. Не можах да разпозная коя. Роклята на кралицата беше в толкова тъмносин цвят, че изглеждаше почти черна, и беше обсипана с блещукащи скъпоценни камъчета. Приличаше на нощното небе. На техния фон Максън изглеждаше почти комично в пиратския си костюм. Панталоните му бяха прокъсани на места, а над тях носеше свободна риза с елек и шарена кърпа на косата си. За още по-ефектен вид не се беше бръснал ден-два и долната част на лицето му беше покрита с тъмнорусолява четина, чиято форма ми напомняше широка усмивка.

Водещият ни помоли да освободим дансинга, за да изпълнят кралят и кралицата първият си танц заедно. Максън стоеше отстрани

до Крис и Натали и ги размиваше, шушукайки нещо ту на едната, ту на другата. След известно време тръгна на обиколка из салона. Не знаех дали търсеше мен, или не, но при всички случаи не исках да ме хване как го зяпам. Затова поразперих роклята си и насочих вниманието си към родителите му. Двамата изглеждаха истински щастливи заедно.

Замислих се за Избора, както и за целия фарс около него, но изходът говореше сам за себе си. Крал Кларксън и кралица Амбърли бяха родени един за друг. Той правеше впечатление на суров човек, а тя го умиротворяваше с кротката си природа. Кралицата беше предразполагащ слушател, а съпругът ѝ като че ли винаги имаше какво да каже. Макар и всичко това да изглеждаше остаряло и нередно, явно все пак сработваше.

Дали и те двамата се бяха отчуждавали един от друг по време на предишния Избор, подобно на нас с Максън? Защо принцът дори не беше направил опит да се срещне с мен покрай всичките си ангажименти с другите момичета? Може би именно по този въпрос бе разговарял с баща ми — обяснил му беше защо ще се наложи да ме отпрати от двореца. Вродената му учтивост несъмнено би го подтикнала да постъпи така.

Плъзнах поглед из тълпата, за да открия Аспен. Междувременно видях, че баща ми най-накрая се беше появил и двамата с мама стояха хванати под ръка в отсрещния край на залата. Мей беше намерила Марли и се беше намърдала пред нея. Марли я прегръщаше през гърдите със сестринска нежност, а белите им рокли блестяха под светлините. Изобщо не ме изненадваше, че се бяха сближили толкова за по-малко от ден. Въздъхнах. Къде се губеше Аспен?

Правейки последен опит да го открия, надникнах и зад гърба си. Намерих го до рамото ми, стоящ както винаги на една ръка разстояние от мен. Когато погледите ни се срещнаха, той ми намигна и духът ми веднага се оживи.

След като кралят и кралицата завършиха танца си, всички се стекохме на дансинга. Стражите се разпръснаха и лесно си намериха партньорки. Максън не беше мръднал от мястото си при Крис и Натали. Надявах се да ме покани на танц. Определено нямах желание аз да го каня.

Събрах кураж, позагладих роклята си и тръгнах в негова посока. Реших поне да му предоставя възможност да ме покани. Прекосих дансинга с идеята да се натрапя на разговора им. Тъкмо когато ги доближих достатъчно за целта, Максън се обърна към Натали и я попита:

— Ще танцувате ли с мен?

Тя се засмя и килна русата си глава на една страна, сякаш отговорът беше повече от очевиден, а аз ги подминах, заковала поглед в масичката с шоколадови бонбони, уж натам бях тръгнала. Похапнах от апетитните сладкиши с гръб към салона, надявайки се никой да не види колко червени бяха бузите ми.

След около шест песни страж Удуърк изникна до мен. И той като Аспен беше избрал да се яви по униформа.

— Лейди Америка — поклони ми се той. — Ще позволите ли да ви поканя на танц?

Гласът му звучеше ведро, топло и лесно прихванах от ентузиазма му. Без да се замислям, поех предложената ми ръка.

— Разбира се, сър — отвърнах. — Редно е да ви предупредя обаче — не ме бива особено.

— Няма нищо. Ще танцуваме бавно. — Усмивката му беше толкова приветлива, че бързо забравих бездарността си и с радост го последвах до дансинга.

Танцът беше енергичен и много подхождаше на настроението му. Той не млъкна през цялото време, а аз едва смогвах на темпото. И това ми било бавно танцуване...

— Май сте се възстановили напълно след сблъсъка с мен — пошегува се Удуърк.

— Жалко, че не ми нанесохте никаква щета — отвърнах аз в същия дух. — Ако бях с шина, поне нямаше да вземам участие в танците.

Той се засмя.

— Приятно ми е да се уверя, че сте толкова забавна, колкото всички ви представят. А и любимка на принца според слуховете. — Прозвуча така, сякаш изтъкваше всеизвестен факт.

— За второто не мога да гарантирам. — Донякъде ми беше втръснало да слушам подобни изказвания. От друга страна обаче, копнеех все още да е така.

През рамото на страж Удуърк видях, че Аспен танцува със Селест. Гърдите ми се свиха при тази гледка.

— Оставам с впечатлението, че се разбирате с почти всички. Някой разправяше, че при последното бунтовническо нападение сте отвели прислужничките си в кралското скривалище. Вярно ли е? — Звучеше изумен. Бях реагирала съвсем инстинктивно, защитавайки скъпите ми момичета, но явно всички останали намираха постъпката ми за дръзка или чудновата.

— Не можех да ги оставя на произвола на съдбата — обясних аз. Той поклати глава с уважение.

— Вие сте една истинска дама, госпожице.

— Благодаря — изчервих се аз.

След края на песента вече се задъхвах, затова седнах на една от масите, разпръснати из салона. Пийвах портокалов пунш и си веех със салфетка, докато гледах другите танцьори. Този път Максън партнираше на Елиз. Дватамата се въртяха в широки кръгове с усмивки на лицата. Това беше вторият му танц с Елиз, а още не бях получила нито една покана.

Доста време издирвах Аспен, понеже много от мъжете на дансинга носеха униформи, но в крайна сметка го открих в един от ъглите със Селест. Пред очите ми му намигна със съблазнителна усмивчица на устните си.

За каква се имаше тази? Скочих с намерението да я спра, но още преди да направя първата си крачка, осъзнах какво би означавало това за двама ни с Аспен. Върнах се на стола си и отпих глътка пунш. В края на песента обаче се придвижих достатъчно близо до Аспен, че да се престраши да ме покани на танц.

Така и стори, което беше добре, понеже не знаех колко търпение щях да проявя.

— Какво се случва тук, за бога? — попитах дискретно, ала с осезаемо количество гняв в гласа си.

— За какво говориш?

— Селест те опипваше от глава до пети!

— Някой май ревнува — прошепна напивно в ухото ми той.

— О, я да млъкваш! Просто не ѝ е позволено да се държи така, нарушава правилата! — Озърнах се наоколо, за да се уверя, че никой,

най-вече родителите ми, не наблюдава задушевния ни диалог. Майка ми си бърбореше с майката на Натали. Татко го нямаше никъде.

— Точно ти ли го казваш? — врътна закачливо очи Аспен. — Щом не сме заедно, нямаш право да ограничаваш контактите ми.

— Изобщо не става дума за това — нацупих се аз.

— За какво тогава? — прошепна той. — Не знам дали трябва да те стискам здраво, или да те пусна. — Поклати глава. — Не искам да се предавам, но ако надеждите ми са напразни, най-добре ми кажи още сега.

Личеше си колко усилия полага, за да запази изражението си спокойно; в гласа му се долавяше искрена тъга. Аз също страдах. Мисълта за окончателна раздяла пронизваше гърдите ми като нож.

Въздъгнах, решена да му споделя.

— Избягва ме. Напоследък е толкова зает да се среща с другите момичета, че за мен остава само едното „здрасти“. Явно съм си въобразявала, че ме харесва.

Той прекъсна танца ни за момент, очевидно стъписан от чувството. Побърза да се върне в крачка, а погледът му за кратко се задържа върху лицето ми.

— Нямах представа, че така стоят нещата — отбеляза внимателно. — Знаеш, че искам да си моя, но не и да те виждам наранена.

— Благодаря — свих рамене аз. — По-скоро се чувствам глупава.

Аспен ме придърпа леко към себе си, спазвайки почтено разстояние, макар и против волята си.

— Повярвай ми, Мер, глупав е мъжът, който пропуска шанса си да бъде с теб.

— Ти пропусна своя — напомних му аз.

— Така стигнах до това заключение — отвърна той с усмивка. Радвах се, че вече е склонен да подходи шеговито към този въпрос.

Погледнах над рамото на Аспен и видях, че Максън танцува с Крис. Отново. Дори веднъж ли нямаше да ме уважи?

Аспен се приведе към ухото ми.

— Знаеш ли за какво ми напомня този танц?

— Кажи.

— За партито по случай шестнайсетия рожден ден на Фърн Тали.

Изглеждах го така, сякаш беше обезумял. Спомнях си въпросното парти. Фърн беше Шестица и понякога идваше да ни помага с къщната работа, когато майката на Аспен не можеше да ни вмести в графика си. Двамата с Аспен ходехме от около седем месеца, когато Фърн ни покани на тържеството за шестнайсетия си рожден ден. Не беше нищо особено. Торता и вода, музика от радиото, понеже нямаше никакви дискове, и приглушената светлина на недовършения сутерен в дома им. Запомнящото се в случая беше фактът, че за пръв път присъствах на „несемейно“ парти. Бяхме само кварталните деца сами в стая, а какво по-вълнуващо от това? Въпреки всичко онази далечна сбирка по нищо не можеше да се сравни с разкоша, който ни заобикаляше сега.

— Какво общо намираш между онова парти и това, за бога? — попитах недоумяващо.

Аспен преглътна и обясни:

— И тогава танцувахме. Помниш ли? Толкова се гордеех, че си с мен, в прегръдките ми, пред други хора. Нищо, че изглеждаше така, сякаш получаваш гърч. — Той ми намигна.

Думите му възпламениха сърцето ми. Помнех, разбира се. Седмици наред извличах щастие от онзи момент.

Мигновено хилядите тайни, родени и опазени помежду ни, нахлуха в съзнанието ми: имената, които бяхме избрали за въображаемите си деца, къщичката на дървото, гъделът по тила му, скришните послания, неуспешните ми опити да сготвя супа, как играехме морски шах с пръсти върху корема му и вечно забравяхме невидимите си ходове... как все ме оставяше да го бия.

— Кажи, че ще ме дочакаш. Ако ме чакаш, Мер, мога да преодолея всичко — прошепна той в ухото ми.

Оркестърът засвири традиционна песен и един от стражите ме покани на танц. Онемяла, оставих и Аспен, а и самата себе си без отговор.

В хода на вечерта неведнъж се хващах да търся Аспен с очи. Колкото и небрежен вид да си придавах, бях готова да се обзаложа, че всеки достатъчно наблюдателен гост можеше да долови неспокойствието ми — най-вече татко, стига да се навърташе в салона. Той обаче явно предпочиташе да скита из двореца, вместо да се кърши на дансинга.

Опитах да се разсея, вземайки по-дейно участие в партито, и може да се каже, че бях танцувала с всички кавалери в залата... без Максън. Тъкмо сядах да си почина, когато гласът му прозвуча до мен.

— Милейди? — Обърнах се и го погледнах в лицето. — Ще танцувате ли с мен?

Онова познато чувство, неопределимо както винаги, обзе тялото ми. Каквото и обезсърчение да бях преживяла, какъвто и срам, не можах да откажа шанса да бъдем заедно.

— Разбира се. — Той взе ръката ми и ме поведе към дансинга, където оркестърът подхващаше бавна песен. Изпълни ме вълна на щастие. Максън не изглеждаше разстроен или смутен. Точно обратното — притисна ме така силно до себе си, че подушвах одеколona му и усещах боцкането на брадата му по бузата си.

— Започвах да се питам дали някога ще дойде и моят ред — подметнах с шеговит тон.

Максън съумя да ме придърпа още по-близо до тялото си.

— Пазех те за края. Отчетох се с другите момичета и задълженията ми за тази вечер приключиха. Вече мога да се насладя на остатъка ѝ с теб.

Заговореше ли ми така, неизменно се изчервявах. Понякога думите му приличаха на строфи от поема. След случилото се миналата седмица не вярвах, че повече ще го чуя да ми говори така. Пулсът ми се ускори.

— Неотразима си, Америка. Такава хубавица няма работа с дрипав пират като мен.

Изкисках се.

— А като какво трябваше да се дегизираш, за да си подхождаме? Като дърво може би?

— Най-малкото като храст.

Пак ме разсмя.

— Какво ли не бих дала да те видя облечен като храст!

— Догодина — обеща той.

Вдигнах поглед към него. Догодина?

— Ще се радваш ли следващия октомври пак да организираме купон за Хелюин? — попита ме Максън.

— А дали ще съм тук следващия октомври?

Максън спря на място.

— Защо да не си?

Аз свих рамене.

— Цяла седмица ме отбягваш, излизаш с другите момичета. А и... видях те да говориш с баща ми. Реших, че му обясняваш защо се налага да изгониш дъщеря му. — Опитах да преглътна буцата в гърлото си. За нищо на света не биваше да се разплаквам точно тук.

— Америка...

— Разбирам. Все някое момиче трябва да си тръгне, пък аз съм Петица, а Марли е любимката на народа...

— Америка, спри — каза той с нежност в гласа. — Непоправим идиот съм. Дори не бях предполагал, че може да решиш така. Не знаех, че се притесняваш за мястото си в двореца.

Май нещо ми убягваше.

Максън въздъхна.

— Откровено казано, просто се опитвах да дам шанс и на другите момичета. Още от началото виждах само теб, исках само теб. — Страните ми пламнаха. — Когато ми сподели за чувствата си, изпитах такова облекчение, че част от мен отказваше да повярва. До ден-днешен ми е трудно да приема случилото се за факт. Ще се изненадаш, ако ти кажа колко рядко получавам онова, което истински желая.

Очите му спотаяваха нещо, някаква тъга, която още не беше готов да ми разкрие. Успя да се отърси от нея и продължи разказа си, а тялото му отново започна да се поклаща в такт с музиката.

— Страх ме беше да се радвам, опасявах се, че всеки момент ще размислиш. Затова се оглеждах за подходяща заместителка, но истината е... — Максън впи нетрепващ поглед в очите ми — ... че няма друга. Може би не търся достатъчно усърдно, може би наистина не са жени за мен — няма значение. Знаем единствено, че искам теб. А това ме ужасява. Тръпна от страх, че ще върнеш думите си назад, че ще ме помолиш да те пусна.

Останала бях без дъх. Внезапно цялото време на отчуждение придоби различен смисъл. Разбрах опасенията му — че беше твърде хубаво, за да е истина, твърде хубаво, за да повярва. И аз се чувствах по същия начин с него.

— Максън, това няма да се случи — прошепнах близо до врата му. — По-скоро ще се увериш, че не съм достатъчно добра за теб.

Устните му загъделичкаха ухото ми.

— Скъпа, ти си съвършена.

Опряла длан в гърба му, го притиснах към себе си; той стори същото, докато телата ни не се прилепиха още по-плътно. С частица от съзнанието си проумявах, че се намирахме в пренаселена зала, че майка ми вероятно ни гледаше отнякъде и ѝ причерняваше от близостта ни — но това нямаше значение. В онзи момент имах усещането, че сме сами в целия свят.

Отдръпнах лице, за да погледна Максън, но се наложи първо да подсуша очите си. Ронех сълзи на щастие.

Максън ми изясни всичко.

— Не искам да бързаме. Утрешната елиминация ще укроти народа и баща ми, но в никакъв случай не искам да те пришпорвам. Искам да разгледаш апартамента на принцесата. Намира се до моя — добави тихо. Самата идея да сме толкова близо един до друг през цялото време превърна костите ми в памук. — Май е време да помислиш как желаш да го обзаведем. Държа да се чувстваш напълно удобно. Ще се наложи да си избереш и още няколко прислужнички и да решиш дали предпочиташ семейството ти да живее в двореца, или просто някъде наоколо. Ще ти помогна с всичко.

„Ами Аспен?“ — нашепна ми сърцето с тъничък гласец. Но бях толкова погълната от думите на Максън, че едва го долових.

— Искам, когато сметна за уместно да прекратя Избора и да ти предложи брак, да приемеш с пълна лекота. Обещавам да сторя всичко по силите си да те подготвя за този момент. Нуждаеш ли се от нещо, пожелаеш ли нещо, просто кажи, а аз ще изпълня всяко твое желание.

Онемях. Разбираше ме така добре, знаеше колко ме притеснява тази стъпка, колко ме плаши короната. Щеше да ми предостави цялото време, с което разполагаше, а междувременно — да ме отрупва с грижи. За пореден път ме споходи чувство за нереалност.

— Не е справедливо, Максън — промълвих. — Какво, за бога, бих могла да ти дам аз?

Той се усмихна.

— От теб искам единствено обещание, че ще останеш с мен, че ще си моя. Понякога не мога да повярвам, че си истинска. Закълни се да останеш.

— Разбира се. Кълна се.

След тези думи отпуснах глава върху рамото му и продължихме да следваме бавния ритъм на песен след песен. В един момент срещнах погледа на Мей и сестричката ми изглеждаше така, сякаш щеше да се пръсне от радост, като ни гледаше заедно. Мама и татко също ни наблюдаваха, а татко клатеше глава, сякаш ми казваше безмълвно: А ти си мислеше, че ще те прати вкъщи...

В този момент ми хрумна една мисъл.

— Максън? — подхванах с лице към неговото.

— Да, скъпа?

Обръщението донесе усмивка по устните ми.

— За какво си говорихте с татко?

Максън се позасмя.

— Запознах го с намеренията ми. И трябва да знаеш, че одобрява от все сърце, стига да си щастлива. Това беше единственото му условие. Уверих го, че ще дам всичко от себе си и че изглежда така, сякаш вече си намерила щастие тук.

— Така е.

Усетих как гърдите му се повдигат.

— В такъв случай и двамата получаваме желаното.

Ръката му се плъзна леко и се настани на кръста ми, приканвайки ме да остана близо до него. Този допир ми разкри безброй неща. Показа ми, че не си въобразявах, че това наистина се случваше, че най-накрая можех да повярвам. Показа ми, че имах готовност да се откажа от приятелствата, които си бях създала в двореца — Марли поне нямаше да ми се сърди изобщо. Също така ми показа, че предстоеше да угася огъня, който Аспен бе разпалил в сърцето ми някога. Нямаше да стане отведнъж и рано или късно щях да разкрия тайната ни пред Максън — но всичко с времето си.

Защото точно в онзи момент принадлежах на Максън. Знаех го с пълна, неусещана дотогава увереност.

За пръв път фантазиите ми се избистряха. Виждах олтара, чакащите гости и Максън в края на пътеката. С това видение дойде и чувството за реалност.

Късно през нощта Максън ни завлече към терасата от предната страна на двореца, откъдето имахме най-добър изглед към зарята. Селест вече залиташе нагоре по мраморното стълбище, а Натали се беше сдобила с шапката на някой несретен страж. Прислугата

разнасяше шампанско, а Максън честваше предстоящия ни годеж със своя собствена бутилка.

Когато фойерверките озариха небето, той я развя във въздуха.

— Да вдигнем тост! — извика.

Всички вдигнахме чаши и зачакахме нетърпеливо. Направи ми впечатление, че чашата на Елиз беше оцапана с тъмното ѝ червило, а за моя изненада дори Марли държеше питие, но отпиваше скромно, вместо да го изгълта наведнъж.

— За всички вас, красиви дами. И за бъдещата ми съпруга! — провикна се Максън.

Момичетата откликнаха с радостни възгласи, всяка с надеждата, че тостът е предназначен за нея, но само аз знаех истината. Докато всички останали се наслаждаваха на шампанското, аз гледах към Максън — моя... хм... бъдещ годеник, който ми намигна скришом и надигна бутилката си. Блясъкът и вълнението, съпътстващи цялата вечер, ме поразяваха, поглъщаха ме като същински пожар от щастие.

Не можех да си представя, че нещо на тази земя имаше силата да го потуши.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Почти не мигнах цяла нощ. Покрай късното ми прибиране и вълнението около всичко предстоящо сънят беше невъзможен. Сгуших се в Мей, чувствайки утешителната и топлина. Щеше да ми липсва безкрайно много, като си тръгнаше, но поне можех да се радвам, че ще поживее с мен известно време.

Питах се кое ли момиче щеше да напусне двореца днес. Струваше ми се невъзпитано да любопитствам, затова и не посмях; но ако ми се наложеше да гадая, вероятно щях да посоча Натали. Марли и Крис бяха любимки на народа — по-големи и от мен самата, а Селест и Елиз си имаха връзки. Аз пък бях спечелила сърцето на Максън. Тоест само Натали нямаше на какво да разчита.

Съчувствах и, защото ми беше симпатична. Ако някой трябваше да си тръгне, предпочитах това да е Селест. Не беше изключено Максън да изпрати нея вкъщи, понеже знаеше, че не я харесвам, и твърдеше, че държи да се чувствам удобно в дома му.

Въздъгнах, обмисляйки снощните му думи. Дори не си бях представяла, че подобно нещо е възможно. Как така аз, Америка Сингър — Петица, кръгла нула, успях да се влюбя точно в Максън Шрийв — Единица, Единствения? Как изобщо се беше случило, като се имаше предвид, че бях прекарала последните две години, подготвяйки се психологически за живот в Шеста каста?

Една малка частица от сърцето ми затрептя. С какви думи щях да го обясня на Аспен? Как щях да му съобщя, че Максън бе избрал мен и че исках да бъда с него? Щеше ли да ме намрази? Плачеше ми се при мисълта. Каквото и да ставаше, не исках да губя приятелството на Аспен. Не можех да го допусна.

Прислужничките не почукаха на влизане в стаята ми, което беше напълно типично за тях. Винаги се стараеха да ми подсигурят възможно най-дълга почивка, а след снощното тържество определено се нуждаех от такава. Само че този път, вместо да се впусне в

обичайните приготовления, Мери заобиколи леглото ми и нежно погали Мей по рамото, за да я разбуди.

Като се завъртях, видях, че Ан и Луси стояха отстрани с калъф за дрехи в ръце. Поредната нова рокля?

— Госпожице Мей — прошепна Мери, — време е да ставате.

Мей се понадигна мудро.

— Не може ли да си доспя?

— Не — отвърна състрадателно Мери. — Тази сутрин ви чака важна работа. Трябва незабавно да отидете при родителите си.

— Важна работа ли? — учудих се аз. — Какво се случва?

Мери стрелна очи към Ан, а аз проследих погледа ѝ. Ан поклати глава и този жест като че ли сложи точка.

Озадачена, но изпълнена с надежда, станах от леглото и подканих Мей да последва примера ми. Прегърнах я силно, преди да я изпратя към стаята на мама и татко. След като сестричката ми си тръгна, върнах вниманието си към прислужничките.

— Вече сме насаме. Ще ми обясните ли какво се случва? — попитах Ан. Тя отново поклати глава. Аз изпухтях недоумяващо. — Ще помогне ли, ако ви наредя да ми кажете?

Тя отправи поглед към мен, пълен с недвусмислена тържественост.

— Заповедите ни са дадени от доста по-високо равнище. Ще трябва да почакате.

Застанах до вратата на тоалетната, наблюдавайки как изпълняват задълженията си. Ръцете на Луси трепереха, докато ръсеше шепи розови листенца във ваната ми, а Мери подреждаше гримове и фуркетите за косата ми със сериозно сбърчени вежди. Но Луси често трепереше без всякаква причина, а Мери обикновено правеше такива гримаси, когато беше съсредоточена. Затова не техният вид, а този на Ан ме караше да се тревожа.

Главната ми прислужничка винаги запазваше самообладание, дори в най-плашещите и напрегнати ситуации, но днес изглеждаше така, сякаш тялото и беше пълно с пясък, цялата ѝ фигура се превиваше под напора на някаква грижа. Постоянно прекъсваше работата си и търкаше чело, все едно се мъчеше да избърше тревогата от лицето си.

Накрая извади роклята ми от калъфа за дрехи. Този път моделът беше скромнен, семпъл... и ушит от катраненочерен плат. Само с един поглед проумях какво стоеше зад нея. Разплаках се още преди да съм научила по кого трябва да скърбя.

— Госпожице? — притече ми се на помощ Мери.

— Кой е починал? — попитах аз. — Кой е починал?

Ан, по-хладнокръвна от всякога, вдигна раменете ми и подсуши очите ми.

— Никой не е починал — каза тя. Само че гласът ѝ не прозвуча утешително, а заповеднически. — Бъдете благодарна за това, когато всичко приключи. Днес никой не е загубил живота си.

Вместо да поясни, тя ме изпрати директно във ваната. Луси видимо се опитваше да запази присъствие на духа, а когато най-накрая избухна в сълзи, Ан я помоли да ми донесе нещо леко за хапване и тя се подчини покорно. Дори не направи реверанс на излизане от банята.

След известно време се върна с няколко кроасана и ябълкови резенчета. Щеше ми се да седна и да се нахраня спокойно, колкото да отложа неизбежното, но още след първата хапка осъзнах, че днес храната не ми носеше наслада.

Накрая Ан забодне значката с името ми върху роклята и среброто заблещука красиво върху черния плат. Не ми оставаше нищо друго, освен да се изправя лице в лице с неизвестната си съдба.

Отворих вратата на стаята, но се вцепених на прага. Обърнах се към прислужничките и промълвих:

— Страх ме е.

Ан сложи ръце на раменете ми и каза:

— Вече сте дама, госпожице. Трябва да подходите към това като такава.

Като ме пусна, кимнах сдържано, откъснах ръце от вратата и тръгнах по коридора. Де да можех да се похваля, че изминах пътя с гордо вдигната глава, честно казано обаче — дама или не — умирах от ужас.

За моя огромна изненада, когато стигнах фойето, заварих останалите момичета там, всичките до една облечени и наплашени като мен. Обля ме вълна на облекчение. Не се бях провинила. Или поне не се бях провалила сама и всички заедно щяхме да посрещнем предстоящото.

— Ето я и петата — каза един от стражите на колегата си. — Последвайте ни, дами.

Петата? Не, бъркаха се. Бяхме шест. Докато слизахме по стълбите, направих бърз оглед на момичетата. Стражът не бъркаше. Бяхме само пет. Марли я нямаше.

Първата ми мисъл беше, че Максън бе отпратил Марли, но нима нямаше да дойде до стаята ми, за да се сбогува с мен? Опитах да намеря връзката между цялата тази потайност и отсъствието на Марли, но не ми хрумваше нищо логично.

В дъното на стълбището ни очакваха група стражи и семействата ни. Мама, татко и Мей изглеждаха притеснени. Което важеше за всички чакащи. Погледнах ги в търсене на някаква яснота, но мама поклати глава, а татко сви рамене. Огледах групичката униформени мъже с надеждата да открия Аспен. И него го нямаше.

Забелязах, че двама стражи съпровождаха родителите на Марли до края на опашката от момичета. Майка ѝ се беше прегърбила от безпокойство и търсеше опора в съпруга си, чието лице беше толкова посърнало, че изглеждаше състарено с години в рамките само на една-единствена нощ.

Чакай малко. Ако Марли я нямаше, защо родителите ѝ бяха тук?

Ярка светлина заля вестибюла, привличайки погледа ми. За пръв път от пристигането ми в двореца виждах входните порти широко отворени. Поканиха ни да излезем навън. Прекосихме малката кръгла алея и се отправихме към солидните стени, ограждащи територията на двореца. Когато външните порти се открянаха с металическо скърцане, отвъд тях долетя оглушителното скандиране на многолюдна тълпа.

На улицата отпред бе издигната голяма сцена. Бяха се стекли стотици, дори хиляди зрители; виждаха се и дечица, седнали върху раменете на родителите си. Край сцената имаше оператори с телевизионни камери, които търчаха пред публиката, улавяйки интересните кадри. Под бурните възгласи на тълпата ни отведоха до място с няколко скамейки. Виждах как раменете на всяко от момичетата пред мен постепенно се отпускат, докато народът викаше имената ни и хвърляше цветя в краката ни.

Вдигнах ръка за поздрав към почитателите ми. Чувствах се глупаво заради всичките си тревоги. Щом народът беше толкова

щастлив, нямаше как да се е случило нещо лошо. Дворцовият персонал трябваше сериозно да си помисли за това как се държи с Елита. Създали ни бяха толкова напрежение за нищо.

Мей се кискаше, доволна, че беше част от такъв вълнуващ момент, а аз се радвах да я видя в нормалния и облик. Опитвах да отвърна на всичките си доброжелатели, но вниманието ми бе отвлечено от двете причудливи съоръжения върху сцената. Първото беше приспособление, подобно на стълба, имащо формата на буквата „А“, а второто представляваше голям дървен блок с примки от двете страни. Тъй като пътят ми беше заприщан от един страж, се качих на седалката си по средата на най-предния ред и опитах да проуча какво се случваше.

С появата на краля, кралицата и Максън тълпата отново избухна в овации. Кралското семейство също беше облечено в черно и по лицата им тегнеха мрачни изражения. Бях близо до Максън, затова се обърнах към него. Каквото и да предстоеше, ако ми се усмихнеше, щях да знам, че всичко е наред. Мъчех се да привлека погледа му, да си изкопча поне малко внимание. Но лицето му си оставаше каменно.

Не след дълго радушните възгласи на тълпата преминаха в презрителни викове, а аз се огледах за причината.

Стомахът ми се преобърна, докато светът рухваше пред очите ми.

Извеждаха страж Удуърк, овързан с вериги. Долната му устна кървеше, а дрехите му бяха толкова мръсни, че изглеждаше като че ли цяла нощ се бе търкалял в калта. Зад него също окована водеха и Марли, тя още бе облечена в разкошния си костюм на ангел, но крилата липсваха, а той целият бе покрит с мръсотия. Превитите ѝ рамене бяха загърнати с мъжко сако, а очите и примижаха срещу слънцето. Огледа се из многолюдната публика и погледите ни се срещнаха за част от секундата, преди стражите да я издърпат напред. Очите ѝ пак зашариха из тълпата, а аз знаех кого търсеше. От лявата ми страна родителите ѝ я гледаха, силно вкопчени един в друг. Съвсем видимо бяха рухнали не на себе си, сякаш сърцата им бяха престанали да бият.

Върнах погледа си към Марли и страж Удуърк. По лицата им се четеше ясна тревога и въпреки това крачеха с известна гордост. Само веднъж когато Марли се препъна в полите на роклята си, тази маска се пропука. Под нея дебнеше истински страх.

Не. Не, не, не, не, не.

Докато ги качваха на сцената, маскиран мъж подхвана речта си. Тълпата се смълча. Очевидно това — каквото и да представляваше — се бе случвало и преди, затова народът знаеше какво се очаква от него. Само че аз не знаех; тялото ми залитна напред, а стомахът ми се надигна. Слава богу, не бях хапвала нищичко.

— Марли Теймс — извиси глас човекът, — една от избраниците, Дъщеря на Илеа, бе заловена миналата нощ в интимна близост с този мъж, Картър Удуърк, доверен член на Кралската стража.

От тона на глашатая струеше неуместна доза самонадеяност, сякаш известяваше на всеослушание лечебното средство за някоя смъртоносна болест. Публиката отново освирка неодобрително обвиненията му.

— Госпожица Теймс е нарушила клетвата си за преданост към принц Максън! А чрез обвързаността си с госпожица Теймс господин Удуърк в общи линии е посегнал на кралска собственост! Тези провинения се окачествяват като измяна спрямо кралското семейство! — Глашатаят дереше гърло, заставяйки тълпата да приеме твърденията му. Накрая така и стана.

Но как им даваше сърце? Нима не познаваха Марли? Милата, чаровна, доверчива, всеотдайна Марли? Може и да беше допуснала грешка, но нима заслужаваше толкова омраза?

Друг маскиран мъж пристягаше Картър към А-образната рамка, карайки го да застане с широко отворени крака и ръце, опънати надолу по двете страни на съоръжението. Преметна подплатени каиши през кръста и краката му и ги закопча така стегнато, че дори от моето място си личеше колко мъчително е за провинилия се страж. Принудиха Марли да коленичи пред големия дървен блок и един мъж дръпна сакото от гърба ѝ. Стегнаха китките ѝ в двата странични каиша с дланите нагоре.

Приятелката ми плачеше.

— Такова престъпление е наказуемо със смърт! Но в безкрайното си милосърдие принц Максън ще пощади живота на двамата изменници. Да живее принцът!

Публиката заскандира след него. Ако бях с разсъдъка си, щях да се досетя, че и аз трябваше да прославям името на принца заедно с останалите, или поне да аплодирам. Това правеха другите момичета и

родителите ни, колкото и слисани да бяха. Но моето внимание беше другаде. Очите ми виждаха единствено лицата на Марли и Картър.

Умишлено ни бяха настанили на най-предния ред, за да ни демонстрират какво ни очакваше, ако си позволахме такава безразсъдна волност, но поне от мястото си на около пет метра от платформата виждах и чувах всичко, което ме засягаше.

Марли не откъсваше очи от Картър, а той отвърщаше на погледа ѝ, протягайки шия, за да я съзре. Страхът беше осезаем по лицето ѝ, но там имаше и нещо друго, сякаш правеше всичко по силите си да го увери, че не съжаляваше за нищо.

— Обичам те, Марли — провикна се той към нея. Гласът му беше едва доловим в шумотевницата, но все пак се чу. — Ще го преодолеем заедно. Всичко ще е наред, обещавам ти.

Скована от страх, Марли не смогна да промълви и дума, но му кимна в отговор. В онзи момент виждах единствено колко красива беше. Златистата и коса беше в безпорядък, роклята и приличаше на парцал и явно бе загубила обувките си, но, бог ми е свидетел, въпреки всичко тя искреше.

— Марли Теймс и Картър Удуърк, за наказание ви се отнема кастовата принадлежност. Вече сте от утайката на населението. И двамата сте Осмици!

Зрителите избухнаха в радостни викове, което ми се стори нередно. Нима сред тях нямаше Осмици, разгневени от подобно обръщение?

— И за да си платите за срама и болката, които причинихте на Негово Височество, публично ще понесете по петнайсет удара със сопа. Нека белезите ви напомнят за множеството ви грехове!

Сопата ли? Какво значеше това?

Получих отговор само секунда по-късно. Двата маскирани, които бяха довели Картър и Марли, извадиха по една дълга пръчка от кофа с вода. Размахаха ги няколко пъти за проба, а аз ги чух как свистят, прорязвайки въздуха. Зрителите аплодираха загривката им със същото онова френетично обожание, което бяха вложили в овациите за избраниците.

До няколко секунди гърбът на Картър щеше да претърпи унизителен побой, а милите ръчички на Марли...

— Не! — изкрещях. — Не!

— Май ще повърна — прошепна Натали, а Елиз простена тихо върху рамото на стража си. Но ритуалът продължи.

Скочих на крака и се спуснах към мястото на Максън, строполявайки се в скута на баща ми.

— Максън! Максън, кажи им да спрат!

— Трябва да седнете, госпожице — каза стражът ми и опита да ме избута до седалката ми.

— Максън, умолявам те!

— Излагате се на опасност, госпожице!

— Пусни ме! — викнах на стража и го ритнах с всички сили. Но колкото и да се мъчех да се изкопча, той ме държеше здраво.

— Америка, моля те, седни! — призова ме майка ми.

— Едно! — броеше мъжът на сцената и видях как сопата се стоварва върху ръцете на Марли.

Горката изскимтя покъртително, досуц като сритано куче. Картър не издаде и звук.

— Максън! Максън! — крещях аз. — Сложи край на това! Спри ги, моля те!

Чуваше ме, сигурна бях, че ме чува. Видях как затвори бавно клепачи и преглътна, сякаш така можеше да прокуди виковете ми от главата си.

— Две!

Марли проплака в неопикуема агония. Дори не можех да си представя каква болка преживяваше, а оставах още тринайсет удара.

— Америка, седни! — настояваше майка ми. Мей стоеше между нея и татко с извърнато настрани лице и ридаше почти толкова измъчено, колкото и самата Марли.

— Три!

Погледнах към родителите на Марли. Майката бе заровила глава в дланите си, а съпругът ѝ я държеше в обятията си, сякаш можеше да ѝ даде закрила срещу всичко, на което ставах свидетели в момента.

— Пусни ме! — изкрещях на стража, но напразно. — МАКСЪН!
— Нададох вик. Макар и с премрежено от сълзи зрение, виждах достатъчно и знаех, че ме чува.

Обърнах очи към другите момичета. Нямах ли какво да сторим? Някои от тях също плачеха. Елиз се беше превила на две с

притисната към челото си длан и изглеждаше на път да припадне. Но в ничие лице не прочетох гняв. Не се ли възмущавах от всичко това?

— Пет!

Письците на Марли несъмнено щяха да ме преследват цял живот. Никога не бях чувала подобно нещо. Прилошаваше ми от ликуващите подвиквания на народа, от факта, че приемаха случващото се за развлечение. От мълчанието на Максън и примирението му с това зверство. От бездейния плач на останалите момичета.

Единственото нещо, което ми вдъхваше поне малко надежда, беше поведението на Картър. Въпреки че се потеше от мъка и трепереше от болка, все някак успяваше да мълви утешителни думи на Марли.

— Още малко... остана — сричаше той.

— Шест!

— Обичам... те — запъваше се той.

Не можех да го понеса. Опитах да издера с нокти стража, но плътните ръкави на униформата му го защитиха. Изпищях, като ме сграбчи по-силно.

— Махни си ръцете от дъщеря ми! — извика татко, теглейки стража. Намърдах се в отворилото се пространство с лице към мъжа и свирепо забих коляно в тялото му.

Той изпъшка приглушено и залитна назад, а баща ми го хвана, докато летеше надолу.

Прескочих парапета с движения, възпрепятствани от роклята и високите ми обувки.

— Марли! Марли! — закрепях, тичайки с всички сили. Малко преди да се докопам до стълбите зад сцената, двама от стражите ме настигнаха, а с тях нямаше как да се преборя.

От този ъгъл се виждаше, че бяха разголили гърба на Картър; кожата му вече беше разкъсана и висеше потресаващо на места. Кръвта му се процеждаше на струйки, изцапвайки панталоните на някогашната му униформа. Страх ме беше да си помисля в какво състояние бяха ръцете на Марли.

Самата идея ме запрати в още по-яръстна истерия. Започнах да обсипвам стражите с ругатни и ритници, но успях само да загубя едната си обувка.

Повлякоха ме към двореца, докато глашатаят обявяваше следващия удар, а аз не знаех дали да изпитвам благодарност, или срам. От една страна, ми спестяваха ужасната гледка, а от друга, имах чувството, че изоставям Марли в най-страшния момент от живота и.

Така ли щях да оставя нещата, ако и бях истинска приятелка?

— Марли! — провикнах се. — Марли, много съжалявам! — Но тълпата беше толкова подивяла, а тя плачеше толкова силно, че едва ли ме чу.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мятах се и пицях през цялото време, докато ме влачеха към двореца. Стражите ме стискаха така силно, че несъмнено щях да съм покрита със синини по-късно, но не ме беше грижа. Трябваше да им се опълча.

— Къде е стаята й? — чух единия да пита, а като се извъртях, забелязах някаква прислужничка да се задава по коридора. Не я разпознах, но тя очевидно знаеше коя съм. Жената съпроводи стражите до вратата на стаята ми. Чух как прислужничките ми възнегодуваха, като видяха колко грубо се отнасяха с мен.

— Успокойте се, госпожице, не е редно да се държите така — изсумтя единият от стражите, докато ме водеха към леглото ми.

— Излизайте от стаята ми, дявол да ви вземе! — развиках им се аз.

Прислужничките ми, и трите облени в сълзи, се спуснаха към мен. Мери понечи да изчисти мръсотията от роклята ми, но аз я зашлевих през ръцете. Бяха знаели. Бяха знаели, а не ме бяха предупредили.

— Вие също! — креснах им. — Всички вълн! ВЕДНАГА!

Думите ми ги стреснаха и финото телце на Луси така се разтрепери, че донякъде съжалих за изблика си. Но просто трябваше да остана сама.

— Съжаляваме, госпожице — каза Ан и дръпна подчинените си назад. Знаеха колко близки бяхме с Марли.

Марли...

— Просто си вървете — промълвих аз и зарових лице във възглавницата.

Като затвориха вратата след себе си, изхлузих единствената си обувка и пропъльзах по-навътре в леглото, докато стотиците дребни парченца от пъзела най-накрая започнаха да се подреждат в главата ми. Значи, това беше тайната, която се боеше да ми сподели. Не й се

оставаше в двореца, защото не изпитваше чувства към Максън, но и не ѝ се тръгваше, защото не искаше да се разделя с Картър.

Внезапно ми се избистриха десетки подробности: защо държеше да стои на определени места и защо все поглеждаше към вратите. Заради Картър; него чакаше. Сетих се как по време на гостуването на краля и кралицата на Суендуей беше отказала да се скрие от слънцето... заради Картър. Ами когато се сблъсках с него пред тоалетната? Търсел беше Марли. Ето каква тайна бе пазила приятелката ми — тайната за смълчания си любим, за откраднатите целувки, за дългоочаквания момент, когато най-сетне щяха да бъдат заедно.

Колко трябва да го е обичала, за да прояви такова лекомислие, да рискува толкова много?

Как изобщо бе възможно подобно нещо? Струваше ми се нереално. Предполагала бях, че такива действия водят до наказание, но не и че можеше да сполети точно Марли, че един ден ще я отпратят... не го разбирах.

Стомахът ми се преобръщаше. Като нищо можех да съм на нейно място. Ако двамата с Аспен не бяхме толкова предпазливи, ако някой бе дочул разговора ни по време на снощния танц, сега можеше ние да сме на онази сцена.

Дали някога щях да я видя отново? Къде ли щяха да я изпратят? Дали родителите ѝ нямаше да я загърбят? Нямах представа в коя каста се беше подвизавал Картър, преди службата в дворцовата стража да го повиши в Двойка, макар че ми приличаше на Седмица. Седма каста се намираще на дъното и въпреки това превъзхождаше многократно Осма.

Не можех да повярвам, че Марли вече принадлежеше към Осма каста. Беше абсолютно недопустимо.

Дали ръцете щяха да ѝ служат някога? За колко време се възстановяваха подобни травми? Ами Картър? Дали изобщо щеше да може да ходи след такъв побой?

Можеше Аспен да е на негово място.

Можеше аз да съм на нейно.

Направо ми се гадеше. Изпитвах жестоко облекчение, задето не бях на нейно място, но и породено от него чувство на вина, толкова

силно, че едва дишах. Бях ужасен човек, ужасна приятелка. Срамувах се от себе си.

Не ми оставаше нищо друго, освен да ридаю.

Прекарах сутринта и по-голямата част от следобедна свита на топка в леглото си. Прислужничките ми донесоха обяд, но аз дори не го докоснах. За мое успокоение — не настояха да останат с мен и ме оставиха да тъгувам сама.

Не успях да се съвзема. Колкото повече обмислях случилото се, толкова по-зле ми ставаше. Не можех да прогоня писъците на Марли от съзнанието си. Чудех се дали някога щях да ги забравя.

На вратата ми се почука колебливо. Прислужничките ми ги нямаше да отворят, а на мен не ми се помръдваше, затова просто останах в леглото. Посетителят ми изчака малко и влезе непоканен.

— Америка? — прошепна Максън.

Не му отвърнах.

Той затвори вратата, прекоси стаята и застана до леглото ми.

— Съжалявам — каза. — Нямах избор.

Аз останах неподвижна и безмълвна.

— Другият вариант беше да разпоредя екзекуцията им. Снощи хората от телевизията ги спипали и разпространили видеоматериала без позволение от ни — обясни настоятелно той.

Умълча се за известно време, може би с надеждата, че ако остане до мен достатъчно дълго, ще намеря какво да му кажа.

Накрая коленичи до мен.

— Америка? Погледни ме, скъпа.

Стомахът ми подскочи от ласкавото му обръщение. Въпреки това обърнах поглед към него.

— Трябваше да го направя. Трябваше.

— Как можа просто да стоиш безучастно? — Гласът ми прозвуча необичайно. — Защо не направи нещо?

— Както ти казах и преди, позицията ми изисква хладнокръвие, поне привидно. Наложило ми се е да овладее това умение. На теб също ще ти се наложи.

Сбърчих вежди. Сериозно ли си мислеше, че още исках този живот след всичко случило се? Очевидно да. Когато лека-полека разтълкува изражението ми, абсолютен шок осени неговото собствено.

— Америка, съзнавам, че си разстроена, но моля те! Казах ти вече: ти си единствената за мен. Моля те, не ми го причинявай.

— Максън — подхванах бавно, — съжалявам, но не смятам, че ще се справя. За нищо на света не бих могла да понеса нечие страдание равнодушно, и то при положение, че аз самата съм отговорна за него. Не мога да бъда принцеса.

Той си пое дъх изумено — навярно най-близкото нещо до истинска тъга, което някога бях наблюдавала у него.

— Америка, предначертавах остатъка от живота си въз основа на пет минути от нечий чужд. Такива събития се случват рядко. Няма да взимаш участие в нищо подобно.

Поизправих се в леглото с надеждата, че така мисълта ми ще тече по-плавно.

— Аз просто... дори не мога да разсъждавам нормално в този момент.

— Тогава недей — прикани ме той. — Не взимай решение за двама ни в такова състояние.

Незнайно защо, думите му ми прозвучаха някак заблуждаващо.

— Моля те — прошепна той затрогващо, стиснал ръцете ми. Отчаянието в гласа му ме накара да вдигна поглед към него. — Обеща ми да останеш с мен. Не се отказвай, не и заради това. Умолявам те.

Въздъгнах и кимнах с глава.

Облекчението му беше осезаемо.

— Благодаря ти.

Максън остана на мястото си, вкопчен в ръката ми като в спасително въже. Чувството беше различно от вчерашния ни момент на близост.

— Знам, че... — подхвана колебливо той. — Знам, че се двоумиш дали да приемеш позицията. Винаги съм знаел, че ще ти е трудно да встъпиш в длъжност. И съм сигурен, че това усложнява нещата. Но... какво е отношението ти към мен? Още ли си решена да останеш с мен?

Размърдах се смутено в леглото, без да знам как да му отговоря.

— Нали ти казах, че не съм способна да размишлявам точно в този момент.

— А, да... — Огорчението му беше толкова доловимо. — Ще те оставя на мира засега. Но в най-скоро време ще проведем този

разговор.

Приведе се напред, сякаш за да ме целуне, но аз сведох поглед и той се прокашля.

— Довиждане, Америка — каза и си тръгна.

А аз рухнах наново.

Когато прислужничките ми влязоха, незнайно минути или часове по-късно, ме намериха ридаеща. Обърнах се в леглото и умолителният поглед в очите ми просто нямаше как да им убегне.

— О, госпожице — простена Мери и дойде да ме прегърне. — Да ви подготвим за лягане.

Луси и Ан се заеха с копчетата на роклята ми, а Мери изчисти лицето ми и среса косата ми.

И трите насядаха край мен, мъчейки се да ме утешат. Искаше ми се да им обясня, че не страдах само по Марли, но и заради потресаващата болка, свързана с Максън; ала ме беше срам да си призная колко силни чувства изпитвах, колко заблудена бях.

А когато попитах за родителите ми и Ан ми съобщи, че семействата незабавно били отпратени по домовете им, страданието ми се удвои. Дори не бях успяла да се сбогувам с тях.

Ан галеше косата ми и ми шепнеше успокоително. Мери, клекнала до леглото, масажираше релаксиращо краката ми. Луси просто притискаше длани към сърцето си, сякаш преживяваше всичко наравно с мен.

— Благодаря ви — промълвих, подсмърчайки. — Съжалявам за одеде.

Трите се спогледаха.

— Няма за какво да се извинявате, госпожице — настоя Ан.

Понечих да ѝ възразя, тъй като определено бях прекрачила границата в отношенията си с тях, но на вратата отново се почука. Опитах да измисля вежлив начин да отпратя Максън, но когато Луси скочи да отвори, ме посрещна лицето на Аспен.

— Простете, че ви безпокоя, дами, но чух някой да плаче и исках да се уверя, че сте добре — каза той.

После директно дойде до леглото ми, което беше дързък ход, предвид събитията от изминалия ден.

— Лейди Америка, искрено съжалявам за приятелката ви. Разбрах, че ви е много близка. Ако имате нужда от нещо, на ваше

разположение съм. — Погледът в очите му казваше толкова много: че беше готов да пожертва какво ли не, само и само да ми помогне, че заради мен искаше да върне всичко постарому.

Каква глупачка бях. Почти се бях отказала от единствения човек на света, който наистина ме познаваше и обичаше. Двамата с Аспен бяхме градили съвместния си живот толкова дълго, а Изборът почти го беше унищожил.

Аспен стоеше пред мен. Невредим.

— Благодаря ви — отвърнах тихо. — Ще запомня добрината ви.

Аспен ми се усмихна почти незабележимо. Усещах, че му се искаше да остане; аз също имах желание за това. Но прислужничките ми се суетяха наоколо и просто нямаше начин. Наскоро си бях казала, че Аспен винаги ще е до мен, и сега с радост откривах колко вярно беше това.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Здравей, котенце,

Толкова съжалявам, че не можахме да си вземем довиждане. Кралят прецени, че ще е най-безопасно, ако семействата напуснат двореца час по-скоро. Опитах да те намеря, повярвай ми. Просто не успях.

Исках да те успокоя, че се прибрахме у дома благополучно. Кралят ни позволи да задържим хубавите дрехи и сега Мей прекарва всяка свободна секунда, пременена в някоя от новите си рокли. Подозирам, че тайничко се надява да не порасне и със сантиметър, за да облече балната рокля на сватбата си. Безкрайно много я разведрява. Аз самият не съм сигурен, че някога ще простя на кралското семейство, задето принуди две от дъщерите ми да станат свидетели на онзи ужас, но ти знаеш колко силен дух има Мей. За теб се тревожа. Пиши ни скоро.

Може би не е добра идея да ти го казвам, но искам да знаеш нещо: когато побягна към сцената, изпитах огромна бащинска гордост. Открай време си красива; винаги си била и талантива. А сега знам и че моралният ти компас е съвършено верен, че ясно съзнаваш кога пред теб се случват несправедливости и правиш всичко по силите си да им сложиш край. Какво друго би могъл да иска един баща?

Обичам те, Америка. И толкова много се гордея с теб!

Татко“

Как баща ми съумяваше винаги да намери подходящите думи? Дори ми се искаше някой да ги изпише със звездите. Трябваша ми

големи и ярки и нависоко, така че да ги виждам, когато в сърцето ми се спуснеше мрак.

„Обичам те, Америка. И толкова много се гордея с теб.“

Предложиха на момичетата от Елита възможност за закуска по стаите и аз се възползвах. Все още няха психическата готовност да се виждам с Максън. Следобед се почувствах малко по-уравновесена и реших да сляза до Дамския салон за малко. Ако не друго, там поне имаше телевизор, а аз се нуждаех да се поразсея.

Момичетата като че ли се учудиха да ме видят, което можеше да се очаква. Имах навика да се уединявам, а по-подходящ момент за това не беше изниквал дотогава. Селест се излежаваше на един от диваните, прелиствайки списание. В Илеа не се издаваха вестници, както бях чувала, че правели в други страни. Ние си имахме Илейски осведомителен бюлетин. Списанията бяха най-близкото нещо до печатни новини, с което разполагахме, а хора като мен не можеха да си ги позволят. На Селест обаче винаги и се намираше по едно, а незнайно защо — точно онзи ден този факт ме подразни.

Крис и Елиз седяха на една маса, пиеха чай и си приказваха, а Натали стоеше в дъното на стаята, вперила поглед през прозореца.

— Я виж ти — каза Селест сякаш на въздуха. — Ето още една от рекламните ми.

Селест беше фотомодел. Мисълта, че разглеждаше снимки на самата себе си, ме подразни още повече.

— Лейди Америка? — извика ме нечий глас. Като се обърнах, видях кралицата да седи в ъгъла, заобиколена от прислужничките си. Май бродираше.

Направих реверанс, а тя ми махна да се присъединя към нея. Стомахът ми се преобърна, като се сетих за вчерашното си поведение. Не бях имала никакво намерение да я засегна, ала внезапно ме сполетя тревогата, че тъкмо това бях сторила. Усещах погледите на другите момичета върху себе си. Обикновено кралицата разговаряше с всички ни заедно и много рядко общуваше с някоя от нас насаме.

Като я наближих, направих още един реверанс.

— Ваше Величество.

— Заповядайте, лейди Америка, седнете — покани ме любезно тя, сочейки празния стол срещу нейния.

Подчиних се скована от притеснение.

— Доста се разбунтувахте вчера — коментира тя.

— Да, Ваше Височество — преглътнах сухо аз.

— Почти я стигнахте, ако не се лъжа?

С усилие сподавих мъката си.

— Да, Ваше Височество.

Тя въздъхна.

— Подобно поведение не приляга на една дама. За щастие, телевизионните камери бяха твърде ангажирани със случващото се на сцената, за да заснемат изблика ви. Въпреки това не ви отива да проявявате такова непокорство.

Думите ѝ не прозвучаха като кралско порицание. Прозвучаха като майчински укор. А това влошаваше нещата хилядократно. Сякаш кралицата се чувстваше отговорна за мен, а аз предавах доверието и.

Сведох глава. За пръв път изпитвах истински угризения заради постъпката си.

Тя протегна ръка и я сложи върху коляното ми. Аз вдигнах поглед към лицето ѝ, слисана от непринудения жест.

— Въпреки всичко — продължи тя шепнешком — се радвам, че го сторихте. — И ми се усмихна.

— Беше най-добрата ми приятелка.

— Вече не е тук, но приятелството ви не е свършило, мила. — Кралица Амбърли потупа ласкаво крака ми.

Точно от това бях имала нужда: от майчина нежност.

Сълзи започнаха да парят по ъгълчетата на очите ми.

— Не знам как да постъпя — прошепнах аз. За малко да излея всичката си мъка, но съзнавах, че останалите момичета ме наблюдават.

— Обещах си да не заемам страна — заяви тя и въздъхна. — Но дори да бях склонна, едва ли би имало какво да ви кажа.

Права беше. Нима думите можеха да смекчат случилото се?

Кралицата се приведе към мен и заговори с грижовен глас:

— И все пак не му се сърдете много.

Знаех, че го казваше най-добронамерено, но нямах никакво желание да обсъждам сина и. Кимнах и станах от стола. Тя ми се усмихна приветливо и показа с жест, че съм свободна, а аз се запътих към масата на Елиз и Крис.

— Как си? — попита състрадателно Елиз.

— Добре. Просто се тревожа за Марли.

— Поне двамата са заедно. Всичко ще е наред, ако са един до друг — коментира Крис.

— Откъде знаеш, че Марли и Картър са заедно?

— Максън ми каза — отвърна тя, сякаш информацията беше всеобщо достояние.

— А! — казах аз огорчено.

— Не мога да повярвам, че точно на теб не е разкрил. Двете с Марли бяхте толкова близки. Пък и нали си му любимка? — отбеляза тя.

Погледнах към Крис, после и към Елиз. И двете имаха загрижени изражения, но по лицата им се четеше и следа от облекчение.

Селест се изкикоти.

— Очевидно вече не е — измънка под носа си, без дори да благоволи да вдигне поглед от списанието. Явно в нейните очи провалът ми беше неминуем.

Реших да върна разговора ни към Марли.

— Все още не мога да повярвам, че Максън ги подложи на такова нещо. Обезпокоително беше да го гледам толкова спокоен.

— Но тя наистина е постъпила нередно — обяви Натали. Тонът ѝ далеч не беше осъдителен, а просто смирен, сякаш следваше нечии нареждания.

— Можеше да поръча екзекуцията им — обади се Елиз. — По този случай законът е на негова страна. Вместо това прояви милост.

— Милост? — изсумтях аз. — Наричаш публичното съдиране на нечия кожа проява на милост?

— Да, предвид обстоятелствата — продължи тя. — Убедена съм, че ако попитаме Марли, и тя самата би избрала бой с пръчка вместо смърт.

— Елиз има право — съгласи се Крис. — И аз смятам, че наказанието беше абсолютно потресаващо, но бих предпочела него пред смъртна присъда.

— Моля ти се — откликнах с ирония аз, неспособна да стърпя гнева си. — Ти си Тройка. Всички знаят, че баща ти е изтъкнат професор и си прекарала целия си живот в библиотеки и пълно удобство. Не би понесла такъв побой, да не говорим за живота на Осмица след това. По-скоро би се молила за екзекуция.

Крис се взираше в мен кръвнишки.

— Не си въобразявай, че имаш някаква представа какво съм и какво не съм способна да понеса. Да не си мислиш, че като си Петица, си единствената изстрадала?

— Не, но съм сигурна, че съм преживяла много по-лоши неща от теб — заявих, извисявайки яростно глас. — А дори аз не бих могла да понеса онова, което сполетя Марли. Просто казвам, че едва ли би се справила по-добре.

— По-смела съм, отколкото предполагаш, Америка. Нямах и понятие колко съм пожертвала през годините. А допусна ли грешка, изтърпявам последствията.

— И кой е казал, че трябва да има последствия? — поставих й въпроса си аз. — Максън все повтаря колко много му коствал Изборът, колко трудно му било да вземе решение, докато накрая една от нас не се влюбва в друг. Не трябва ли да й е благодарен, задето улеснява преценката му?

Натали, видимо притеснена, направи опит да смени темата.

— Няма да повярвате какво научих вчера!

— Но законът... — отне й думата Крис.

— Америка има право — побърза да се намеси Елиз и редът на диалога ни рухна.

Започнахме да се надвикваме една друга, всяка решена да изкаже мнение, да се обоснове защо смята случилото се за редно или нередно. Впускахме се в разногласие за пръв път, но го бях очаквала още от самото начало. Нямахше начин толкова момичета, събрани на едно място, изправени една срещу друга в съревнование, да не се скарат в крайна сметка.

Докато ние спорехме, Селест измърмори с отнесен глас, наведена в списанието си:

— Получи си заслуженото. Уличница.

Последвалата тишина беше не по-малко напрегната от скандала ни.

Селест погледна през рамо точно навреме, за да ме види как й връхлитам. Изпищя, като се стоварих отгоре й, засилвайки и двете ни към близката масичка за кафе. Чух как нещо се разби на пода, вероятно някоя чаена чаша.

По време на скока си бях затворила очите, а като ги отворих, Селест вече беше под мен и се мъчеше да хване китката ми. Изтръгнах

дясната си ръка и с всички сили я зашлевих през лицето. Дланта ми буквално се запали, но си струваше да чуя удовлетворяващото плясване при сблъсъка с бузата ѝ.

Селест моментално изпищя и започна да ме драска. За пръв път съжалявах, че не пусках ноктите си дълги като тези на останалите момичета. Успях да ме одере на няколко места по ръката, което послужи единствено да ме разяри още повече и ѝ спечели още една плесница. Този път цепнах устната ѝ. В отговор на болката пръстите ѝ зашариха по пода, напипаха чинийката от чаената ѝ чаша и Селест я разби в главата ми.

Ударът ме отдалечи от нея и опитах отново да я докопам, но околните вече ни разтърваваха. Погълната от гняв, не бях забелязала, че някой е извикал стражите. Налетях и на един от тях. Омръзнало ми беше да ме теглят насам-натам.

— Видяхте ли какво ми причини? — проплака Селест.

— Затваряй си устата! — изпищях аз. — Да не си продумала и думичка за Марли!

— Тя е побъркана! Не я ли чувате? Видяхте ли какво направи?

— Пуснете ме! — изкрещях, борейки се със стража.

— Ти си пълна психопатка! Веднага ще кажа на Максън. Можеш да се сбогуваш с двореца! — заплаши ме тя.

— Никой няма да говори с Максън точно сега — заяви строго кралицата. Погледна Селест в очите, а после и мен. Разочарованието ѝ беше явно. Аз склоних глава. — И двете отивате директно в болничното крило.

Болничното крило представляваше дълъг, изрядно чист коридор с легла покрай стените. В горната част на всяко висеше завеса, която можеше да се дръпне за уединение на пациента. Из цялото помещение бяха разпръснати шкафове с медицински средства.

Предвидливо настаниха двете ни със Селест в противоположните краища на крилото — нея в близост до вратата, а мен в дъното до прозореца. Още с лягането съперничката ми беше дръпнала завесата около леглото си, за да не ме вижда. Напълно я разбирах. По лицето ми в действителност играеше доста самодоволно изражение. Дори не направих гримаса, докато сестрата обработваше раненото място над челото ми, където ме беше ударила Селест.

— А сега задръжете леда тук, за да спадне подутината — посъветва ме тя.

— Благодаря — отвърнах и аз.

Сестрата хвърли по един бърз поглед в двете посоки, вероятно за да се увери, че никой не ни подслушва.

— Браво на вас — изшушука после. — Почти всички няхаме търпение да се случи нещо подобно.

— Сериозно? — удивих се аз шепнешком. Май трябваше да поскрия усмивката си.

— Дори не мога да изброя всички ужасяващи истории за онази госпожица, на които съм се наслушала — заяви, кимвайки към закритото легло на Селест.

— Какви ужасяващи истории?

— Ами например, че е провокирала момичето, което я удари.

— Ана? Откъде знаеш?

— Максън е добър човек — отбеляза тя протичко. — Погрижи се да я прегледаме, преди да я изпрати вкъщи. Тя ни разказа какво ѝ е наговорила Селест за родителите ѝ. Беше толкова гнусно, че дори не мога да го повторя. — По лицето ѝ се изписа отвращение.

— Бедничката Ана. Подозирах, че е имало нещо такова.

— Друго момиче пък дойде с окървавени стъпала, след като някой сипал натрошено стъкло в обувките ѝ през нощта. Не можем да докажем, че е била Селест, но кой друг би постъпил така подло?

— Не бях чувала за подобно нещо — потресох се аз.

— Тревожеше се, че състоянието ѝ може да се влоши. Явно е решила да държи езика зад зъбите си. Освен това Селест бие прислужничките си. Само с голи ръце, но от време на време идват за лед.

— Не! — Всички прислужнички, които познавах, бяха добродушни момичета. Не можех да си представя, че някоя от тях би се провинила толкова, че да си заслужи удара, камо ли редовен побой.

— Е, достатъчно е да кажа, че из целия дворец вече се говори за лудориите ви. Носи ви се слава на същинска героиня — обяви сестрата и ми намигна.

Изобщо не се чувствах като героиня.

— Чакай малко — подскочих аз. — Казахте, че Максън накарал Ана да се прегледа тук, преди да я отпрати от двореца?

— Точно така, госпожице. Настоява всички да сте в идеално здраве.

— Ами Марли? И нея ли е изпратил тук? В какво състояние беше на тръгване от тук?

Но преди сестрата да е успяла да ми отговори, киселият глас на Селест прорязва въздуха в стаята.

— Максън, миличък! — развика се тя, като го видя да влиза през вратата.

Докато се отправяше към леглото ѝ, погледите ни се срещнаха за миг. Сестрата си тръгна и ме остави сама, без да задоволи болезненото ми любопитство по адрес на Марли.

Хленчешият гласец на Селест беше толкова дразнещ, че едва го понасях. Максън изказа сдържано съчувствието си и промърмори няколко утешителни думи на горкичката потърпевша, после се измъкна най-тактично. Заобиколи завесата край леглото ѝ и съсредоточи погледа си върху мен, крачейки изнурено към моята част на крилото.

— Имаш късмет, че баща ми беше изгонил камерите от двореца, в противен случай щеше прескъпо да платиш за действията си. — Прокара пръсти през косата си видимо вбесен. — Как да те измъкна от това положение, Америка?

— Значи, ще ме изриташ? — Заиграх се с крайчеца на роклята си, докато чаках отговора му.

— Естествено, че не.

— Ами нея? — попитах, кимвайки с глава към леглото на Селест.

— Не. Всички сте стресирани след вчерашното преживяване и не мога да ви обвинявам. Не съм убеден, че баща ми ще приеме това оправдание, но именно него ще му представя.

Помълчах за секунда.

— Може би трябва да му кажеш, че вината е била моя. Може би е време да ме изпратиш вкъщи.

— Америка, преиграваш.

— Погледни ме, Максън — подхванах с умолителен глас. Усетих как в гърлото ми засяда буца и се помъчих да говоря през нея. — Още от самото начало съзнавам, че не съм подходяща, но си мислех, че бих могла... знам ли... да се променя, да намеря начин; но не мога да остана тук. Просто не мога.

Максън се приближи и седна на ръба на леглото ми.

— Америка, знам, че ненавиждаш Избора и случилото се с Марли; но също така знам, че те е достатъчно грижа за мен, че да не ме изоставиш точно в този момент.

Пресегнах се да хвана ръката му.

— Грижа ме е и затова ти казвам, че допускаш грешка.

Виждах болката по лицето му, докато стискаше ръката ми все по-силно, сякаш така можеше да ме задържи до себе си и да не ми позволи да му се изплъзна. Приведе се колебливо към мен и прошепна:

— Невинаги е толкова трудно. Искам да те убедя, но трябва да ми дадеш време. Мога да ти докажа, че тук се случват и хубави неща, но се налага да имаш търпение.

Поех си въздух, за да оспоря чувото, но той ме прекъсна:

— От седмици ме молиш за време, Америка, и аз ти го подсигуриявам безусловно, защото имам вяра в теб. Умолявам те, имай и ти малко вяра в мен.

Не знаех с какво възнамеряваше да ме накара да размисля, но няма можех да му откажа време, когато той ми беше дал толкова много?

Въздъгнах.

— Добре.

— Благодаря ти. — Гласът му беше пропит от облекчение. — Трябва да се връщам, но скоро ще дойда да те видя.

Аз му кимнах. Максън стана и си тръгна, като спря до вратата, колкото да каже довиждане на Селест. Изпратих го с поглед, питайки се дали не беше лоша идея да му се доверя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

И моите наранявания, и тези на Селест бяха незначителни, така че след час ни изпратиха по стаите. Нарочно не ни изписаха по едно и също време, за да не си тръгваме заедно, и слава богу.

Като изкачих стълбището и свърнах зад ъгъла, видях един страж да върви към мен. Аспен. Макар и да беше понаедрял от тренировки, познавах походката му, сянката му и още хиляди други неща, вкоренили се в сърцето ми.

Като ме наближи, спря и сведе глава в ненужен поклон.

— Бурканчето — прошепна, изправи се и продължи по пътя си.

За части от секундата се сковах на място, напълно озадачена, докато не проумях какво имаше предвид. После закрачих напред по коридора, съпротивлявайки се на порива да хукна към стаята си.

Отворих вратата и останах едновременно изненадана и облекчена да видя, че и трите прислужнички липсваха.

Отидох до нощната масичка, където държах бурканчето, и открих, че самотното ми пени си имаше компания. Отвинтих капачката и измъкнах сгънатото листче. Колко хитроумно от негова страна. Прислужничките ми едва ли биха го забелязали, а и да бяха, за нищо на света нямаше да нарушат границите на личното ми пространство.

Разгънах бележката и прочетох пределно ясните указания в нея. Изглежда, двамата с Аспен имахме вечерна среща.

Планът на Аспен беше доста сложен. Поех по обиколния път до първия етаж, където трябваше да се отправя към вратата до близо двуметровата ваза. Спомнях си я от предишните ми разходки из двореца. Къде по света растяха цветя, нуждаещи се от толкова грамаден съд?

Намерих вратата и се поозърнах, за да се уверя, че никой не ме е видял. За пръв път ми се случваше да се измъкна напълно от зоркото око на стражите. Наоколо нямаше нито един. Отворих бавно вратата и

се промъкнах в стаята зад нея. Луната надничаше през прозореца, но смътната светлина в стаята ме поизправяше на нокти.

— Аспен? — прошепнах в тъмнината, почувствах се глупаво, но у мен се надигаше и страх.

— Също като едно време, а? — отвърна ми гласът му, макар че не виждах него самия.

— Къде си? — примижах аз, мъчейки се да открия силуета му.

В този момент сянката на тежката завеса до прозореца се размърда на лунната светлина и Аспен се показа иззад нея.

— Изплаши ме — смъмрих го на шега.

— Нямах да е за пръв път, нито пък за последен. — В гласа му дочувах усмивка.

Тръгнах към него, блъскайки се във всяко едно препятствие по пътя си.

— Шшш! — предупреди ме той. — Ако продължиш да помиташ всичко пред себе си, целият дворец ще разбере, че сме тук. — В тона му усетих закачка.

— Съжалявам — казах през тихичък смях. — Не може ли да светнем някоя лампа?

— Не. Ако някой види светлината под вратата, като нищо ще ни спипат. Този коридор не е от най-обхожданите, но не искам да рискуваме.

— Откъде знаеш за тази стая? — Пресегнах се и най-сетне ръцете ми докоснаха тези на Аспен. Той ме придърпа в обятията си, а после ме поведе към задния ъгъл на помещението.

— Нали съм страж — беше простият му отговор. — И то много вещ в професията. Познавам цялата територия на двореца от край до край. Всеки проход, всяко скривалище и дори най-тайните стаички. Освен това съм запознат и със смените на стражата, с най-малко проверяваните кътчета и с моментите през деня, когато стражите са най-малобройни. Ако някога ти хрумне да се прокрадваш из двореца, аз съм твоят човек.

— Невероятно — измънках аз.

Седнахме на земята, подпирайки гърбове на широката облегалка на един диван, където лунната светлина застилаше като одеяло пода. Най-накрая можех да различа лицето на Аспен.

— Сигурен ли си, че не се излагаме на опасност? — попитах го сериозно. Възнамерявах поколебаеше ли се дори малко, да изхвърча от стаята на момента. Заради двама ни.

— Имай ми доверие, Мер. Трябва да се случат безумно много неща, за да ни открият тук. В безопасност сме.

Продължавах да се безпокоя, но имах такава силна нужда от нечия утеха, че му се доверих.

Той ме прегърна с една ръка и ме придърпа към себе си.

— Как се чувстваш?

Въздъгнах.

— Горещо-добре. Напоследък доста тъга и гняв ми се струпаха. Най-вече ми се иска да можех да залича последните два дена и да си върна Марли. Картър също, а дори не го познавах.

— Аз го познавах — въздъгна той. — Прекрасен човек е. Разбрах, че през цялото време повтарял на Марли колко я обичал и всячески се мъчел да ѝ помогне в онзи тежък момент.

— Така е — потвърдих аз. — Поне в началото беше. Извлачиха ме, преди наказанието да е свършило.

Аспен ме целуна по главата.

— Да, подочух и за това. Горд съм, че си се съпротивлявала докрай. Браво на момичето ми.

— Татко също се гордее с мен. Кралицата каза, че не ми подобавало да се държа така, но все пак поведението ми я зарадвало. Изобщо — объркващо изживяване. Сякаш идеята ми беше почти добра, но не съвсем, а в края на краищата нямаше никакъв ефект.

Аспен ме притисна по-плътнo до себе си.

— Беше похвална. Значеше много за мен.

— За теб ли?

Той въздъгна.

— От време на време се питам дали Изборът не те е променил. Грижат се така добре за теб и живееш в разкош. Все се чудя дали си същата Америка. Онази ти постъпка ми показа, че си същата, че не са успели да ти повлияят.

— О, влияят ми, и още как, но по различен начин. Главното е, че това място постоянно ми напомня колко непригодна съм за тази роля.

Отпуснах глава върху гърдите на Аспен, убежището, където винаги търсех подслон, изпаднех ли в безизходица.

— Чуй, Мер, определящото за Максън е, че е актьор. Вечно носи пред света маската на съвършенството, сякаш се извисява над всичко. Но и той като нас е най-обикновен човек със своите си недостатъци. Знаем, че държиш на него, иначе изобщо нямаше да останеш в двореца. Но вече е време да проумееш, че всичко това е просто фарс.

Кимнах с разбиране. Максън и приказките му за спокойния фасон. Постоянно ли го носеше? И пред мен ли играеше роля? Можех ли въобще да го проумея?

Аспен продължи:

— Най-добре е да го прозреш още сега. Ами ако се ожените и чак тогава откриеш що за човек е?

— Знаем. И аз се замислям по въпроса. — Думите на Максън от танцовата площадка се въртяха отново и отново в главата ми. Сторил ми се беше толкова уверен в съвместното ни бъдеще, готов на всичко за мен. Най-искрено бях повярвала, че се стремеше единствено към щастието ми. Нима не виждаше колко нещастна бях?

— Имаш голямо сърце, Мер. Съзнавам, че не си способна просто да махнеш с ръка и да оставиш всичко, но няма нищо лошо в това да го искаш. Това се опитвам да ти кажа.

— Чувствам се толкова глупава — промълвих аз на ръба на сълзите.

— Изобщо не си глупава.

— Да, ама съм.

— А мен смяташ ли ме за умен, Мер?

— Разбира се.

— Напълно права си, умен съм. И то твърде умен, за да се влюбя в глупаво момиче. Така че престани с това.

Изкисках се тихичко и се отпуснах в прегръдките му.

— Боя се, че те нараних прекалено много. Не разбирам как е възможно още да си влюбен в мен — признах му аз.

Той сви рамене.

— Просто съм. Небето е синьо, слънцето е ярко, а Аспен е безкрайно влюбен в Америка. Така е създаден светът. Повярвай ми, Мер, ти си единственото момиче, което някога съм искал. Не мога да си се представя с друга. От известно време се мъча — ей така, за всеки случай, но... просто не мога.

Поседяхме така, притиснати един в друг. Всяко гальовно движение на пръстите му и топлият му дъх в косите ми бяха като балсам за сърцето ми.

— Не бива да се задържаме тук — каза той. — Доста добре владее професията си, но да не ставаме небрежни.

Аз въздъхнах. Имах чувството, че току-що бяхме пристигнали, но вероятно беше прав. Понечих да се изправя и Аспен скочи да ми подаде ръка. После ме придърпа към себе си за прощална прегръдка.

— Разбирам, че ще ти е трудно да ми повярваш, но наистина съжалявам, че Максън се оказа такова разочарование. Искях си те обратно, но не и на цената на страданието ти. Не при такива обстоятелства.

— Благодаря.

— Говоря най-откровено.

— Знам, че е така. — Аспен си имаше своите трески за дялане, но не му беше в природата да е лъжец. — Само че помежду ни с Максън още не е свършено. Не и докато съм в двореца.

— Да, но аз те познавам. Ще изтърпиш, за да получава семейството ти пари и за да се виждаш с мен, но ще му се наложи да върне времето назад, ако иска да поправи последната си грешка.

От гърлото ми се изтръгна въздишка. Навярно имаше право. Изплъзвах се на Максън, свалях го като палто от кожата си.

— Не се безпокой, Мер. Аз ще се погрижа за теб.

Аспен не можеше да ми го докаже на момента, но въпреки това му вярвах. Беше готов на всичко за хората, които обичаше, а аз знаех, без всякакво съмнение, че мен обичаше най-много.

На следващата сутрин Аспен не напусна мислите ми през цялата ми подготовка за деня, закуската и часовете, прекарани в Дамския салон. Витаех блажено в облаците, докато плясването на тежък куп хартия върху масата пред мен не ме върна към действителността.

Като вдигнах поглед, видях Селест, разкрасена с подута устна. Тя посочи към едно от клюкарските си списания, отворено на статия, простираща се върху две страници. Не ми отне дори секунда да разпозная лицето на Марли, макар и да беше разкривено от болка заради жестокия бой с пръчка.

— Реших, че трябва да го видиш — каза Селест и си тръгна.

Не бях сигурна какво точно целеше, но умирах от нетърпение да науча поне нещо за Марли, затова се зачетох.

„Едва ли някоя друга от всички грандиозни традиции в страната ни поражда толкова голямо вълнение колкото Изборът. Играта е създадена с едничката цел да ощастливи покрусената ни нация и като че ли до ден-днешен няма човек, който да не изпита поне малко увлечение по сензационната любовна история между принца и бъдещата принцеса. Когато Грегъри Илеа възседнал трона преди повече от осемдесет години, а най-големият му син, Спенсър, починал ненадейно, цялата страна скърбяла по загубата на един толкова енигматичен и благонадежден млад мъж. При това положение се очертавало по-малкият му брат, Деймън, да наследи престола, но мнозина се питали дали осемнайсетгодишният младеж изобщо бил в състояние да премине обучението за кралското място. Само че Деймън вярвал, че е готов да възмъжее, и решил да го докаже чрез най-сериозната крачка в живота: брака. Изборът бил сформиран до няколко месеца, а народът — одухотворен от възможността обикновено момиче да се превърне в първата принцеса на Илеа.

Но с времето започнахме да поставяме под съмнение ефективността на играта. Колкото и романтична да е идеята по същество, някои твърдят, че е несправедливо принцовете да бъдат заставяни да изберат съпруга от пониска класа, макар че едва ли някой би отрекъл абсолютната грация и прелест на настоящата ни кралица, Амбърли Стейшън Шрийв. Още помним името на Аби Тамблин Илеа, за която се носеха слухове, че отровила съпруга си, принц Джъстин Илеа, след едва няколко години брачен живот, а после приела предложението за брак на братовчед му, Портър Шрийв, запазвайки по този начин кралската кръвна линия.

Въпреки че този слух така и не беше потвърден, едно е сигурно: поведението на избраните в тазгодишната игра е направо скандално. Марли Теймс, вече Осмица, беше хваната в крачка, докато един от стражите я събличал в килера в понеделник вечерта след бала по случай Хелюин, обявен за най-бляскавото събитие в програмата на Избора. Тържественото великолепие бе помрачено от безразсъдното държание на госпожица Теймс, което хвърли двореца в смут още на следващата сутрин.

Но освен непростимо провинилата се госпожица Теймс, останалите момичета в кралския дом също не се доказват като достойни за короната. По сведения на анонимен източник част от избранниците непрестанно влизат в свади и рядко полагат усилия да изпълняват задълженията си. Всички помним дисквалификацията на Ана Фармър в началото на септември след умишленото ѝ нападение над прелестната Селест Нюсъм, фотомодел от Клермонт. Източникът ни твърди, че това далеч не е единствената физическа саморазправа сред редиците на Елита, което ме кара да поставя под съмнение качествата на момичетата, подбрани за принц Максън.

Крал Кларксън направи следния коментар относно слуховете: «Някои от момичетата произхождат от недотам изтънчени касти, поради което не са възпитани да спазват благоприличието, изисквано в двореца. Очевидно госпожица Теймс не е била подходяща за живот на Единица. За щастие, моята съпруга може да се похвали с вродено благородство, неприсъщо на повечето момичета от по-ниските касти. С много отдаденост е достигнала нивото, съответстващо на една кралица, и ще е голямо предизвикателство да открием дама, по-достойна за престола от нея самата. И все пак не бих отрекъл, че очаквахме подобно поведение от някои от представителките на по-ниските касти, стигнали до този етап на Избора.»

Натали Лука и Елиз Уискс, макар и Четворки, са неизменен образец на изтънчеността при публичните си

появи, особено лейди Елиз, която има поведение на истинска дама. Налага се да поясним, че думите на краля се отнасяха за Америка Сингър, единствената Петица, задържала се в Избора. Госпожица Сингър постига среден успех в съревнованието. Има определен чар, но не можем да кажем, че притежава качествата, които народът на Илеа търси у бъдещата си принцеса. В някои случаи блясва с развлекателни изказвания по време на осведомителния бюлетин, но нацията ни се нуждае от нов водач, не от комедиант.

Според скорошни, още по-обезпокоителни сведения, госпожица Сингър опитала да освободи госпожица Теймс по време на публичното ѝ наказание, което, по мое скромно мнение, я прави съучастник във вероломството, което госпожица Теймс извърши, изневерявайки на принца ни.

Предвид тези новини (и освобождаването на челната позиция от госпожица Теймс), остава един въпрос: Кое момиче заслужава да е новата принцеса?

Проведената сред читателите ни анкета потвърди първоначалните очаквания на редакцията ни.

Поздравяваме госпожица Селест Нюсъм и госпожица Крис Амбърс за близкото им първо и второ място в анкетната класация. Елиз Уискс заема третото място, плътно следвана от Натали Лука. Със значително помалобройни гласове на пета и последна позиция се нарежда (напълно очаквано) Америка Сингър.

Смятам, че изразявам гласа на цяла Илеа, приканвайки принц Максън да не избързва с решението си и да ни даде една достойна принцеса. Бедствието ни се размина на косъм, благодарение на това, че госпожица Теймс прояви истинската си същност, преди да бъде коронясана. Принц Максън, призоваваме Ви да се уверите, че дамата, спечелила сърцето Ви, заслужава короната. Искаме да спечели и нашите сърца!“

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Избягах от салона. Естествено, че Селест не ми правеше услуга. Слагаше ме на мястото ми. Защо изобщо си правех труда? Кралят очакваше да се проваля, народът не ме искаше, а и аз самата знаех, че не съм родена за принцеса.

Изтърчах нагоре по стълбите с тихи стъпки, мъчейки се да не привличам внимание. Нямах ни най-малка представа кой беше неназованият източник на списанието.

— Госпожице — каза Ан, като влязох в стаята си. — Мислех, че ще останете в салона до обяд.

— Бихте ли ме оставили сама, ако обичате?

— Моля?

Изпуфтях, стараяйки се да не загубя търпение.

— Имам нужда да остана сама. Моля ви.

Без да кажат и дума, прислужничките ми направиха реверанс и напуснаха стаята. Отидох при пианото. Възнамерявах да се разсея с музика и да прогоня мрачните мисли от главата си. Изсвирих няколко от композициите, които знаех наизуст, но пък така не влагах никакво усилие. Трябваше да се съсредоточа изцяло.

Станах, вдигнах капака на пейката и се заех да си търся нещо по-сложно. Разрових се из партитурите, докато, не щеш ли, изпод тях надникна крайчецът на някаква книга. Дневникът на Грегъри Илеа! Напълно бях забравила, че си стоеше скътан тук. Това вече несъмнено щеше да ме разсее. Легнах с книгата и я разгърнах, захласната във вехтите страници, прехвърчащи през пръстите ми.

Дневникът се отвори на страницата за Хелюин, вероятно защото твърдата хартия на снимката служеше като лента за отбелязване, зачетох отново текста към нея.

„Тази година децата отпразнуваха Хелюин с голямо тържество. Разбирам, че това е бягството им от горчивата

реалност, но в моите очи е лекомислие. Семейството ни е едно от малкото, разполагащи с достатъчно средства за веселби, но тази детинщина ми се струва чисто прахосничество.“

Вгледах се в познатата фотография, съсредоточавайки вниманието си върху момичето. На колко ли години беше на снимката? Каква ли роля бе играла в двореца? Дали ѝ беше харесвало да е дъщеря на Грегъри Илеа? С каква ли популярност се бе ползвала заради това си положение?

Обърнах страницата и установих, че от другата ѝ страна не започваше нов текст, а продължаваше този за Хелюин.

„Явно съм се заблуждавал, че след китайската инвазия ще прозрем колко грешен е бил старият ни начин на живот. За мен поне е очевидно, особено напоследък, колко лениви сме станали. Нищо чудно, че китайските сили проникнаха през границите ни така лесно, и нищо чудно, че ни отне толкова време да отвърнем на удара. Изоставил ни е онзи силен дух, тласкал човечеството напред отвъд океани, отвъд смъртоносни зими и разрухата на граждански войни. Станали сме лениви. И докато ние бездействахме, Китай пое контрола.

През изминалите няколко месеца у мен започна да се заражда желанието да вложа не само парични средства във военните действия. Искам да водя войската ни. Пълен съм с идеи и смятам, че безкрайно щедрите ми дарения са ми спечелили правото на глас. Нужна ни е промяна. Чудя се дали не съм единственият човек, способен да я донесе.“

Побиха ме тръпки. Максън безспорно имаше много общо с предшественика си. Грегъри ми се струваше проникновена личност. Стремел се беше да изправи опропастената ни страна на крака. Чудно ми стана какво ли щеше да каже за монархията ни, ако още беше жив.

Когато същата нощ Аспен откряна внимателно вратата на стаята ми, изгарях от желание да му споделя за прочетеното. Но си спомних, че дори споменавайки пред татко за дневника, вече бях нарушила обещанието си.

— Как се чувстваш? — поинтересува се той, коленичейки до леглото ми.

— Да кажем... добре. Днес Селест ми показа една статия. — Поклатих печално глава. — Обаче не съм сигурна, че ми се говори по въпроса. Дошло ми е до гуша от нея.

— След като изгони Марли, предполагам, че известно време няма да отпраща други момичета, или?

Вдигнах рамене. Знаех, че народът очакваше с нетърпение нечия дисквалификация, а случката с Марли беше по-драматична дори от най-смелите им представи.

— Ей — каза той, позволявайки си да ме докосне, което беше рисковано, предвид широко отворената врата. — Всичко ще се нареди.

— Знам. Но просто ми липсва. И съм много объркана.

— Объркана? Заради какво?

— Какво ли не. Ролята ми в двореца, коя съм. Уж знаех... дори не се сещам как да го обясня. — Май напоследък това ми се случваше все по-често. Всяка мисъл, прелитаща през съзнанието ми, беше безформена. Нищо не се връзваше.

— Знаеш коя си, Мер. Не се поддавай на опитите им да те променят. — Гласът му звучеше толкова искрено, че за момент наистина почувствах сигурност. Не защото имах отговори, а защото имах Аспен. Знаех, че забравех ли някога коя съм, той щеше да ми припомни.

— Аспен, може ли да ти задам един въпрос? — Той кимна. — Сигурно ще ти прозвучи малко странно, но ако кажем, че за да стана принцеса, не се налагаше да се омъжвам за някого, че беше просто работна позиция, на която ме назначаваха, би ли ми възложил някакви надежди?

Зелените му очи се разшириха за момент, сякаш се мъчеха да обхванат огромното значение на въпроса ми. Пролича си, че обмисли тази възможност, което му правеше чест.

— Съжалявам, Мер, но не бих. Нямах тяхната вродена пресметливост. — Лицето му придоби извинително изражение, не че му се сърдех, задето не вярваше, че ще се справя. Но аргументът му ме поучуди.

— Пресметливост ли? В какъв смисъл?

— Обикалям навсякъде, Мер — въздъхна той. — До ушите ми стигат доста неща. На юг, по местата с много граждани от ниските касти, се вихри голяма суматоха. По-старите стражи разправят, че онези хора така и не възприели възгледите на Грегъри Илеа и по земите им от дълго време бушували размирици. Носят се слухове, че отчасти това била причината кралят да избере Амбърли за кралица. Била южнячка и бракът им облекчил напрежението за известно време. За кратко, както изглежда.

Отново ми се прииска да му споделя за дневника, но се въздържах.

— Това не обяснява избора ти на думата „пресметливост“?

Той се подвоуми.

— Онзи ден, преди тържеството за Хелюин, ме извикаха в един от кабинетите. Споменаха нещо за симпатизанти на бунтовническата кауза от Юга. Наредиха ми да отнеса едни писма до пощенското крило на двореца. Писмата бяха над триста, Америка. Триста семейства се озоваваха с една каста по-надолу, понеже не бяха докладвали разни случки или бяха помогнали на лица, считани за заплаха от кралския двор.

Поех дълбоко дъх.

— Знам. Можеш ли да си го представиш? Случва ти се подобно нещо, а досега си изкарвала хляба си само със свирене на пиано. Внезапно се оказва, че трябва да се занимаваш с канцеларски труд и да се научиш как да си намиращ работа. Замисълът е ясен.

Аз кимнах разбиращо.

— Смяташ ли, че... Дали Максън знае?

— Смятам, че няма начин да не знае. Все пак не след дълго страната ще е в негови ръце.

Дълбоко в себе си отказвах да повярвам, че умишлено бе допуснал подобно нещо, но ми се струваше логично да е осведомен. От него се очакваше да даде съгласието си.

А аз бих ли дала своето?

— Не казвай на никого, става ли? Ако научат, че съм се изпуснал пред теб, мога да загубя работата си — предупреди ме Аспен.

— Разбира се, че няма. Вече забравих.

Аспен ми се усмихна.

— Липсва ми времето с теб, далеч от всичко това. Липсват ми някогашните ни неволи.

— Напълно те разбирам — подсмяхнах се аз. — Измъкването през прозореца е къде-къде по-лесно от промъкването из двореца.

— А и беше по-добре, когато се бяхте, за да изкарам по някое мижаво пени за теб, отколкото сега, когато нямам какво да ти дам. — Той почука с пръст по стъкленото бурканче върху ноцната ми масичка, същото онова, в което бях събирала стотиците пенита от него. При срещите ни в къщичката на дървото у дома често му пеех, а той винаги ми плащаше, убеден, че съм си заслужила възнаграждение. — Дори не бях подозирал, че си запазила всички монети до деня, в който замина за двореца.

— Естествено, че ги пазах! Когато те нямаше до мен, те бяха единствената ми връзка с теб. Обичах да ги изсипвам върху леглото през пръстите си и пак да ги прибирам в бурканчето. Хубаво беше да имам нещо, докоснато от теб. — Погледите ни се срещнаха и всичко останало избледня за момент. Изпитах познатия покой на нашето си гнезденце, кътчето, което двамата с Аспен си бяхме създали още преди години. — А ти какво направи с тях?

В яростта си при сбогуването ни му бях върнала пенитата. Всичките, с изключение на едничкото, залепнало за дъното на буркана.

Той се усмихна.

— Вкъщи са и чакат.

— Какво чакат?

Очите му проблеснаха.

— Не мога да ти кажа.

Въздъгнах с усмивка.

— Хубаво тогава. Пази си тайните. Но не се заблуждавай, че нямаш какво да ми дадеш. Стига ми, че си тук, че поне двамата с теб можем да поправим нещата, макар и нищо да не е същото.

Но очевидно това не беше достатъчно за Аспен. Пресегна се към ръба на единия си ръкав и откъсна едно от позлатените копчета.

— Буквално нямам какво друго да ти дам, освен нещо, докоснато от мен, за да остана в мислите ти. И бъди сигурна, че ти също няма да напуснеш моите.

Колкото и глупаво да беше, ми идеше да се разплача. Вътрешният ми порив да направя съпоставка между Аспен и Максън беше непреодолим. Дори в онзи момент, когато идеята, че ще ми се наложи да избира само един от тях, беше много далеч от съзнанието ми, неизбежно ги преценявах един спрямо друг.

На Максън му беше много лесно да ми угажда — да възкреси заради мен някогашен празник, да ме затрупва с хубави неща, понеже целият свят беше в краката му. В същото време Аспен ми подаряваше безценни откраднати моменти и малки свързващи ни дреболийки, а имах чувството, че ме е дарил с толкова повече.

Внезапно ме сполетя мисълта, че Аспен си беше такъв открай време. Жертваше съня си заради мен, рискуваше да го спипат след вечерния час заради мен, бяхтеше се за мижави пенита заради мен. Щедростта на Аспен изглеждаше по-скромна, защото не беше разточителна като тази на Максън, но каквото даряваше, го даряваше с много повече сърце.

Преглътнах напирещите сълзи.

— Моментът е такъв, че не знам как да подходя към теб. Май не знам как да подходя към каквото и да било. Аз... не съм те забравила, нали ми вярваш? Още си тук.

Опрях длан в гърдите си, отчасти за да покажа на Аспен какво имах предвид, отчасти за да потуша странното желание, надигащо се там. Той ме разбра.

— И толкова ми стига.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин на закуска наблюдавах тайно Максън. Питав се доколко беше запознат с факта, че хората от Юга губеха кастите си. Един-единствен път отправи поглед в моя посока, но дори тогава като че ли не гледаше мен, а нещо друго.

Всеки път, заглождеше ли ме неприятно чувство, докосвах копчето от Аспен, което бях вързала на фина панделка около едната си китка. Той щеше да е опората ми в двореца.

Към края на закуската кралят стана на крака и всички обърнахме погледи към него.

— Тъй като вече останахте толкова малко, реших да ви поканя на чай утре вечер преди осведомителния бюлетин. Все пак някоя от вас ще стане съпруга на сина ни, затова с кралицата бихме искали да ви опознаем, да научим какво ви вълнува и други подробности за вас.

Тази новина ме смути. Разговорите с кралицата бяха едно нещо, а личната среща с краля, към когото изпитвах смесени чувства — съвсем друго. Докато останалите момичета попиваха думите му с нетърпение, аз насочих вниманието си към чашата с натурален сок.

— Заповядайте в салона на първия етаж един час преди бюлетина. Не се безпокойте, ако не знаете къде е. Вратите ще са отворени и ще звучи музика. Ще ни чуете, преди да ни видите — пошегува се кралят.

Другите момичета се изкискаха любезно.

Скоро след това всички се отправихме към Дамския салон. Аз тръгнах с въздишка. Колкото и просторна да беше стаята, често пораждаше у мен клаустрофобия. Обикновено по време на престоя си там гледах да общувам с околните или да чета. Днес възнамерявах да последвам примера на Селест — да се паркирам пред телевизора и да изпадна в транс.

Само дето на думи беше по-лесно, отколкото на практика. Момичетата се оказаха в крайно разговорливо настроение.

— Чудя се какво ли ще ни пита кралят — зачеса езика си Крис.

— Просто ще трябва да си припомним всичко, на което Силвия ни е учила в часовете по обноси — посочи Елиз.

— Дано прислужничките да са ми подготвили хубава рокля за утре вечер. Разправиите преди хелоуинското парти ми бяха достатъчни. Толкова са вятърничави понякога. — Селест звучеше ядосано.

— Ех, как ми се иска кралят да си пусне брада — пророни замечтано Натали. Като надникнах през рамо, я видях да гали въображаема брада по собствената си долна челюст. — Сигурна съм, че много ще му отива.

— Да, мога да си го представя — каза вежливо Крис, преди да смени темата.

Поклатих глава и опитах да се съсредоточа върху нелепото предаване, което вървеше по телевизията, но колкото и усилия да полагах, не съумях да заглуша думите на останалите момичета.

Докато дойде време за обяд, вече бях кълбо от нерви. За какво му беше да говори точно с мен — участничката от най-ниска каста? Какво щеше да обсъжда с момичето, от което очакваше да се провали?

Крал Кларксън беше прав. Музиката от пианото достигна слуха ми дълго преди да открия салона. Пианистът беше добър. Със сигурност по-добър от мен самата.

Поспрых колебливо пред вратите. Взех решение да не бързам с приказките, хубаво да обмислям думите си. Усетих как у мен напираше желанието да му докажа колко бе грешал. И на него, и на онзи репортер. Дори да загубех надпреварата, не исках да се завърна вкъщи като пораженец. Фактът, че това внезапно бе придобило важност за мен, ме изненадваше.

Прекрачих прага и очите ми веднага попаднаха на Максън, който си приказваше с Гаврил Фадей в дъното на салона. Забелязах, че вместо чай Гаврил пийваше вино, както и че тутакси загуби вниманието на Максън. Очите на принца ме обходиха от глава до пети, а после, колкото и странно да звучи, устните му оформиха думичката „еха“.

Аз извърнах глава с пламнали бузи и влязох навътре. Позволих си да му хвърля още един кратък поглед и видях, че ме наблюдава как

вървя из салона. Трудно ми беше да разсъждавам логично, когато ме гледаше по този начин.

Крал Кларксън разговаряше с Натали в единия ъгъл на залата, а в отсрещния си приказваха кралица Амбърли и Селест. Елиз пиеше чай, а Крис се разхождаше из помещението. Видях я да минава покрай Максън и Гаврил, удостоявайки водещия на бюлетина със сърдечна усмивка. Каза нещо, което разсмя и двамата мъже, а после продължи по пътя си, надзъртайки през рамо към Максън.

Най-накрая стигна и до мен.

— Закъсняваш — нахока ме на шега.

— Бях леко притеснена.

— О, няма от какво да се безпокоиш. Даже беше забавно.

— Редът ти е минал? — Щом кралят вече беше разговарял с две от момичетата, значи, разполагах с по-малко време да събера смелост, отколкото бях очаквала.

— Да. Ела да поседнем. Можем да изпием по чай, докато чакаш да ти дойде редът.

Крис ме издърпа към близката маса, една от прислужничките незабавно се спусна към нас и ни сервира чай, мляко и захар.

— Какви въпроси ти зададе? — попитах я аз.

— Всъщност проведохме съвсем свободен разговор. Не мисля, че целта му е да се докопа до някаква информация, а по-скоро да опознае характерите ни. Успях да го разсмея, представяш ли си! — възкликна тя. — Мина прекрасно. А ти имаш вродено чувство за хумор, така че, ако просто се държиш естествено, ще му направиш добро впечатление.

Аз кимнах и взех чая си. Ако съдех по думите и, нямаше нищо страшно. Може би кралят имаше няколко лица. Имаше ли работа със заплахи към държавата, трябваше да проявява решителност и хладнокръвие. Трябваше да действа навременно и целеустремено. А сега просто пийваше чай с групичка момичета. Нямаше нужда да ни показва онова си лице.

Кралицата беше оставила Селест и сега говореше тихо на Натали. По лицето на момичето се разстилаше изражение на обожание. Имаше момент, в който отнесеността ѝ характер ми беше действал изнервящо, ала напоследък намирах безобидното ѝ поведение за глътка свеж въздух.

Отпих още една глътка чай. Крал Кларксън заговори Селест, а тя му отвърна със съблазнителна усмивка. Гледката ме потресе донякъде. Нямах ли граници това момиче?

Крис се приведе към мен и докосна роклята ми.

— Платът е чудесен. И много пасва на косата ти. Приличаш на залез.

— Благодаря ти — премигнах насреща и аз. Колието ѝ отразяваше светлината и сребърната експлозия на шията ѝ ме заслепи за момент. — Прислужничките ми са изключително талантиливи.

— Няма спор. Харесвам си моите, но ако стана принцеса, ще открадна твоите!

Тя се разсмя, макар че не бях сигурна дали се шегуваше, или не. При всички случаи мисълта прислужничките ми да шият нейните дрехи не ми допаднаше. Въпреки това се усмихнах насила.

— Какво ви се видя толкова смешно? — доближи ни Максън.

— Момичешки работи — отвърна кокетно Крис. Беше се развихрила тази вечер. — Опитвам се да успокоя Америка. Притеснява се да говори с баща ви.

Хиляди благодарности, Крис.

— Нямайте никакъв повод за притеснение. Дръжте се естествено. Изглеждате ослепително. — Максън ми се усмихна непринудено. Очевидно се опитваше да възстанови контактите ни.

— И аз това ѝ казах! — възкликна Крис. Размениха си бързи погледи, сякаш бяха играли в тандем. Кое то ми се стори странно.

— Е, оставям ви да си говорите за момичешки работи. До скоро. — Максън ни направи по един отривист поклон и се запъти към майка си.

Крис го изпрати с поглед, въздишайки.

— Невероятен е. — Усмихна ми се набързо и отиде да поговори с Гаврил.

Наблюдавах отстрани сложния танц, който се разиграваше в салона: хората се събираха по двойки на приказка, после се разделяха в търсене на нови партньори. Дори се зарадвах, когато Елиз дойде в моя ъгъл, макар и да не беше особено разговорлива.

— О, дами, времето ни се изплъзна — обяви кралят. — Чакаат ни на долния етаж.

Вдигнах поглед към стенния часовник и установих, че кралят беше прав. Имахме десетина минути да стигнем до сцената и да се подготвим за предаването.

Явно нямаше значение дали исках да съм принцеса, нито пък какво беше отношението ми към Максън, или към каквото и да било друго. Кралят очевидно ме смяташе за толкова недостойна кандидатка, че дори не му се занимаваше да говори с мен. Бях пренебрегната, вероятно умишлено, а май на никого не му направи впечатление.

Успях да запазя самообладание по време на бюлетина. Не се издадох дори пред прислужничките си. Но още щом ме оставиха сама, рухнах.

Не знаех как щях да се оправдая, когато Максън почукаше на вратата ми, но в крайна сметка не ми се наложи. Той така и не се появи. И в съзнанието ми неканен се промъкна въпросът на чия ли компания се наслаждаваше в момента.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Прислужничките ми бяха същински съкровища. Не разпитвах за подпухналите ми клепачи, нито за напоените със сълзи възглавници. Просто ми помогнаха да се съвзема. Оставих се на грижите им, благодарна за вниманието, което ми отделяха. Държаха се безкрайно мило. Щяха ли да се държат така мило и с Крис, ако успееше да спечели надпреварата и ми ги отнемеше?

Докато размишлявах по въпроса, ги наблюдавах внимателно и се изненадах да усетя напрежение помежду им. Мери изглеждаше щогоде спокойна, може би съвсем леко притеснена. Но Ан и Луси като че ли умишлено избягваха погледите си и не отваряха уста, освен ако наистина не се наложеше.

Нямах ни най-малка представа какво се случваше и не знаех дали ми беше работа да се меся. Те самите никога не се натрапваха в моментите ми на тъга или гняв. Смятах за редно да им отвърна със същото.

Опитах се да не обръщам внимание на неловкото мълчание, докато ме подготвяха за предстоящия безкраен ден в Дамския салон. Горях от желание да нахлузя някой от разкошните панталони, които Максън ми беше предоставил като съботно облекло, но моментът ми се струваше крайно неподходящ. Ако ме очакваше загуба, държах да си отида от двореца като дама. Поне щях да знам, че съм вложила старание.

Докато се настанявах да прекарам поредния ден с чаша чай и книга в ръце, момичетата край мен си бърбореха за изживяванията си от миналата вечер. Е, всички с изключение на Селест, която пак се беше запасила с цял куп клюкарски списания. Чудно ми стана дали онова в ръцете и не съдържаеше клевети за мен самата.

Тъкмо обмислях начини да ѝ го взема, когато Силвия влезе в салона с дебела купчина листове. Превъзходно. Още работа.

— Добро утро, дами! — изчурулика менторката ни. — Знам, че сте свикнали да занимавате гости в съботните дни, но днес с кралицата

сме ви подготвили една специална задача.

— Точно така — обади се кралицата, пристъпвайки към нас. — Наясно съм, че не ви известяваме своевременно, но следващата седмица очакваме посетители. Тръгнаха са на обиколка из страната и възнамеряват да минат през двореца за среща с вас.

— Както знаете, обикновено кралицата посреща подобни важни гости. Всички видяхме колко примерна домакиня беше тя за приятелите ни от Суендуей.

Силвия посочи с ръка кралица Амбърли, която и отвърна със скромна усмивка.

— Но посетителите от Германската федерация и Италия са по-важни дори от суендуейското кралско семейство. Сметнахме, че гостуването им ще е отлично упражнение за вас, особено като се има предвид колко наблягаме на уроците по дипломация напоследък. Ще работите на групи по подготовката на приема за поверените ви гости. Ще се погрижите за менюто, развлекателната програма и подаръците — обясни Силвия.

Преглътнах сухо, докато я слушах.

— Изключително важно е да запазим вече изградените си взаимоотношения, както и да създаваме такива с други държави. Подготвили сме ви насоки относно общоприетия етикет на общуване с подобни гости, както и списък с нещата, на които обикновено гледат с лошо око. Но самото реализиране на приема оставяме във ваши ръце.

— Искаме да ви поставим във възможно най-справедлива позиция — обясни кралицата — и смятаме, че ви даваме равен старт. Селест, Натали и Елиз, на вас поверяваме организацията на единия прием. Крис и Америка, вие ще се погрижите за другия. И тъй като сте с един човек по-малко, ви даваме един допълнителен ден. Очакваме гостите от Германската федерация в сряда, а тези от Италия — в четвъртък.

Направиха моментна пауза, за да осмислим новата информация.

— Тоест разполагаме с четири дни? — възнегодува Селест.

— Да — потвърди Силвия. — Но една кралица се справя с такава задача сама и понякога в доста по-кратък срок.

Паниката витаеше във въздуха.

— Може ли да получим инструкциите, ако обичате? — помоли Крис с протегнатата ръка. Инстинктивно и аз протегнах своята. До

няколко секунди вече бяхме погълнати от конспекта. — Ще ни е изключително трудно — обяви Крис. — Дори с допълнителния ден.

— Не се тревожи — успокоих я аз. — Ще победим.

Тя ми отвърна с треперлив смях.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото — отговорих решително аз, — нямам никакво намерение да губя от Селест.

Бяха ни нужни два часа да изчетем целия инструктаж и още един за осмислянето му. Трябваше да вземем под внимание цял куп съображения, да обсъдим хиляди подробности. Силвия ни беше уверила, че е на наше разположение, но имах чувството, че ако я помолех за помощ, щеше да реши, че задачата ни е непосилна, затова не смеех.

Украсата на залата щеше да е цяло предизвикателство. Не ни беше позволено да използваме червени цветя, защото символизирали потайност. Не ни беше позволено да използваме и жълти цветя, защото символизирали ревност. Не трябваше да има нищо лилаво, понеже лилавото носело нещастие.

Виното, храната и изобщо всичко останало трябваше да е в изобилие. Пищността не се възприемала като показност; целта ѝ била да засвидетелства отношението на кралското семейство. Не ги ли обкръжахме с разкош, гостите ни можеха да си тръгнат с лошо впечатление и напълно несклонни за повторна среща. На всичкото отгоре трябваше да пригледим основните умения, които се очакваше да сме придобили досега — като ясен говор, добри обноски на масата и други подобни, към висшата среда, която и двете с Крис познавахме единствено от печатните материали.

Напрежението беше огромно.

С Крис прекарахме деня във водене на записки и обсъждане на идеи, докато другите момичета се занимаваха със същото на една от близките маси. С напредването на следобеда групичките ни започнаха да се препират коя от двете се намираше в по-неизгодна ситуация, а след известно време дори ни стана донякъде забавно.

— Вие двечките поне имате още един ден за работа — посочи Елиз.

— Да, но Илеа и Германската федерация вече са съюзници. А италианците може да оплюят целия ни труд! — тревожеше се Крис.

— Знаете ли, че ни принуждават да носим тъмни дрехи по време на нашия прием? — оплака се Селест. — Събитието ще е крайно... официално.

— И бездруго не си представям небрежен прием — заяви Натали, потрепервайки мелодраматично. Засмя се на собственото си остроумие и продължи с работата си.

— Е, нашият трябва да е свръх тържествен. И всички трябва да носите най-хубавите си бижута — инструктирах ги аз. — Нужно е да впечатлите гостите ни от пръв поглед, а външният вид е от решаващо значение.

— Слава богу, че поне в един от тези циркове ще мога да изглеждам добре — въздъхна Селест, клатейки глава.

В крайна сметка стана очевидно, че всички срещаме трудности със задачите си. След всичко случило се с Марли и донякъде пренебрежителното отношение на краля спрямо мен, изпитвах неочаквано облекчение от факта, че не бях сама в мъките си. Но ще излъжа, ако кажа, че не ме обзе параноя до края на деня. Постепенно стигнах до убеждението, че някое от другите момичета — по всяка вероятност Селест — ще опита да саботира приема ни.

— Доколко имаш доверие на прислужничките си? — попитах Крис по време на вечеря.

— Много са предани. Защо?

— Хрумна ми да съхраняваме част от нещата за приема в стаите ни вместо в Банкетния салон. Сещаш се, за да не откраднат другите момичета идеите ни — поизлъгах я аз.

Тя кимна.

— Съгласна съм. Особено при положение, че сме втори подред и ще изглежда така, сякаш ние сме откраднали техните идеи.

— Именно.

— Много си умна, Америка. Нищо чудно, че Максън те беше харесал толкова — каза Крис и продължи да се храни.

Фактът, че така небрежно се изказа в минало време, не ми убягна. Може би, докато се тревожех дали съм достойна за принцеса и докато се двоумях дали изобщо искам да бъда такава, Максън лека-полека забравяше за мен.

Казах си, че Крис просто се опитваше да натрупа увереност в амбициите си да заеме мястото до Максън. Пък и бяха минали едва

няколко дена от публичното наказание на Марли. Нима беше достатъчно да плъзнат слухове?

Пронизителният вой на сирени ме изтръгна от съня ми. Звучеше така чуждо, че съзнанието ми не успяваше да го обработи. Знаех единствено, че сърцето щеше да изскочи от гърдите ми заради внезапния прилив на адреналин.

Само след секунда вратата на стаята ми се отвори със замах и един страж влетя вътре.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — повтаряше той.

— Хм? — измрънках сънливо, като се спусна към леглото ми.

— Ставай, Мер! — пришпори ме той и аз се подчиних. — Къде са проклетите ти обувки?

Обувки. Значи, отивах някъде. Чак тогава проумях какъв беше звукът. От Максън знаех, че дворецът бил оборудван с алармена сирена за случаите на бунтовническо нападение, която обаче била пострадала сериозно при някоя от последните атаки. Явно я бяха поправили.

— Ето ги — казах, като намерих обувките си, и пъгнах крака в тях. — Трябва ми халатът. — Посочих към края на леглото. Аспен го грабна и понечи да ми помогне с обличането. — Няма нужда, ще го държа в ръка.

— Трябва да побързаме — каза той. — Не знам докъде са стигнали.

Аз кимнах и се спуснах към вратата, усещайки дланта му върху гърба си. Преди да изляза в коридора, Аспен ме дръпна рязко назад. Докато се осъзная, устните ми вече бяха склучени в дълбока, груба целувка с неговите. Ръката му намери тила ми и притисна лицето ми към неговото за един дълъг момент. В следващия миг, сякаш напълно забравил за опасността, праметна свободната си ръка през кръста ми и ме придърпа още по-плътено до себе си, задълбочавайки целувката ни. От доста време не ме беше целувал така — заради променливите ми чувства и страха от разкритие все не изникваше подходящ момент. Но онази вечер усетих неотложната му нужда. Можеше да ни връхлети нещо лошо и това да се окажеше последната ни целувка.

Затова искаше да е истинска.

Откъснахме се един от друг и погледите ни се срещнаха едва за част от секундата. Той обви с длан рамото ми и ме избута от стаята.

— Върви. Веднага.

Аз се втурнах към тайния проход, скрит в дъното на коридора. Преди да натисна панела, погледнах назад и мярнах гърба на Аспен, докато взимаше завоя на бегом.

Не ми оставаше нищо друго, освен и аз самата да побягна, затова не се и поколебах. Хукнах с всички сили надолу по стръмното тъмно стълбище към скривалището на кралското семейство.

Веднъж Максън ми беше казал, че бунтовниците се делели на два вида: Северняци и Южняци. И Северняците им създавали предостатъчно грижи, но Южняците били смъртоносна заплаха. Силно се надявах хората, от които бягах, да целяха суматоха, а не касапница.

С всяко следващо стъпало температурата спадаше. Искрах да се наметна с халата, но се боях да не залитна. Чак когато видях светлината от скривалището, се почувствах малко по-сигурна на краката си. Взех последното стъпало със скок и в същия момент различих позната фигура сред тези на стражите. Максън. Въпреки че беше късно, принцът стоеше пред мен по официални панталони и риза, леко поизмачкани, но все пак представителни.

— Аз ли съм последна? — попитах, обличайки халата си в движение.

— Не — отвърна той. — Крис още я няма. Елиз също.

Погледнах през рамо към мрачния, безкраен наглед проход. От двете му страни се очертаваха скелетите на три или четири други стълбища, водещи началото си от тайни панели в стените на замъка над нас. Всичките бяха празни.

Ако можеше да се вярва на думите му, Максън изпитваше минимални чувства към Крис и Елиз. Но в очите му се четеше ясно безпокойство за тях. Постоянно търкаше слепоочията си и проточваше врат, сякаш така щеше да подобри зрението си в непрогледната тъмнина. И двамата се озъртахме към стълбищата, докато стражите се трупаха край вратата, очевидно нетърпеливи да я залостят.

Внезапно Максън въздъхна и сложи ръце на хълбоците си. В следващия момент, без всякакво предупреждение, ме придърпа в обятията си. Безсилна срещу желанието, отвърнах на прегръдката му.

— Знам, че още си ми ядосана, и напълно те разбирам. Но се радвам, че си невредима.

Максън не ме беше докосвал от тържеството по случай Хелюин. Оттогава не беше минала и седмица, но поради една или друга

причина, имах чувството, че е изтекла цяла вечност. Вероятно защото онази нощ се бяха случили много неща, а в периода след това — още повече.

— И аз се радвам, че си невредим.

Той ме притисна към себе си, а след секунда ахна:

— Елиз!

Като се обърнах, видях слабият и силует да слиза надолу по стълбището. А къде се губеше Крис?

— Най-добре влезте вътре — подкани ме нежно Максън. — Силвия ви очаква.

— Пак ще поговорим.

Той ми се усмихна обнадеждено и кимна. Влязох в стаята с Елиз по петите ми. Като я погледнах на светло, видях, че плаче. Преметнах ръка през раменете и, а тя ми отвърна със същото, благодарна за компанията ми.

— Къде се губиш толкова време? — попитах я.

— Май прислужничката ми е болна. Реакциите ѝ бяха забавени. А и сирената така ме изплаши, че за момент се заблудих и не можах да си спомня в коя посока да тръгна. Натиснах четири панела, преди да намеря правилния. — Елиз поклати глава, засрамена от разсеяността си.

— Не бой се. — Опитах да я успокоя с прегръдка. — Вече си в безопасност.

Тя кимна, но по-скоро на себе си, отколкото на мен, и се помъчи да укроти дишането си. От всички нас тя бе най-лесно ранимата.

Придвижихме се по-навътре в скривалището, където видях краля и кралицата, седнали близо един до друг, и двамата по халати и чехли. Кралят държеше тънка купчинка документи в скута си, сякаш възнамеряваше да уплътни времето си, отмятайки малко работа. Кралицата седеше с вгълбено изражение, докато една от прислужничките, също толкова умислена, разтриваше едната ѝ ръка.

— Хм, нима си дошла без придружителки? — пошегува се Силвия, привличайки вниманието ни към себе си.

— Не бяха с мен — обясних, усещайки внезапна тревога за прислужничките ми.

Тя се усмихна сърдечно.

— Сигурна съм, че са добре. Елате с мен.

Последвахме я до редица кровати, подредени покрай една от кривите стени. При последното ми посещение бях установила, че хората, които поддържаха скривалището, нямаха готовност за безпорядъка, предизвикан от всички избраници на едно място. Оттогава видимо бяха постигнали напредък, но помещението все пак не беше съвсем приведено в адекватен вид. Имаше шест легла.

Селест се беше сгушила на най-близкото до краля и кралицата. Натали лежеше на съседното и сплиташе косата си на тънки плитки.

— Трябва да се наспите. Очаква ви тежка седмица и няма да се справите с организацията, ако сте в несвяст от умора — заяви Силвия и тръгна нанякъде, вероятно да издирва Крис.

С Елиз въздъгнахме едновременно. Не можех да повярвам, че нямаха намерение да отложат цялото изпитание с приемите. Малко ли ни беше настоящият стрес? Отлепихме се една от друга и заехме две съседни легла. Видимо изтощена, Елиз незабавно се уви в одеялата.

— Елиз? — обадох се тихо. Тя надзърна към мен. — Ако имаш нужда от нещо, само викни, става ли?

— Благодаря ти — усмихна ми се тя.

— За нищо.

Пак се обърна на другата страна и като че ли заспа за секунди. Уверих се, че е така, когато не се надигна при шумоленето откъм вратата на скривалището. Аз погледнах през рамо и видях как Максън носи Крис на ръце, а Силвия търчи след тях. Веднага щом прекрачи прага, стражите залостиха вратата.

— Препънах се — обясняваше Крис на менторката ни, която се суетеше край нея. — Не вярвам да съм си счупила глезена, но много ме боли.

— В задната част има аптечка. Можем поне да го превържем — каза Максън.

Силвия се втурна към аптечката, а минавайки покрай нас, нареди:

— Заспивайте! Моментално!

Аз въздъгнах и очевидно не бях единствената негодуваща. Натали прие заповедта невъзмутимо, но Селест изглеждаше крайно подразнена, което ме накара да се замисля. Ако поведението ми се доближаваше дори минимално до нейното, имаше нужда от промяна.

Колкото и да не ми се щеше, легнах в леглото и се обърнах с лице към стената.

Опитах да не мисля дали Аспен се сражаваше над нас и дали прислужничките ми се бяха добрали до скривалището си достатъчно бързо. Опитах да не се безпокоя заради предстоящата седмица и заради възможността бунтовниците да бяха от Юга и да избиваха останалите горе хора, докато ние си почивахме под краката им.

Опитвах, но не успях. И опитите ми се оказаха толкова изтощителни, че накрая сънят ме застигна върху студеното, твърдо легло.

Като се събудих, нямах представа колко е часът, но сигурно бяха минали часове, откакто бяхме влезли в скривалището. Обърнах се на другата страна към леглото на Елиз. Тя спеше непробудно. Кралят се ровеше из документите и ги прехвърляше толкова яростно в ръцете си, че изглеждаше така, сякаш им е ядосан. Кралицата беше отпуснала глава върху облегалката на стола си. Спейки, тя излъчваше още по-голяма красота.

Натали още не се беше събудила, или поне така ми се струваше. Селест обаче бодърстваше и оглеждаше стаята, подпряна на лакът в леглото си. В очите ѝ гореше огън, какъвто обикновено пазеше само за мен. Проследих погледа ѝ до отсрещната стена, където видях Крис и Максън.

Двамата седяха един до друг и той я беше прегърнал през раменете. Крис притискаше колене към гърдите си и, изглежда, опитваше да се стопли, макар че беше загърната в халата си. Левият ѝ глезен беше бинтован, но точно в момента май това не я притесняваше. Двамата си приказваха тихичко с усмивки на лица.

Не исках да ги гледам, затова пак се обърнах към стената.

Когато Силвия ме потупа по рамото, за да ме събуди, Максън вече го нямаше в стаята. Крис също.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Още щом надникнах през прохода, който ме беше отвел до скривалището през нощта, ми стана повече от ясно, че в двореца бях проникнали Южняците. В късото коридорче, водещо до стаята ми, имаше купчина отломки, която ми се наложи да изкача, за да стигна до вратата си.

Обикновено първо разчистваха най-лошата част от неразбориите и чак тогава ни пускаха от скривалището. Този път обаче картинката ми подсказваше, че персоналът не беше успял да смогне навреме, но въпреки това бяха решили да не ни държат в подземие то цял ден. И все пак ми се прииска да бяха вложили малко повече старание. Очите ми веднага попаднаха на една от по-далечните стени, където група прислужнички се опитваха да заличат грамадно послание.

„ИДВАМЕ“

Срещнах думата на няколко места по коридора, изписана ту с кал, ту с боя; на едно място като че ли бяха използвали кръв. От гледката ме побиха тръпки, а мислите ми се впуснаха да тълкуват заплахата.

Докато стоях вцепенена, прислужничките ми дотичаха до мен.

— Госпожице, добре ли сте? — загрижи се Ан.

Внезапната им поява ме стресна.

— Ъмм, да. Нищо ми няма. — После погледът ми се върна върху думата на стената.

— Хайде, госпожице. Да ви подготвим за деня — настоя Мери.

Последвах ги покорно, леко зашеметена от видяното и твърде стъписана, за да постъпя другояче. Момичетата се заеха с работата си усърдно, както правеха винаги когато се опитваха да ме утешат с ежедневната рутина по обличането ми. И наистина в премерените

движения на вещите им ръце — дори тези на Луси — имаше нещо успокояващо.

Когато ме подготвиха, една прислужничка дойде да ме съпроводи до двора, където явно щяха да се провеждат занятията ни онази сутрин. Анджелиското слънце ми помогна да забравя донякъде изпотрошените стъкла и смразяващите драсканици по стените. Дори Максън и кралят стояха на открито и заедно със съветниците си разглеждаха купчини документи и вземаха важни решения.

Кралицата също прелистваше документи, седнала под сянката на голяма шатра, и обсъждаше нещо с една от прислужничките си. Недалеч от нея Елиз, Селест и Натали седяха заедно на маса и разискваха плановете си за поверения им прием. Бяха толкова погълнати от начинанието си, че, изглежда, бяха забравили за ужасите на изминалата нощ.

Двете с Крис се настанихме в шатрата на отсрещната страна на ливадата, но работата ни не спореше. Точно в онзи ден ми беше трудно да говоря с нея, макар и всячески да се мъчех да прогоня от главата си спомена за близостта им с Максън. Наблюдавах я как подчертава избрани изречения от конспектите, които Силвия ни беше раздала, и как записва бележки в празното поле отстрани.

— Май ми хрумна подходяща идея за цветята — отбеляза тя, без да вдигне поглед от листовите.

— А. Това е добре.

Позволих си да надникна към Максън. Очевидно се правеше на по-зает, отколкото в действителност беше. Ясно си личеше и как кралят се преструваше, че не чува коментарите му. Не можех да го разбера. Ако толкова го интересуваха лидерските умения на Максън, трябваше да се възползва от всеки случай да му дава напътствия, а не да го държи настрана от събитията заради опасенията си, че синът му ще допусне грешка.

Максън поразлисти няколко страници и вдигна поглед. Очите ни се срещнаха и той ми помахаше. Тъкмо вдигах ръка да отвърна на поздрава му, когато с периферното си зрение видях Крис да му маха възторжено. Веднага забих поглед в листовите пред мен, борейки се да потуша пламъка по бузите си.

— Голям красавец е, нали? — попита Крис.

— Аха.

— Все си фантазирам как ли ще изглеждат децата ни с неговата коса и моите очи.

— Как е глезенът ти?

— О — въздъхна тя. — Боли мъничко, но според доктор Ашлър ще се оправя до приема.

— Радвам се да го чуя — казах и най-накрая се престаших да вдигна очи към нея. — Ще е жалко да куцукаш пред италианските ни гости. — Постарах се да прозвуча дружелюбно, но си пролича, че тонът ми ѝ се стори съмнителен.

Отвори уста да ми отвърне, ала погледът ѝ бързо се отклони. Проследих го и видях, че Максън се отправяше към масата с напитки, която келнерите ни бяха приготвили.

— Ей сега се връщам — изстреля набързо и закуцука към Максън с неочаквана скорост.

Просто не можах да извърна поглед. Видях как Селест се присламчва към тях и тримата се впуснаха в тих разговор, докато си наливаха вода и хапваха малки сандвичи. Селест каза нещо, което разсмя Максън. Отдалече изглеждаше, че и Крис се усмихва, но очевидно беше прекалено ядосана, защото Селест им се беше натрапила така, за да се забавлява истински.

Точно в онзи момент бях донякъде благодарна на Селест. Поведението ѝ ме изкарваше извън нерви, но човек можеше да ѝ завиди за дързостта. И аз имах нужда от известна доза.

Кралят повиши тон на един от съветниците и аз моментално извъртях глава в тяхна посока. Не разбрах какво точно му каза, но при всички случаи прозвуча гневно. Зад тях мярнах Аспен да прави обхода си.

Той ми хвърли кратък поглед и дори си позволи да ми намигне скришом, несъмнено в опит да облекчи тревогите ми. Получи се донякъде, но все пак продължавах да се питам какво ли беше преживял миналата нощ, за да накуцва така и да има превръзка до едното си око.

Докато умувах как възможно най-незабележимо да го поканя в стаята си вечерта, откъм вратите на двореца долетя вик:

— Бунтовници! — изкрещя един от стражите. — Бягайте!

— Какво? — попита недоумяващо друг.

— Бунтовници! Проникнали са в двореца! Идват!

Думите на стража събудиха в съзнанието ми заплашителното послание, което бях прочела по стените същата сутрин: „ИДВАМЕ.“

Всичко се случи светкавично. Прислужничките поведоха кралицата към другия край на двореца, като едни дърпаха ръцете и, за да я придвижат по-бързо, а други предано подтичваха зад нея, предпазвайки гърба и от нападение.

Мярнах и червената рокля на Селест сред прислужничките на кралицата; навярно беше решила, и с право, че това е най-сигурният подход. Максън грабна контузената Крис и я предаде в ръцете на най-близкия страж, който се оказа Аспен.

— Тичай! — изкрещя му. — Тичай!

Аспен, предан до крайност, се втурна напред, сякаш Крис тежеше колкото перце.

— Максън, не! — пищеше тя през рамото му.

Откъм отворените врати на двореца долетя силен пукот и от гърлото ми се изтръгна писък. Когато няколко от стражите бръкнаха под тъмните сака на униформите си и извадиха пистолети, осъзнах какво бях чула. Гръмна се още два пъти, а аз замръзнах на място, гледайки как хората прелитат трескаво край мен. Стражите ги изтласкваха към двете страни на двореца, за да не попаднат на пътя на пълчището от мъже, облечени в груби панталони и вълнени куртки, което се изля на двора с пълни до пръсване раници и чанти. Отекна още един гръм.

Най-сетне надвих вцепенението си, обърнах се и побягнах, без да мисля.

Тъй като бунтовниците се тълпяха откъм двореца, ми се стори най-логично да хукна в обратната посока. Така обаче се оказа, че бягах към дълбоката гора с тайфа озлобени мъже по петите ми. Въпреки това не спрях, а след като на няколко пъти се подхлъзнах с ниските си пантофки, се замислих дали да не ги събуя. В крайна сметка прецених, че хлъзгавите обувки бяха по-добър вариант от босите крака.

— Америка — викна зад мен Максън. — Не! Върни се!

Престраших се да надзърна през рамо и видях как кралят сграбчва Максън за яката на сакото му и го дърпа назад. Принцът беше вперил ужасен поглед в мен. Изтрещя поредният изстрел.

— Прекратете стрелбата! — изкрещя Максън. — Ще я уцелите! Свалете оръжията!

На фона на отчаяните му разпореждания се чуха още няколко изстрела, после се отдалечих твърде много, за да различавам думите му. Докато препусках през широкото поле, осъзнах, че можех да разчитам само на себе си в това премеждие. Максън не успя да се изтръгне от ръцете на баща си, а Аспен изпълняваше дълга си към кралското семейство. Ако изобщо някой страж идваше за мен, щеше да е зад бунтовническата потеря. Само аз можех да спася живота си, затова продължих да бягам.

Страхът ме зареждаше с енергия и не беше за вярване с каква ловкост заобикалях храсталаците, след като се озовах в гората. Земята беше твърда, пресъхнала от месеците без капка дъжд. Смътно усещах как ниските клони дращят краката ми, но не забавих крачка да ги оглеждам.

Потях се обилно и роклята полепваше по гърдите ми, докато препусках. В притъмнялата гора се спускаше хлад, но аз горях от топлина. В предишния си живот понякога тичах за развлечение или пък когато играехме с Джерад, или просто за да изпитам приятната болка от физическото натоварване. През изминалите месеци в двореца не се движех особено, но пък за пръв път похапвах питателна храна, резултатът от което беше осезаем. Белите ми дробове горяха, а краката ми пулсираха от умора. Въпреки това не спрях.

След като навлязох достатъчно надълбоко в гората, погледнах през рамо, за да проверя на какво разстояние ме следваха бунтовниците. Не ги чувах, понеже кръвта бучеше в ушите ми, а като надникнах, не успях и да ги видя. Реших, че моментът беше подходящ да си намеря скришно място, преди да са мярнали ярката ми рокля в смрачената гора.

Не спрях, докато не намерих дърво, чийто дънер ми изглеждаше достатъчно широк, за да ме скрие. След като се шмугнах зад него, забелязах нисък клон, по който лесно можех да се покатеря. Свалих обувките си и ги метнах в храсталака с надеждата да не доведат бунтовниците право при мен. Покатерих се на дървото, без да достигам опасна височина, и облегнах гръб на ствола му, свивайки се на топка.

Направих всичко възможно да укротя дишането си, за да не се издам. В първия момент наоколо цареше тишина. Реших, че съм им се

изплъзнала, но за по-сигурно не помръднах от мястото си. След няколко секунди дочух силно шумолене.

— Трябваше да дойдем през нощта — изпуфтя някой. Гласът беше женски. Прилепих се до дървото, молейки се клонът под краката ми да не изпращи.

— През нощта нямаше да са отвън — отвърна един от мъжете.

Продължаваха да тичат, или поне се опитваха — звучаха доста изтощени.

— Прехвърли ми малко багаж — предложи мъжкият глас. Доста бяха скъсили разстоянието помежду ни.

— Мога да се справя и сама.

Затаих дъх, докато ги гледах как минават точно под дървото ми. Тъкмо започвах да си мисля, че ми се е разминало, когато торбата на момичето се разпра и цял куп книги се строполиха на земята. Каква работа имаше с толкова много книги?

— По дяволите — изруга тя и падна на колене. Носеше дънково яке, обсипано с бродерии на едно и също цвете. Сигурно увираше в него.

— Казах ти да ми прехвърлиш малко.

— Я да млъкваш! — Момичето побутна с ръка краката на спътника си. В този закачлив жест прозираше близостта помежду им.

Някой изсвири в далечината.

— Това Джеръми ли е? — попита тя.

— Така ми прозвуча. — Момчето се наведе и взе няколко от книгите.

— Тичай към него. Ей сега идвам.

Той се подвоуми, но в край сметка реши да я послуша. Целуна я по челото и хукна.

Момичето събра останалите книги и отрязва с нож презрамката на торбата си, за да ги завърже с нея.

Като се изправи, почувствах облекчение, предполагайки, че ще последва приятеля си. Само че тя отметна косата от лицето си и вдигна очи към небето.

И ме видя.

Колкото и да се спотайвах, колкото и да кротувах, вече нямаше спасение. Дали стражите щяха да чуят писъка ми? Или останалите бунтовници бяха твърде близо, за да е от значение?

Двете вперихме погледи една в друга. Очаквах всеки момент да извика сподвижниците си и се молах възмездието им да е по-милостиво.

Но от гърлото ѝ не излезе друг звук, освен тихичко кискане заради комичната ситуация, в която бяхме попаднали.

Чу се още едно свирукане, малко по-различно от последното, и двете стрелнахме очи в посоката, от която идваше, преди отново да се спогледаме.

Нищо не можеше да ме подготви за следващия ѝ ход: праметна единия си крак зад другия и изпълни грациозен реверанс. Аз се пулех насреща ѝ напълно слисана. Тя се надигна с усмивка и хукна в посоката, откъдето бе дошъл сигналът. Вторачих се в гърба и, докато стотиците дребни избродирани цветчета не изчезнаха в гъсталака.

Когато реших, че е изтекъл повече от час, се пристраших да сляза от дървото. Застанах под короната му и се заоглеждах за обувките си. Обходих площта около дебелия ствол, издирвайки белите си пантофки — но напразно. В крайна сметка се отказах да ги търся, понеже беше време да се връщам в двореца.

Но след като се огледах наоколо, установих, че няма да е толкова лесно. Изобщо не знаех къде се намирам.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Седнах под дървото с притиснати към гърдите ми колене и зачаках. Мама ни беше научила, че така се прави, загуби ли се човек. През това време мислите ми се впуснаха да разнищват случилото се.

Как беше възможно бунтовници да нахлуват в двореца два дни подред? Два дни подред! Толкова ли се беше влошило положението отвъд стените му от началото на Избора? Ако можех да съдя по наблюденията си от Каролина и изживяванията си в двореца, такава нещo се случваше за пръв път.

Краката ми бяха изподрани, но чак сега, когато опасността бе преминала, започвах да усещам болката. Освен това незнайно как се бях сдобила с малка синина по средата на едното ми бедро. Умирах от жажда, а като се поотпуснах, изпитах огромно изтощение от емоционалното, психическо и физическо напрежение от деня. Облегнах глава върху ствола на дървото и затворих клепачи. Нямах намерение да заспивам. Само че така стана.

След известно време ме събуди отчетливото шумолене на нечий стъпки. Ококорих очи и открих, че гората беше още по-притъмняла, отколкото си спомнях. Колко ли време бях спала?

Инстинктът ми ме накара отново да се покатеря на дървото, затова моментално го заобиколих, стъпквайки съдраните останки от торбата на бунтовничката. Тогава чух да викат името ми.

— Лейди Америка! — провикна се някой. — Къде сте?

— Лейди Америка? — извиси се втори глас. След малко същият нареди: — Претърсете всяко кътче. Ако са я убили, може да са провисили тялото ѝ от някое дърво или да са опитали да го заровят. Бъдете нащрек.

— Да, сър — отвърнаха в хор другите мъже.

Надникнах иззад дървото, мъчейки се да проследя виковете. Примижах в опит да разпозная черните силуети, които се движеха сред сенките, понеже не бях сигурна дали в действителност идваха да ме

спасят. Чак когато забелязах, че една от фигурите накуцваше, без да изостава от другарите си, се почувствах в безопасност.

Малко петънце гаснеща слънчева светлина попадна върху лицето на Аспен и аз се втурнах към него.

— Тук съм! — закрещях. — Ето ме!

Хвърлих се право в ръцете на Аспен, за пръв път нехаейки дали някой ни гледаше.

— Слава богу — прошепна той в косата ми. После се обърна към другите силуети в сумрака и извика: — Намерих я! Жива е!

Аспен се наведе и ме вдигна на ръце.

— Умирах от ужас, че ще те открием мъртва. Ранена ли си?

— Само краката ми пострадаха леко.

След секунда ни наобиколиха няколко от стражите, поздравявайки Аспен за добре свършената работа.

— Лейди Америка — обърна се към мен главнокомандващият, — имате ли наранявания?

Аз поклатих глава.

— Само няколко драскотини по краката.

— Опитаха ли да ви нападнат?

— Не. Така и не ме настигнаха.

Той ме изгледа изумено.

— Едва ли някое от другите момичета щеше да ги надбяга.

Най-сетне пооблекчена, аз се усмихнах.

— Никое от другите момичета не е Петица.

Няколко от стражите, включително Аспен, се подсмихнаха.

— Имате право. Да ви отведем в двореца. — Главнокомандващият тръгна най-отпред и се провикна към другите стражи: — Дръжте очите си на четири. Не е изключено още да се навъртат наоколо.

Докато се придвижвахме към двореца, Аспен шепнеше в ухото ми:

— Знам, че си умна и бързонога, но все пак се тревожех за теб.

— Излъгах командира — признах си аз.

— За какво?

— Успяха да ме настигнат.

Аспен ме изгледа с ужас в очите.

— Нищо не ми направиха, но с тях имаше едно момиче, което ме видя. Направи ми реверанс и отпраши.

— Направила ти е реверанс?

— И аз се изненадах. Не ми се стори нито разгневена, нито застрашителна. В интерес на истината имаше вид на най-обикновено момиче.

Замислих се върху описанието, което Максън ми беше дал за двете бунтовнически групировки, и установих, че съм си имала работа със Севернячка. Не излъчваше абсолютно никаква агресия, само решимост да изпълни мисията си. В същото време нямах съмнение, че снощната атака беше дело на Южняците. Дали това не говореше, че бяхме претърпели нападения от две отделни групи, а не двукратно нападение от една и съща? Дали Северняците не ни бяха наблюдавали с намерението да ни връхлетят, когато бяхме най-безсилни? Идеята, че по всяка вероятност бяха дебнали двореца с такава мисъл, беше леко плашеща.

Същевременно набегът им ми се струваше донякъде комичен. Наистина ли бяха влезли през парадния вход? Колко ли часове се бяха спотайвали в двореца, плячкосвайки ценни вещи? Което ме подсети...

— Момичето мъкнеше книги, много книги — отбелязах аз.

Аспен кимна.

— Май се случва доста често. Нямам представа какво ги правят. Вероятно ги използват за подпалки. Сигурно живеят на студено.

— Хмм — отвърнах нечленоразделно аз. Ако на мен ми потрябваха подпалки, щях да си ги набавя от някое по-леснодостъпно място, а не от замък. Пък и предвид старанието, с което момичето събра книгите си, не ми се вярваше да имат толкова тривиално приложение.

Пътят до двореца ни отне почти час бавно и непрекъснато ходене. Макар и да беше контузен, Аспен не ме изпусна от ръцете си нито за миг. Даже като че ли извличаше удоволствие от разходката, независимо от допълнителното натоварване. На мен също ми беше приятно.

— Следващите няколко дни вероятно ще съм доста зает, но ще се постарая да те посетя възможно най-скоро — прошепна Аспен, докато прекосяхахме широката зелена ливада пред двореца.

— Добре — отвърнах тихо аз.

Той се усмихна и върна погледа си напред, а аз последвах примера му, попивайки с очи гледката пред нас. Всички прозорци до един светеха и дворецът направо искреше под залязващото слънце. За пръв път го виждах в такава светлина. Изглеждаше приказно.

Незнайно защо имах нагласата да зърна Максън, застанал в очакване до задните врати. Само че не го видях. Не видях никого. Аспен получи нареждане да ме отведе в амбулаторното крило, за да може доктор Ашлър да се погрижи за краката ми, а един от другите стражи отиде да извести кралското семейство, че ме бяха намерили невредима.

Завръщането ми се оказа далеч по-незначително събитие, отколкото бях очаквала. Лежах сама в болнично легло с превързани крака... и така, докато не заспах.

Някой кихна.

Отворих очи, леко дезориентирана за момент. После си спомних къде се намирах и огледах стаята, примигвайки сънено.

— Не исках да те събудя — каза Максън с притаен глас. — Трябва да поспиш. — Седеше на стол до леглото ми, толкова близо, че можеше да отпусне глава върху лакътя ми, ако поискаше.

— Колко е часът? — разтърках очи аз.

— Почти два.

— Сутринта?

Максън кимна. Гледаше ме толкова съсредоточено, че внезапно се притесних за външния си вид. Още с влизането в болницата бях измила лицето си и бях вързала косата си, но бях сравнително сигурна, че на бузата ми имаше отпечатък от възглавницата.

— А ти някога спиш ли? — попитах го аз.

— Да. Просто сега съм на нокти.

— Риск на професията, предполагам? — Понадигнах се в леглото.

По лицето му пробягна тънка усмивка.

— Нещо толкова.

Помежду ни се спусна дълго мълчание, което никой от двамата ни не знаеше как да наруши.

— Докато си седях в гората днес, ми хрумна нещо — подхвърлих небрежно аз.

Той се поусмихна, като чу колко леко приемах случилото се.

— Така ли?

— Свързано е с теб.

Той се приближи към мен и кафявите му очи се впиха в моите.

— Да чуем.

— Ами — подхванах аз, — просто се сетих за състоянието ти снощи, когато Елиз и Крис още не се бяха появили в скривалището, колко разтревожен беше. А и днес те видях как опита да тръгнеш след мен, когато побягнах от бунтовниците.

— Опитах. Много съжалявам. — Той поклати глава, засрамен, че не беше успял да ме последва.

— Не ти се сърдя — уверих го аз. — Точно там е въпросът. Докато стоях сама в гората, си мислех колко ли се тревожиш за мен, както и за останалите момичета. Не бих казала, че знам какво изпитваш към всяка една от нас, но определено знам, че в момента двамата с теб не сме в особено добри отношения.

— И в по-добри сме били — пошегува се той.

— И въпреки всичко тръгна след мен. Повери Крис на един от стражите, понеже не можеше да бяга. Мъчиш се да предпазиш всички ни. Защо ти е тогава да нараняваш някоя от нас?

Той остана безмълвен, очевидно умувайки какво се опитвах да му кажа.

— Вече разбирам. Щом правиш всичко възможно да ни защитиш, няма начин наказанието на Марли да е било по твое нареждане. Убедена съм, че щеше да го спреш, ако можеше.

Максън въздъхна.

— Непременно.

— Знам.

Пресегна се плахо през леглото и взе ръката ми. Аз не се дръпнах.

— Спомняш ли си, че исках да ти покажа нещо?

— Да.

— Не го забравяй, става ли? Скоро ще видиш за какво говоря. Властта изисква много неща и не всичките са приятни. Но понякога... понякога можеш да постигнеш и велики неща.

Не разбирах какво имаше предвид, но въпреки това кимнах.

— Но май това ще трябва да почака, докато приключиш с проекта си. Малко изоставате от графика.

— Ох! — Изтръгнах ръката си от тази на Максън, за да покрия очите си с нея. Напълно бях забравила за приема. Пак го погледнах. — Ще ни принудят да го организираме въпреки всичко случило се? Преживяхме две бунтовнически нападения и пропилях по-голямата част от деня си в лутане из гората. Ще оплескаме нещата.

Лицето на Максън излъчваше състрадание.

— Ще трябва да се справите.

Ръката ми тупна тежко върху възглавницата.

— Чака ни същинско бедствие.

Той се изкиска.

— Не се безпокой. Дори да не се представиш на ниво, не съм способен да те изритам от двореца.

Последното му изречение привлече вниманието ми. Веднага се надигнах в леглото.

— Да не би да казваш, че ако другите се представят по-зле, една от тях ще изхвърчи?

Максън се поколеба как да отговори на питането ми.

— Максън?

— Очакват от мен да направя елиминация до две седмици — въздъхна той. — Това задание трябва да изиграе голяма роля в избора ми. Мисията на двете ви с Крис е по-тежка. Нови взаимоотношения, по-малък екип — освен това, колкото и веселяшка нация да са, италианците са доста обидчиви. Добави и факта, че почти не ви остана време за работа...

Питах се дали си пролича как кръвта се изцежда до последна капка от лицето ми.

— Не ми е позволено да ви помагам, но ако имате нужда от нещо, моля ви, кажете. Не мога да си помисля, че ще отпратя точно някоя от вас двете.

При първото ни скарване, онази глупава препирня заради Селест, имах чувството, че нещо в представата ми за Максън се беше счупило. Имах същото чувство и когато Марли ни напусна така неочаквано. Всеки път бях сигурна, че нещо заприщваше пътя ми към него, че сърцето ми се пропукваше. Само че бях грешала.

Онзи ден в болничното легло Максън Шрийв за пръв път разби сърцето ми. И болката беше невъобразима. До онзи момент можех да се самоубеждавам, че просто си втълпявах за близостта между двама им с Крис, но сега вече знаех истината.

Максън я харесваше. Може би толкова, колкото харесваше и мен самата.

Кимнах в знак на благодарност за предложението му, неспособна да отроня и дума.

Казах си, че трябва да взема сърцето си обратно, че не го заслужава. Двамата с Максън бяхме започнали познанството си като приятели и може би само такива ни беше писано да бъдем: близки приятели. Но просто бях покрусена.

— Трябва да вървя — каза той. — А ти трябва да поспиш. Преживя много дълъг ден.

Аз врътнах очи. Меко казано, денят ми беше дълъг.

Максън се изправи и изпъна сакото си.

— Исках да ти кажа още толкова много неща. Днес наистина помислих, че съм те загубил.

Свих рамене.

— Нищо ми няма. Добре съм.

— Вече знам, но днес преживях няколко часа, в които ми се наложи да се подготвя за най-лошото. — Той направи пауза, обмисляйки следващите си думи. — Обикновено от всички останали момичета с теб ми е най-лесно да обсъждам отношенията ни. Но имам чувството, че това не е най-подходящият момент за подобни разговори.

Аз сведох глава и кимнах вяло. Нямах сили да говоря за чувствата си към човек, който очевидно си падаше по друга.

— Погледни ме, Америка — помоли ме той.

Вдигнах очи.

— Примирил съм се. Ще имам търпение. Просто искам да знаеш, че... не мога да намеря думи, и то достатъчно силни, за да опишат облекчението ми, задето си при мен и си добре. За нищо друго на света не съм бил по-благодарен.

Признанието му ме остави безмълвна, както се случваше винаги когато достигнеше онези плахи кътчета в душата ми. Една малка част от мен подскочи при мисълта, че толкова лесно се доверявах на изреченото от него.

— Лека ноц, Америка.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше понеделник вечер. Или вторник сутрин. При всички случаи — толкова късно, че не можех да преценя.

С Крис се бяхме трудили цял ден: подбирахме плат за драперии, търсихме хората от прислугата, които да ги окачат, решавахме какви дрехи и бижута ще носим, избирахме сервизите, нахвърляхме планове за менюто и слушахме как учителят по италиански реди реплика след реплика с надеждата, че нещо ще остане в главите ни. Аз поне имах преимуществото да знам испански, което ми помогна по-бързо да добия представа за новия език, тъй като помежду им имаше много сходства. Крис правеше всичко по силите си да ме настигне.

Трябваше да съм капнала от умора, но думите на Максън не ми даваха мира.

Какво бяха преживели с Крис? Как се бяха сблизили така ненадейно? Защо изобщо се вълнувах толкова?

Само че тук ставаше дума за Максън.

А колкото и да се мъчех да стоя настрана, продължавах да изпитвам чувства към него. Не бях готова да се оттегля от борбата.

Все някак трябваше да намеря изход от създалата се ситуация. Докато размишлявах върху всичко случващо се и опитвах да отделя грижите си една от друга, в съзнанието ми като че ли се обособиха четири категории, в които се разпределиха парчетата от пъзела.

Чувствата ми към Максън. Чувствата на Максън към мен. Необяснимите ни отношения с Аспен. И чувството ми относно вероятността да се превърна в принцеса.

От всички опасения, витаещи из главата ми точно в онзи момент, май тези около короната си имаха най-лесно решение. Поне в тази насока бях с една стъпка пред другите момичета. Благодарение на Грегъри.

Отидох до пейката пред пианото, извадих дневника му и от все сърце си пожелах да ми е от полза с някоя от мъдростите си. Все пак не беше роден в кралско семейство; несъмнено му се беше наложило

да се адаптира. Ако съдех по думите му относно Хелюин, в онзи етап от живота си вече се подготвяше за голяма промяна.

Разгърнах корицата, закриляща изповедта му от външния свят, и се впуснах в четене.

„Стремежът ми е да олицетворя онзи старовремски американски идеал. Мога да се похваля с прекрасно семейство и завидно състояние; и двете неща прилягат на този идеал, тъй като не са ми дошли даром. Всички, които ме познават, са наясно колко усърдно съм се трудил, за да постигна всичко това.

Но фактът, че съумях да използвам високата си позиция за добрини, с каквито други хора не пожелаха или не успяха да допринесат, ме превърна от безличен милиардер във филантроп. Но не мога да се задоволя с толкова. Трябва да постигна повече, да се издигна. Властта е в ръцете на Уолис, не в моите, а аз трябва да намеря начин да облагодетелствам народа, без да се извя като узурпатор. Някой слънчев ден може и да поведе нацията ни, да я ръководя така, както сметна за добре. Засега обаче ще играя по правилата, неотлъчно следвайки стремежа си.“

Опитах да усвоя поне част от мъдростта в думите му. Грегъри ме учеше да използвам позицията си. Учеше ме да играя по правилата. Учеше ме да не се боя.

Вероятно съветите му трябваше да са ми достатъчни, но не бяха. Имах чувството, че с нищо не ми помогнаха. И тъй като Грегъри не оправда очакванията ми, можех да разчитам единствено на един мъж. Отидох до бюрото, извадих химикалка и хартия и написах кратко писмо до баща ми.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващият ден отлетя неусетно и не щеш ли, двете с Крис вече вървахме към приема на другите момичета, облечени в консервативни сиви рокли.

— Какъв е планът? — попита Крис, докато крачехме по коридора.

Позамислих се за момент. Ненавиждах Селест и нямах нищо против да се провали пред очите ми, но май не държах поражението ѝ да е в толкова голям мащаб.

— Бъди учтива, но не и услужлива. Наблюдавай реакциите на Силвия и на кралицата, може да са ни от полза. Трябва да попием всичко... и да се трудим цяла нощ, за да се уверим, че нашият прием ще е по-успешният.

— Добре — въздъхна Крис. — Да вървим.

Пристигнахме навреме, съзнавайки колко важна беше пунктуалността за гостите, а съперничките ни вече се излагаха. Селест като че ли се стремеше да саботира самата себе си. Докато Елиз и Натали бяха пременени с благопристойни рокли в нюанси на тъмносиньото, тази на Селест беше почти бяла. Липсваше ѝ само булчинското було. Да не говорим как изпъкваше, особено на фона на германските гостенки. Повечето от тях носеха рокли с ръкави до китките, независимо от горещината.

Натали, която отговаряше за цветята, бе пропуснала да отчете дребния факт, че по традиция лилиите се използват за погребения. Всички цветни аранжировки бяха изнесени от Банкетната зала в последния момент.

Елиз, макар и по-смутена от обичайното, беше същинско олицетворение на спокойствието. Несъмнено гостите ни щяха да я възприемат като звездата на вечерта.

Контактите ни с жените от Германската федерация, чиито познания по английски бяха доста оскъдни, се оказаха цяло изпитание, особено при положение, че мозъкът ми беше бръмнал от италиански.

Вложих голямо старание да се държа гостоприемно и в интерес на истината, независимо от строгото им излъчване, чуждестранните дами бяха доста приятелски настроени.

Съвсем скоропостижно стана ясно, че истинската опасност от провал се криеше в записките на Силвия. Докато кралицата благосклонно помагаше на момичетата да се представят добре пред германските ни гости, Силвия обикаляше периметъра на залата и нищо не убягваше от проникателния ѝ поглед. До края на приема беше натрупала цял куп страници с бележки. Двете с Крис бързо проумяхме, че единствената ни надежда за успех беше да впечатлим Силвия с организационните си умения.

На следващата сутрин Крис дойде в стаята ми заедно с прислужничките си, за да се подготвим заедно. Искахме да изглеждаме достатъчно прилично, че да си проличи кой командва парада, но не и чак толкова, че да станем за присмех. Стаята ми се напълни с момичета и беше много забавно. Всички прислужнички се познаваха и си бърбореха оживено, докато ни обгрижваха. Обстановката ми напомни за дните, в които ми беше гостувала Мей.

Часове преди обявеното начало на събитието двете с Крис слязохме в приемната зала, за да се уверим, че всичко е наред. За разлика от първата група момичета, ние бяхме решили да пропуснем картичките, обозначаващи мястото на всеки от гостите, и да им позволим да седнат, където пожелаят. Оркестърът дойде за репетиция и, за наш късмет, се оказа, че платът, който бяхме избрали за драпериите по стените, допринася за добрата акустика на салона.

Понаместих колието на Крис, докато се изпитвахме една друга за заучените фрази. Италианското ѝ произношение беше много естествено.

— Благодаря — каза Крис.

— Grazie — отговорих аз.

— Не, не — обърна се тя към мен. — Просто ти благодаря. Справи се блестящо и... знам ли. Мислех си, че след случилото се с Марли ще се откажеш. Боях се, че ще ми се наложи да действам сама, но ти вложи такова старание. Представи се завидно.

— Благодаря. Ти също. Не знам дали щях да оцелея, ако ме бяха сложили в една група със Селест. Благодарение на теб почти ми беше лесно. — Крис ми отвърна с усмивка. Говорех най-искрено. През

цялото време се беше трудила неуморно. — Права си за едно: много ми е трудно без Марли, но така или иначе не бих се предала. Приемът ни ще е за чудо и приказ.

Крис прехапа устна и се замисли за момент. После по най-бързия начин, сякаш се опасяваше да не загуби смелост, каза:

— Значи, не си се отказала от съревнованието? Все още се бориш за Максън?

Не че не беше ясно каква е причината всички да сме в двореца, но никое от другите момичета не беше формулирало въпроса по този начин. Хвана ме неподготвена и се позачудих дали да ѝ дам отговор. И ако да — какъв да е той?

— Момичета! — изви глас Силвия, нахлувайки през вратата. За пръв път бях толкова благодарна да я видя. — Моментът приближава. Готови ли сте?

Зад нея се появи и кралицата, балансираща със спокойното си излъчване припряността на Силвия. Очите ѝ обходиха залата с възхищение. Усмивката ѝ ми донесе огромно облекчение.

— Почти сме готови — обяви Крис. — Остават ни само няколко финални щриха. За едно от нещата ще сте ни необходими вие с кралицата.

— Така ли? — заинтригува се Силвия.

В този момент кралицата ни доближи, а тъмните ѝ очи искряха от гордост.

— Прекрасно е. А вие двете изглеждате зашеметяващо.

— Благодарим ви — казахме с Крис в един глас. Бледосините рокли с големи златисти акценти бяха ушити по мой модел. Празнични и разкошни, но не прекалено натрапващи се.

— Сигурно са ви направили впечатление колиетата ни — подхвана Крис. — Решихме, че ако са сходни, гостите по-лесно ще ни разпознават като домакини на събитието.

— Отлична идея — похвали ни Силвия, вписвайки нещо в бележника си.

Двете с Крис се спогледахме усмихнато.

— Тъй като и вие двете също сте домакини, сметнахме, че ще е добре и вие да носите по едно такова — казах аз, докато Крис взимаше кутиите за бижута от близката маса.

— О, нямаше нужда! — възкликна кралицата.

— Това... за мен ли е? — удиви се Силвия.

— Разбира се — каза приветливо Крис и им даде по една кутия.

— Бяхте ни от такава помощ. Заслугата за това събитие е и ваша — добавих аз.

Личеше си, че и кралицата е трогната от жеста ни, но Силвия направо онемя.

Внезапно се зачудих дали някой от двореца някога ѝ бе засвидетелствал каквото и да било внимание. Вярно, идеята ни беше хрумнала предишния ден, докато умувахме как да я привлечем на наша страна, но сега се радвах, че ѝ бяхме поднесли подаръка не само поради онова ни съображение.

Силвия може и да беше непоносима на моменти, но пък целеше единствено да ни помогне с наставленията си. Заклех се пред себе си да ѝ се отблагодаря по по-подобаващ начин.

Един от икономите дойде да ни извести, че гостите ни са пристигали, и с Крис заехме позиции от двете страни на голямата порта, за да ги приветстваме още на входа. Оркестърът засвири тихо за фон, прислужничките закръжаха наоколо с ордьоврите и залата беше готова за приема ни.

Видях Елиз, Селест и Натали да се задават към нас учудващо навреме. Още щом зърнаха тържествената обстановка — надиплените драперии, спускащи се по инак скучните стени, изящните украшения, извисяващи се по средата на всяка от масите, изобилието от цветя — в очите на Елиз и Селест се изписа неприкрита завист. Натали обаче беше твърде развълнувана, за да се терзае.

— Ухае като в градината — въздъхна опиянено тя и влезе в салона с почти танцова стъпка.

— И то прекалено натрапчиво — заяде се Селест. — Гостите ще ги заболят главите. — Кой друг, ако не тя, беше способен да открие недостатък в нещо приказно.

— Ако обичате, настанете се на различни маси — предложи Крис, докато минаваха покрай нас. — Италианките идват да завързват нови приятелства.

Селест изцъка с език, преструвайки се, че молбата ни я затруднява. Прииска ми се да ѝ кажа, че трябва да се вземе в ръце: все пак ние с Крис дадохме всичко от себе си по време на нейния прием. Но в същия момент дочух мелодичното жужене на италианска реч и

видях гостенките ни да се задават по коридора, така че напълно забравих за нея.

Италианките бяха изваяни като статуи — високи, златокожи и съвършено красиви. А отгоре на всичко до една бяха безкрайно добронамерени. Имах чувството, че носят по частица слънце в душите си и осветяват с него всичко около себе си.

Италианската монархия беше още по-млада и от илейската. Според материалите, които бях прочела, от десетилетия опитите ни да установим приятелски отношения с италианците бяха несполучливи, а това беше първата проява на интерес от тяхна страна. Приемът се явяваше началната стъпка към сближаването ни с едно укрепващо позициите си правителство. Мисълта ме плашеше, докато представителките му не прекрачиха прага ни, стопявайки тревогите ми със сърдечността си. Целунаха ни по двете бузи с топъл поздрав.

— Salve!

С най-искрено удоволствие отвърнах на ентузиазма им. Обърках някои от заучените фрази на италиански, но гостите откликнаха с приятелски смях на грешките ми и дори ми помогнаха да ги поправа. Докато си отправяхме комплименти една на друга за прическите и тоалетите, останах впечатлена от познанията им по английски език. Явно бяхме направили добро първо впечатление що се отнасяше до външния ни вид, а това значително ми помогна да се отпусна.

В крайна сметка прекарах по-голямата част от събитието в компанията на Орабела и Ноеми — две от братовчедките на принцесата.

— Превъзходен вкус! — възкликна Орабела, вдигайки чашата си с вино.

— Радваме се, че ти допада — отвърнах аз с опасението, че вероятно им звучах леко стеснително. Италианките говореха на доста висок глас.

— Пийни си и ти! — настоя тя. Не бях близвала алкохол от партито по случай Хелюин, а и бездруго не му бях особена почитателка. Но тъй като не исках да я обидя, приех чашата, която ми подаде, и отпих глътка.

Наистина беше невероятно. Шампанското ми се струваше прекалено газирано, но в червеното вино се усещаха няколко аромата, завладяващи небцето един след друг.

— Ммммм — възхитих се аз.

— И така — подхвана Ноemi, привличайки вниманието ми. — Този ваш Максън е изключително чаровен. Как да си подсигурия местенце в Избора?

— След цял куп канцеларска работа — пошегувах се аз.

— Това ли било? Къде ми е химикалката?

Орабела се намеси в разговора ни.

— И аз нямам нищо против да попълня някой и друг документ. С огромна радост бих отвела Максън у дома.

Аз се засмях.

— Повярвай ми, тук положението е леко бедствено.

— Просто виното ти е малко — настоя Ноemi.

— Абсолютно! — подкрепи я Орабела и двете привикаха един от келнерите, за да допълни чашата ми.

— Посещавала ли си Италия? — попита ме Ноemi.

Аз поклатих глава.

— Преди Избора дори не бях напускала окръга си.

— На всяка цена трябва да дойдеш! — заяви пламенно Орабела. — По всяко време си добре дошла в дома ми.

— Ама че си егоистка! — оплака се Ноemi. — Ще отседне у нас и точка.

Чувствах как виното разлива топлината си в цялото ми тяло, а ентузиазмът им ме изпълваше с почти непоносимо щастие.

— Кажи сега, добре ли се целува? — полюбопитства Ноemi.

Аз се позадавих с отпитата глътка вино и отдръпнах чашата от устните си, за да се засмея. Опитах да не се издам, но момичетата ме четяха като отворена книга.

— Така значи, колко добре? — не се отказа Орабела. Като не им дадох отговор, просто махна с ръка. — Пийни си още малко винце! — Подкани ме тя разпалено.

Посочих ги укорително с пръст, съзнавайки какъв беше скритият им замисъл.

— Вие двечките сте големи палавници!

Те отметнаха глави назад, заливайки се в смях, а аз не се сдържах и се присъединих към тях. Спор нямаше, че момичешките раздумки бяха много по-забавни, когато не се съревновавахме за един и същ господин, но все пак не биваше да се увличам.

Станах от масата, преди да съм припаднала под нея.

— Голям е романтик. Когато си позволи да бъде — споделих им аз. Двете плеснаха с ръце и се закискаха, а аз ги оставих, подсмиввайки се на закачките им.

След като се подкрепих с малко вода и храна, изсвирих на цигулка няколко от фолклорните песни, които бях научила, и повечето гости в залата пяха с мен. С крайчеца на окото си забелязах, че Силвия си водеше записки и през това време си тактуваше с крак.

Когато Крис стана и вдигна тост за кралицата и Силвия, изказвайки благодарността ни за цялата им помощ, залата избухна в аплодисменти. Аз вдигнах чаша към гостенките ни, а те изпицяха радушно, пресушиха своите и ги запратиха по стените. С Крис не бяхме очаквали подобно нещо, но просто свихме рамене и последвахме примера им.

Клетите прислужнички се разхвърчаха да събират натрошените стъкла, а оркестърът засвири отново и всички затанцуваха. Може да се каже, че гвоздеят на програмата беше Натали, която скочи върху масата и изпълни танц, наподобяващ движенията на октопод.

Кралица Амбърли седеше в ъгъла и говореше лъчезарно с кралицата на Италия. Като ги зърнах, ме обзе такъв прилив на гордост, че едва не подскочих, когато Елиз ме заговори.

— Вашият е по-добър — заяви с неохота, но за сметка на това откровено. — Организирали сте невероятен прием.

— Благодаря ти. Първоначално не вярвах да успеем: доста беди ни се струпаха.

— Знам. Поради която причина резултатът е още по-впечатляващ. Ще каже човек, че сте се трудили седмици наред. — Тя плъзна поглед из залата, любувайки се на ярката украса.

Аз сложих ръка на рамото и.

— Знаеш ли, Елиз, вчера ясно си пролича, че ти си вложила най-много старание от цялата ви група. Убедена съм, че Силвия ще го спомене пред Максън.

— Мислиш ли?

— Разбира се. И мога да ти обещаая, че ако това се окаже някакво състезание и вашият отбор загуби, сама ще кажа на Максън колко добре си се справила.

Тя присви и бездруго дръпнатите си очи.

— Сериозно ли би го направила?

— Разбира се. Защо не? — уверих я с усмивка.

Елиз поклати глава.

— Наистина ти се възхищавам. Честно. Но трябва да разбереш, че сме съпернички, Америка. — Усмивката ми повехна. — Аз лично не бих излъгала, за да те zlepоставя, но и не бих те похвалила пред Максън. Просто не мога.

— Никой не е казал, че трябва да се държим така една към друга — отбелязах тихо аз.

Тя поклати глава.

— Но трябва. Не се борим за някаква си награда. Борим се за съпруг, за короната, за бъдещето си. А навярно ти си момичето с най-голям залог в играта.

Вцепених се на място, напълно озадачена от думите и. Имах я за приятелка. Всички момичета, с изключение на Селест, бяха спечелили доверието ми. Само аз ли не проумявах колко свирепо се бореха за победата?

— Не се опитвам да кажа, че си ми неприятна — продължи тя. — Напротив, много си ми симпатична. Но не мога да ти стискам палци.

Аз кимнах, мъчейки се да осмисля думите и. Съвсем очевидно беше, че не се вживявах в съревнованието като нея. Поредната причина да се усъмня в способността си да нося короната.

Елиз надникна през рамото ми и се усмихна. Като се обърнах, видях, че италианската принцеса вървеше към нас.

— Простете. Мога ли да поговоря с домакинята, ако обичате? — попита с очарователния си акцент.

Елиз ѝ направи реверанс и тръгна към танцовата площадка. Аз опитах да се отърся от неприятния разговор и да съсредоточа вниманието си върху гостенката, която трябваше да впечатля.

— Принцеса Николета, съжалявам, че не успях да ви обърна повече внимание днес — казах, докато ѝ се покланях.

— О, не се притеснявайте! Много ви е натоварено. Братовчедките ми са луди по вас!

— Изключително забавни са — засмях се аз.

Николета ме придърпа в единия ъгъл на залата.

— Колебаехме се дали да градим връзки с Илеа. Нашият народ е доста по-... освободен от вашия.

— Виждам.

— Не, не — продължи със сериозен тон принцесата. — Имам предвид по отношение на личните свободи. Нашите поданици са по-облагодетелствани от вас. Нацията ви все още е разделена на касти, ако не се лъжа?

Внезапно проумях, че диалогът ни не беше просто приятелска размяна на думи, и кимнах сериозно.

— Естествено, ние следим положението ви. Свидетели сме на случващото се. Всичките размирици, бунтовническите нападения. Струва ми се, че хората не живеят щастливо, права ли съм?

Не бях сигурна как да й отговоря.

— Ваше Величество, не знам дали сте избрали подходящия човек за подобен разговор. Аз нямам никакво влияние тук.

Николета взе ръцете ми.

— Но би могла да имаш.

По гръбнака ми пробягаха тръпки. Правилно ли я разбирах?

— Видяхме какво се случи с онова момиче. Блондинката? — прошепна тя.

— Марли — кимнах аз. — Тя беше най-добрата ми приятелка.

Принцесата се усмихна.

— Видяхме и вас. Видеоматериалът беше оскъден, но видяхме как се спуснахте. Видяхме как се опълчихте.

Погледът в очите ѝ беше същият като онзи, който кралица Амбърли ми бе отправила сутринта. В него се четеше явна гордост.

— Имаме голямо желание да изградим близки взаимоотношения с мощна нация като вашата, но само ако тази нация е способна да се промени. Неофициално ви казвам, че ако има с какво да ви помогнем за придобиването на короната, сме на ваше разположение. Имате абсолютната ни подкрепа.

Тя пхна парче хартия в ръката ми и се отдалечи. Като ми обърна гръб, извика нещо на италиански и цялата зала избухна в радостни възгласи. Нямах джобове, затова бързешком скътах бележката в сутиена си, молейки се никой да не забележи.

Нашият прием продължи доста по-дълго от първия, вероятно защото гостите ни се забавляваха твърде много, за да си тръгнат. Но колкото и време да траеше, имах чувството, че свърши за броени мигове.

Часове по-късно напълно изтощена се отправих към стаята си. Така бях преяла, че дори не можех да си помисля за вечеря, и макар да беше рано, идеята да се пъкна в леглото ми се стори доста примамлива.

Само че още преди да стигна до леглото си, Ан ме намери и ми поднесе изненада. Аз ахнах и моментално грабнах писмото от ръката и. Пощенските служители на двореца заслужаваха похвала — действаха светкавично.

Скъсах плика и излязох на балкона, където попих думите на баща ми заедно с последните слънчеви лъчи на деня.

„Скъпа Америка,

Ще трябва да напишеш писмо до Мей час по-скоро. Като видя, че последното ти е предназначено само и единствено за моите очи, остана безкрайно разочарована. Да си призная, и мен ме спипа неподготвен. Не знам какво точно очаквах да прочета вътре, но определено се разминаваше с реалността.

Първо — да, вярно е. Когато говорих с Максън по време на посещението ни в двореца, намеренията му към теб бяха повече от сериозни. Не смятам, че е способен да изкривява истината, и му повярвах (все още му вярвам), когато ми призна за дълбоките си чувства към теб. Уверен съм, че ако не беше обвързан с толкова процедури, отдавна щеше да е избрал теб. Една част от мен вярва, че цялата тази мудност е в наша полза. Греша ли?

Простичката истина е, че, да, одобрявам Максън, и ако искаш да си с него, те подкрепям напълно. Ако ли пък не, пак съм зад теб. Обичам те и искам да намериш щастие. Дори това да значи живот в мизерната ни къщурка вместо в двореца. Нямам нищо против.

Що се отнася до другия ти въпрос — и на него ще трябва да дам положителен отговор.

Америка, знам, че не се имаш за кой знае какво, но е време да повярваш в себе си. Години наред ти повтаряхме, че си даровита, но ти се увери в това чак когато

ангажиментите ти се умножиха. Спомням си деня, в който осъзна, че пълният ти седмичен график се дължи на гласа ти и таланта ти на музикант, тогава се почувства толкова горда. Сякаш внезапно проумя какви способности имаш. Пък и откакто се помня, все ти повтаряме колко си красива, но май така и не се възприе като красавица, докато не те посочиха за участничка в Избора.

Родена си за водач, Америка. Имаш глава на раменете си; имаш желание да усвояваш нови знания; и може би най-важното — способна си да проявяваш състрадание. А народът ни се нуждае от състрадание повече, отколкото предполагаш.

Ако искаш короната, Америка, вземи я. Вземи я. Защото ти принадлежи.

Но... ако не си готова да понесеш такова бреме на плещите си, не бих те укорил. Бих те посрещнал вкъщи с отворени обятия.

Обичам те.

Татко“

Сълзите рiekнаха тихо от очите ми. Татко наистина вярваше, че съм способна да се справя. Само той. Е, той и Николета.

Николета!

Напълно бях забравила за бележката. Бръкнах в роклята си и я извадих. Листчето съдържаеше телефонен номер. Дори не беше написала името си.

Колко ли рискуваше, отправяйки ми такова предложение?

Погледнах малката бележка и писмото от татко в ръцете ми. Сетих се за увереността, с която Аспен ми бе заявил, че не съм способна да бъда принцеса. Сетих се за последната позиция, която заемах в анкетата. Замислих се за мистериозното обещание на Максън, което ми даде по-рано същата седмица...

Затворих очи и напрегнах съзнанието си.

Можех ли да се справя? Можех ли да стана следващата принцеса на Илеа?

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В деня след гостуването на италианките закусихме и се събрахме в Дамския салон. Кралицата отсъстваше и никоя от нас нямаше представа какво значи това.

— Обзалагам се, че помага на Силвия да напише финалния доклад — предположи Елиз.

— Доколкото знам, мнението ѝ не бива да повлиява на оценките ни — противопостави ѝ се Крис.

— Може пък да има махмурлук — подметна Натали, разтривайки с пръсти слепоочията си.

— Не всички са като теб — захапа я Селест.

— Може да не се чувства добре — обадох се аз. — Често ѝ прилошава.

Крис кимна.

— Чудя се защо ли.

— Нали е отраснала на юг? — попита Елиз. — Разправят, че въздухът и водата не били особено чисти в онзи район. Може би първите години от живота ѝ си казват думата.

— Разправят, че всичко било зле на юг от Съмнър — добави Селест.

— Вероятно просто си почива — намесих се аз. — Тази вечер ще се снима осведомителният бюлетин и иска да е подготвена. Много разумно от нейна страна. Едва десет сутринта е, а и аз плача за дрямка.

— Да, май няма да е зле всички да подремнем — отбеляза вяло Натали.

Една прислужничка влезе с малък поднос в ръка и заситни тихо през салона; прекоси го толкова чевръсто, че почти не усетихме присъствието и.

— Чакай малко — подскочи Крис. — Нали не смятате, че ще обсъждат приемите пред камерите на бюлетина?

Селест простена.

— Беше отвратително глупаво. Вие двете с Америка извадихте късмет.

— Сигурно се шегуваш. Имаш ли някаква представа...

Крис не успя да довърши изречението си, тъй като прислужничката спря до лявото ми рамо и снижи подноса, разкривайки малката сгъната бележка отгоре му.

Взех писмото и го прочетох, усещайки всички погледи в салона върху себе си.

— От Максън ли е? — попита Крис, мъчейки се да прикрие интереса си.

— Да — отвърнах, без да вдигна поглед към нея.

— Какво пише? — изнахалства тя.

— Че трябва да ме види за малко.

Селест се изсмя.

— Май някой е загазил.

Въздъгнах и станах, следвайки прислужничката към вратата.

— Има само един начин да разберем.

— Може пък най-сетне да я изхвърли от двореца — изшушука Селест достатъчно високо, за да я чуя.

— Смяташ ли? — попита Натали с немалка доза вълнение в гласа.

Потреперих. Дали пък наистина не ме изхвърляше?! Ако искаше просто да си поговорим или да прекара малко време с мен, нямаше ли да ме покани по друг начин?

Максън ме чакаше в коридора и аз го доближих с плаха крачка. Не изглеждаше ядосан, но ми се стори напрегнат.

Приготвих се за лоша новина.

— Е?

Той ме хвана за ръката.

— Разполагаме с петнайсет минути. Не бива да споделяш с никого за нещото, което ще ти покажа. Разбираш ли ме?

Аз кимнах.

— Добре тогава.

Изтърчахме нагоре по стълбището чак до третия етаж. С внимателни, но и припрени движения Максън ме задърпа по коридора към двойна бяла врата.

— Само петнайсет минути — напомни ми той.

— Петнайсет минути.

Извади ключ от джоба си и отключи една от вратите, задържайки я отворена, за да вляза преди него. Стаята отвъд нея беше просторна и светла, с много прозорци и врата, водеща към балкона, обточващ една от стените. Имаше легло, масивен гардероб и маса, обградена със столове; но като изключим тези мебели, помещението беше празно. По стените нямаше картини, а по фигуралните полици — нито едно украшение. Дори боята беше поовехтяла.

— Това са покоите на принцесата — обясни тихо Максън.

Аз ококорих очи.

— Съзнавам, че в момента жилището не е особено привлекателна гледка. Обикновено принцесата подбира интериора, затова, когато майка ми се пренесла в покоите на кралицата, стаята останала гола.

Кралица Амбърли бе спала тук. Имаше нещо магическо в тази стаичка.

Максън се приближи зад гърба ми и се впусна да ме запознава с обстановката.

— Онези врати водят към балкона. А онези там — той посочи към отсрещния край на стаята — към личния кабинет на принцесата. Тази тук — насочи вниманието ми към вратата вдясно от нас — води към моята стая. Все пак принцесата трябва да ми е наблизо.

Усетих как бузите ми пламват при мисълта да спя в такава близост до Максън.

Той пристъпи към големия гардероб.

— Знаеш ли какво е това? Зад тази уж обикновена мебел се крие изходът към кралското скривалище. През него можеш да стигнеш и до други места в двореца, но това е основната му цел. — Той въздъхна. — Бих нарекъл това лека злоупотреба, но мисля, че си струва.

Максън натисна някакво скрито резе и гардеробът се откряна напред заедно с панела зад него. Видях го да се усмихва, като надзърна към неизвестното пространство отвъд.

— Точно навреме — каза той.

— За нищо на света не бих го пропуснала — отвърна нечий глас.

Аз вдишах рязко. Несъмнено се заблуждавах — нямаше начин да е нейният. Пристъпих напред покрай усмихнатото лице на Максън и

надникнах зад великанската мебел. Там, облечена в съвсем обикновени дрехи и с приборана в кок коса, стоеше Марли.

— Марли? — прошепнах аз, сигурна, че сънувах. — Какво правиш тук?

— Толкова много ми липсваше! — проплака тя и се спусна към мен с отворени ръце, разкривайки червените белези от пръчката по дланите си. Наистина беше Марли.

Тя ме прегърна силно и двете се свлякохме на земята от вълнение. Не можех да спра да ридая и да я питам отново и отново какво, за бога, правеше там.

Когато поовладях емоциите си, Максън привлече вниманието ми.

— Имате десет минути. Ще чакам отвън. Марли, можеш да си тръгнеш по същия път.

Тя му обеща, че така ще направи, и Максън ни остави насаме.

— Не разбирам — промълвих аз. — Нали уж те изпратиха на юг? Нали те понижиха в Осмица? Къде е Картър?

Тя отвърна на недоумението ми с усмивка.

— Не сме напускали двореца. Току-що започнах работа в кухнята; Картър все още се възстановява, но като че ли скоро ще го вземат в конюшнията.

— Възстановява се? — Толкова много въпроси препускаха из главата ми, че не знам защо точно този изскочи от устата ми.

— Да, вече ходи и може да стои в седнало и изправено положение, но още му е трудно да върши по-тежка работа. Ще помага в кухнята, докато оздравее напълно. Но ще се оправи. А виж ме мен — каза Марли, протягайки двете си ръце. — Грижат се много добре за нас. Белезите са грозна гледка, но поне вече не ме болят.

Докоснах плахо подутите резки по дланите и, сигурна, че още я мъчеха. Но като видях, че дори не трепна, сложих ръка в нейните. Чувството беше странно и същевременно напълно естествено. Марли стоеше до мен. И държеше ръцете ми.

— Значи, Максън те е крил в двореца през цялото това време?

Тя кимна.

— Опасяваше се, че след публичното наказание ще пострадаме, ако ни остави на произвола на съдбата, затова ни задържа тук. На наше място изпрати на юг брат и сестра, които имали семейство в Панама. Сега се подвизаваме под нови имена, а Картър пуска брада, така че

никой да не ни разпознае. Само шепа хора знаят, че още сме в двореца: няколко от готвачите, с които работя, една медицинска сестра и Максън. Май дори стражите не подозират нищо, което е добре, защото са длъжни да докладват пред краля, а такава новина няма да му хареса.

Тя поклати глава и побърза да продължи с разказа си.

— Жилището ни е скромно; има място само за леглото ни и един скрин. Но поне е чистичко. Опитвам се да уشيا нова покривка за легло, но още не съм...

— Чакай малко. Вашето легло? Тоест спите в едно легло?

Тя се усмихна.

— Оженихме се преди два дена. Още на сутринта след бичуването казах на Максън, че обичам Картър и че искам да се омъжа за него. Извиних му се, защото го наранявах така. Естествено, той не го преживя тежко. Преди два дена ме намери с новината, че в двореца щяло да се състои някакво грандиозно събитие, и ако сме искали да се венчаем, тогава бил моментът.

Аз се замислих. Преди два дена ни бяха гостували германките. Целият дворцов персонал бе ангажиран или с обслужването им, или с подготовка за дамите от Италия.

— На сватбата Максън ме предаде на младоженеца. Жалкото е, че не знам дали някога ще видя родителите си отново. Колкото по-голямо е разстоянието помежду ни, толкова по-добре.

Личеше си, че страдаше, но разбирах защо го прави. Ако бях на нейно място и ненадейно ме бяха понижили в Осмица, щях да постъпя благородно като нея, изчезвайки от живота на семейството ми. С времето хората щяха да забравят за случилото се и в края на краищата родителите ми щяха да се съвземат.

За да прогони неприятните мисли, Марли разпери лявата си ръка и аз за пръв път забелязах фината халка на пръста ѝ. Представляваше най-обикновен канап, вързан на възел, но посланието му беше ясно: *Принадлежва някому.*

— Май в най-скоро време ще го накарам да ми даде нов пръстен; този вече се износи. А като се има предвид, че ще работи в конюшната, сигурно аз ще трябва да му правя нов всеки божи ден. — Тя сви ведро рамене. — Не че имам нещо против.

Мислите ми бяха прескочили към друг въпрос, който ми беше малко неудобно да задам, но пък знаех, че никога не бих подхванала

подобна тема с майка ми или Кена.

— А вече стигнахте ли досещаш се?

Отне ѝ известно време да ме разбере, но после се засмя.

— О! Да, стигнахме и до там.

Двете се изкискахме.

— И, как беше?

— Откровено казано, малко е неприятно в началото. Вторият път беше по-добре.

— О! — Не знаех как другояче да отвърна.

— Аха.

Поумълчахме се за момент.

— Чувствах се много самотна без теб. Толкова ми липсваш. — Заиграх се с малкото късче канап на пръста и.

— И ти на мен. Може би, като станеш принцеса, ще мога да се промъквам тук колкото си искам.

Аз изсумтях.

— Не съм сигурна, че ще се случи.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се тя, а лицето ѝ придоби сериозен вид. — Все още си любимката му, нали така?

Свих рамене в отговор.

— Какво е станало? — Въпросът ѝ беше пропит с тревога, но не исках да ѝ разкривам, че всичко беше започнало с нейната загуба. Вината не беше нейна.

— Разни неща.

— Америка, какво се случва?

Аз въздъгнах.

— След публичното ти наказание бях много ядосана на Максън. Отне ми известно време да проумея, че за нищо на света не би стоял безучастно, ако можеше да го спре.

Марли кимна.

— Толкова усилия вложи, Америка. А като видя, че не е по силите му да промени нещата, направи всичко възможно да облекчи ситуацията. Така че не му се сърди.

— Вече не му се сърдя, но пък и не съм сигурна, че искам да стана следващата принцеса. Не знам дали съм способна да изпълнявам роля като неговата. А отгоре на всичко Селест ми показва някаква анкета в едно от списанията си. Народът не ме харесва, Марли. Заемах

най-ниската позиция. Май не съм подходяща за принцеса. Още от самото начало си знаех, че не заслужавам да участвам в съревнованието, а сега като че ли съм се устремила надолу. А и вече си мисля, че... че... Максън иска Крис за съпруга.

— Крис ли? Това пък откога?

— Нямам представа и не зная как да постъпя. Една част от мен вярва, че така е най-добре. Тя е по-подходяща за принцеса. Пък и ако наистина я харесва, му желая само щастие. Лошото е, че съвсем скоро трябва да направи поредната елиминация. Като ме повика днес, реших, че е ударил часът да ме изпрати у дома.

Марли прихна в смях.

— Ама и ти ги бръщолевииш едни. Ако Максън не изпитваше чувства към теб, стотици пъти да те е изпратил у дома. Причината да си тук е, че не иска да губи надежда.

От гърлото ми се изтръгна сподавен смях.

— Ще ми се да можехме да си побъбрим още, но трябва да вървя — каза тя. — За да се състои тази среща, издебнахме смяната на стражите.

— Нищо, че беше за кратко. Просто се радвам да те видя невредима.

Тя ме придърпа в обятията си.

— Не бързай да се предаваш, става ли?

— Няма. Защо не ми изпратиш някое писмо в удобен момент?

— Може и да се получи. Ще видим. — Тя ме пусна и двете се изправихме заедно. — Ако имах право на глас в анкетата, щях да гласувам за теб. Още от началото съм на твоя страна.

Усетих, че се изчервявам.

— Хайде, тръгвай. Поздрави съпруга си от мен.

Тя се усмихна.

— Добре. — После бързешком отиде до гардероба и напипа резето. Поради една или друга причина си бях въобразявала, че жестокото наказание ще я пречупи, но сега я чувствах по-силна. Дори стойката на тялото ѝ беше различна. Марли се обърна да ми прати въздушна целувка и изчезна зад тайния панел.

Побързах да изляза от стаята, а Максън ме чакаше в коридора. Като чу вратата да се отваря, вдигна поглед от книгата си и ми се усмихна, а аз отидох да седна до него.

— Защо не ми каза по-рано?

— Първо трябваше да се уверя, че са в безопасност. Баща ми не знае за това; налагаше се да го пазя в тайна, докато опасността не се разсееше. Ще опитам да ви подсигурия повече срещи, но и това ще отнеме време.

Чувствах как раменете ми олекват, сякаш тежката като тухли тревога, която бях разнасяла отгоре им, беше паднала наведнъж. Щастие от срещата ми с Марли, успокоението от това, че Максън наистина беше милосърдният човек, за когото го мислех, и цялостното облекчение от факта, че не ме беше извикал, за да ме изпрати вкъщи, бяха секващи дъха усещания.

— Благодаря ти — прошепнах му.

— За нищо.

Не ми идваше на ум какво друго да кажа. След момент Максън се прокашля.

— Съзнавам, че нямаш желание да се нагърбваш с по-трудните аспекти на работата ми, но не забравяй колко възможности предлага тя. Смятам, че ще постигнеш велики неща. Навярно в момента виждаш принца в мен, но и това все някога трябваше да се случи, за да станеш истински моя.

Очите ми не се откъснаха от неговите.

— Знам.

— Вече не мога да чета мислите ти. Някога бях способен, в началото, когато не изпитваше никакви чувства към мен; а когато отношенията ни се промениха, започна да ме гледаш различно. Сега има моменти, в които си мисля, че онази Америка още е тук, и такива, в които ми се струва, че си е отишла.

Аз кимнах.

— Не те моля да кажеш, че ме обичаш. Не искам от теб внезапно да решиш, че животът на принцеса ти приляга. Просто трябва да знам дали изобщо искаш да си тук.

И точно това беше главният въпрос, нали? Все още не бях сигурна дали ще се справя с такава отговорна работа, но пък и не знаех дали бях готова да се откажа. А човечната постъпка на Максън стопли сърцето ми. Чакаха ме още цял куп неизяснени въпроси, но просто не можех да се предам. Не и сега.

Ръката на Максън стоеше върху крака му и аз пъгнах своята под нея. Той я прие със сърдечно стисване.

— Ако все още съм добре дошла, бих искала да остана.

Максън въздъхна с облекчение.

— Много ще се радвам.

Минах набързо през тоалетната и се върнах в Дамския салон. Никое от момичетата не пророни и дума, докато заемах мястото си, и накрая не друга, а Крис се пристраши да попита:

— Е, какво стана?

Вдигнах поглед не само към нейните, но и към всички останали любопитни очи в салона.

— Предпочитам да го запазя за себе си.

Предвид подпухналото ми лице, подобен отговор беше напълно достатъчен да остави у тях впечатлението, че нищо хубаво не се беше случило по време на срещата ми с принца, но не възразявах да платя такава цена, за да предпазя Марли.

Най-неприятното в случая беше как Селест стисна устни, за да прикрие усмивката си, как Натали вдигна вежди, преструвайки се, че чете взетото назаем списание, и как Крис и Елиз си размениха изпълнени с надежда погледи.

Съревнованието беше по-нажежено, отколкото бях предполагала.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Спестиха ни унижението да разискваме крайния резултат от приемите ни пред камерите на осведомителния бюлетин. Новината за визитите на чуждестранните ни приятели беше спомената само между другото и събитията около тях не бяха разкрити пред обществото. Чак на следващата сутрин Силвия и кралицата дойдоха да ни споделят впечатленията си относно двата приема.

— Възложихме ви изключително сложна задача и несъмнено можехте сериозно да оплетете конците. С радост мога да заявя обаче, че и двете групи се справихте похвално. — Силвия огледа преценяващо всяка от нас.

Всички въздъгнахме и двете с Крис се хванахме за ръце. Колкото и да ме притесняваха отношенията им с Максън, знаех, че нямаше начин да се справя без нейна помощ.

— Откровено казано, смятам, че едното събитие се получи малко по-добре от другото, но всички трябва да се гордеете с постижението си. Дългогодишните ни приятели от Германската федерация ни изпратиха благодарствени писма заради любезното ви посрещане — обяви Силвия, поглеждайки към Селест, Натали и Елиз. — Имаше няколко дребни пропуски и предполагам, че подобни сериозни събития не са по вкуса на никоя от нас, но гостите ни определено си тръгнаха доволни. А що се отнася до вашия прием — обърна се тя към двете ни с Крис, — дамите от Италия се забавляваха най-искрено. Останаха безкрайно впечатлени от обстановката и храната; освен това доста ентузиазизирано разпитваха за виното, което им поднесохте, така че — браво! Няма да се учудя, ако Илеа се сдобие с прекрасен нов съюзник благодарение на топлото ви посрещане. Заслужавате официална похвала.

Крис изпищя от щастие, а от моето гърло се надигна напрегнат смях. Така или иначе се радвах, че всичко бе приключило, но победата над другата група беше допълнителен повод за ликуване.

Силвия продължи с речта си, уведомявайки ни, че предстои да напише официален доклад, с който да запознае краля и Максън с представянето ни, но никоя от нас нямала причина за тревога. Докато менторката ни говореше, една прислужничка влезе с бързи стъпки в салона, притича до кралицата и зашепна в ухото и.

— Разбира се, да заповядат — каза кралицата, скочи на крака и тръгна напред.

Прислужничката се спусна обратно към вратата, отваряйки я за краля и Максън.

Знаех, че в салона не се допускаха мъже без разрешението на кралицата, но когато сцената се разигра пред очите ми, я намерих за доста комична.

Щом мъжката част от кралското семейство влезе през вратата, всички станахме за реверанс, но като че ли точно в онзи момент етикетът не ги интересуваше.

— Скъпи дами, простете, че се натрапваме, но носим важна вест — обяви кралят.

— Опасявам се, че войната в Нова Азия е тръгнала в лоша посока — обясни сериозно Максън. — Тежкото положение налага двамата с баща ми да отпътуваме натам незабавно, за да окажем съдействие.

— Какво се е случило? — разтревожи се кралицата, притиснала ръце към гърдите си.

— Нямаме повод за безпокойство, любов моя — заяви уверено кралят. Но ако наистина вярваше в това, нима щяха да се втурнат към размирната страна така неотложно?

Максън отиде до майка си. Размениха си няколко тихи думи, а накрая кралицата го целуна по челото. Той я прегърна и се отдалечи. После кралят се впусна да ѝ изрежда цял списък с наставления, а през това време Максън дойде да си вземе довиждане с всяка от нас поотделно.

Сбогуването му с Натали беше толкова кратко, че почти не се състоя. Натали не изглеждаше особено засегната, което ме озадачи. Дали липсата на внимание от страна на Максън действително не я притесняваше, или всъщност я притесняваше дотолкова, че се стремеше да не издава тревогата си?

Селест се увеси на врата на Максън и избухна в най-нелицеприятния изблик на крокодилски сълзи, който някога бях виждала. Напомни ми на Мей като малка, когато си мислеше, че сълзите магически ще ни снабдят с пари за необходимото. Той понечи да се отскубне от нея, а тя му лепна една целувка по устните, която принцът побърза да изтрие по възможно най-деликатния начин, разбира се, още щом ѝ обърна гръб.

Елиз и Крис се намираха толкова близо до мен, че дочух сбогуването им.

— Обадете се предварително и им кажете, че сме ваши хора — каза той на Елиз. Почти бях забравила, че основната причина да се задържи толкова време в двореца бяха семейните ѝ връзки с лидерите на Нова Азия. Чудех се дали влошеното военно положение щеше да ѝ коства мястото в съревнованието.

После внезапно осъзнах, че нямах ни най-малка представа какво щеше да загуби Илеа, ако загубехме войната.

— Ако ми подсигурите телефон, ще говоря с родителите си — обеща тя.

Максън кимна и целуна ръката ѝ, после отиде при Крис.

Тя моментално преплете пръсти в неговите.

— Ще си изложен ли на опасност? — попита го тихо с разтреперан глас.

— Не знам. При последното ни посещение в Нова Азия ситуацията далеч не беше толкова напрегната. Този път не мога да заявя нищо със сигурност. — Говореше ѝ с толкова нежен глас, сякаш бяха сами в залата. Крис вдигна поглед към тавана и въздъхна, а в този кратък момент Максън надникна към мен. Аз веднага извърнах очи.

— Моля те, пази се — прошепна му тя. По едната ѝ буза се търкулна сълза.

— Разбира се, скъпа. — Максън ѝ отдаде чест с престорена тържественост, размивайки ѝ. После я целуна по бузата и приближи устни до ухото ѝ. — Моля те, постарай се да занимаваш майка ми. Много се тревожи.

Той се отдръпна, за да я погледне в очите, а Крис кимна веднъж и пусна ръцете му. В момента, в който пръстите им се откъснаха, по тялото ѝ видимо пробяга трепет. Ръцете на Максън също потръпнаха,

сякаш се канеше да я прегърне, но после отстъпи назад и тръгна в моя посока.

Като че ли думите му от миналата седмица не бяха достатъчни, а сега ми поднасяше и вещественото доказателство за близостта им. Ако съдех по видяното, помежду им имаше нещо много истинско и сантиментално. Един поглед към Крис, заровила лице в дланите си, беше достатъчно свидетелство за чувствата ѝ към него. Или просто беше невероятна актриса.

Опитах да направя сравнение между начина, по който гледаше мен, и онзи, по който бе гледал Крис. Изражението му същото ли беше? Или имаше по-малко топлина в него?

— Постарай се да не се забъркваш в неприятности, докато отсъствам, става ли? — подразни ме той.

С Крис не се беше пошегувал. Дали това не говореше за нещо?

Аз вдигнах дясната си ръка.

— Заклевам се да спазвам поведение.

Той се изкиска.

— Отлично. Поне тази грижа ще падне от плещите ми.

— Ами ние в двореца? Имаме ли и ние повод за тревоги?

Максън поклати глава.

— Предполагам, че ще успеем да загладим отношенията си. Татко е много умел дипломат...

— Понякога си голям глупчо — прекъснах го аз, а той сбърчи чело озадачен. — Говорех за теб. Имаме ли повод да се тревожим за теб?

Тогава лицето му придоби изключително сериозно изражение, което само задълбочи страховете ми.

— Кацаме и излитаме. Стига да ни допуснат до земята... — Максън преглътна сухо и си пролича колко е уплашен.

Мъчеха ме и други въпроси, но не знаех как да ги подхвана.

Той се прокашля.

— Америка, преди да тръгна...

Аз вдигнах поглед към лицето му и усетих как сълзите напират в очите ми.

— Искам да знаеш, че всичко...

— Максън — изрева кралят. Максън вдигна глава в готовност да се отзове. — Време е да потегляме.

Максън кимна.

— Довиждане, Америка — пророни тихо и вдигна ръката ми до устните си. В този момент забеляза саморъчно изработената ми гривничка. Проучи я с объркан поглед, после целуна ръката ми нежно.

Тази лека като перце целувка ме върна към спомен, който вече ми се струваше толкова отдавнашен. Беше целунал ръката ми по същия начин през първата ми нощ в двореца, когато му се бях развикала, а той въпреки това ми беше позволил да остана.

Когато кралят и Максън се запътиха към вратата, другите момичета не откъснаха очи от тях, но моите бяха насочени към кралицата. Цялото ѝ тяло изглеждаше немошно. Още колко ли пъти трябваше да види съпруга си и единственото си дете изложени на опасност, преди да рухне?

Веднага щом вратата се затвори след тях, кралица Амбърли примигна няколко пъти, пое си дълбоко въздух и изопна гръб.

— Простете, дами, но тази внезапно създадена ситуация ще изисква много усилия от моя страна. Мисля, че е най-добре да се прибера в покоите си, за да се съсредоточа. — Личеше колко ѝ е трудно. — Съгласни ли сте да ви донесат обяда тук и да хапнете в удобен за вас момент, а аз ще ви правя компания за вечеря?

Всички кимнахме.

— Прекрасно — каза тя и тръгна към вратата. Знаех, че е силна. Беше отраснала в беден квартал на беден окръг и беше работила във фабрика, преди да я поканят за участие в Избора. А след коронасването си беше понесла спонтанен аборт след спонтанен аборт, преди най-накрая да се сдобие с единствената си рожба. Щеше да стигне до стаята си с поведението на дама, както предполагаше позицията и. Но останеше ли сама, щеше да се облее в сълзи.

След като кралицата напусна салона, Селест също си отиде. И аз не виждах причина да остана. Прибрах се в стаята си, тъй като имах нужда да помисля насаме.

Мислите ми постоянно се връщаха към Крис. Какво ги беше сближило така внезапно с Максън? Неотдавна принцът градеше планове за съвместното ни бъдеще. Едва ли по онова време бе проявявал такъв интерес към нея, щом ми се вричаше толкова искрено. Вероятно нещото помежду им се беше случило след това.

Денят отлетя неусетно, а след вечеря, докато прислужничките мълчаливо ме подготвиха за сън, едно-единствено изречение успя да ме изтръгне от размишленията ми.

— Знаете ли кого открих в стаята ви тази сутрин, госпожице? — попита Ан, прокарвайки внимателно четката през косата ми.

— Кого?

— Страж Леджър.

Вцепених се, но само за част от секундата.

— Така ли? — направих се на учудена аз. Момичетата продължиха с разказа си, а аз не откъснах очи от отражението си в огледалото.

— Да — потвърди Луси. — Каза, че правел оглед на стаята ви. Нещо, свързано с охранителния протокол. — Изглеждаше ми малко объркана.

— Но едно нещо ми се видя странно — продължи Ан с не по-малко недоумяващо изражение. — Беше в цивилни дрехи, а не в униформа. Не би трябвало да изпълнява служебните си задължения в свободното си време.

— Сигурно е изключително отдаден на професията си — коментирах аз отнесено.

— Така ми се струва — съгласи се Луси с почитителен тон. — Когато и да го срещна из двореца, винаги е съсредоточен в работата си. Достоен за уважение войник.

— Вярно е — каза сериозно Мери. — Някои от мъжете, които назначават в стражата, изобщо не са подходящи за такава позиция.

— А и той поне изглежда добре в цивилни дрехи. Повечето от тях не приличат на нищо, свалят ли униформата — отбеляза Луси.

Мери се изкиска и бузите ѝ поруменияха, дори Ан си позволи усмивка. От доста време не ги бях виждала толкова отпуснати. В друг ден, в друг момент може би с удоволствие щях да си поклюкарствам с тях за стражите. Само че днес не бях в настроение за това. Можех да мисля единствено за писмото, което Аспен беше скрил в стаята ми. Изгарях от желание да надникна през рамо към бурканчето, но не посмях.

Имах чувството, че мина цяла вечност, докато прислужничките ме оставят сама. Насилих се да поизчакам няколко минути, за да съм сигурна, че няма да се върнат в стаята ми. Най-накрая се спуснах към

легло и грабнах бурканчето. И наистина вътре ме очакваше малко късче хартия.

„Максън го няма. Това променя всичко.“

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ехо? — прошепнах, след като бях изпълнила инструкциите, които Аспен ми беше оставил на предишния ден. Пристъпих плахо в стая, осветена единствено от гаснещата дневна светлина, процеждаща се през фините пердета, но и толкова ми стигаше да видя вълнението по лицето на Аспен.

Затворих вратата след себе си, а той моментално притича до мен и ме вдигна на ръце.

— Много ми липсваше.

— И ти на мен. Бях толкова заета с организирането на приема, че нямах време да си поема дъх.

— Радвам се, че мина. Лесно ли ме намери? — попита ме Аспен закачливо.

Аз се подсмихнах.

— Да си призная, Аспен, впечатлена съм от вещината ти. — Планът му беше почти комично простичък. Тъй като кралицата отговаряше за двореца, дисциплината не беше толкова затегната. Вероятно горката си имаше други грижи. Предоставила ни беше две възможности за вечеря: по стайте или в трапезарията на долния етаж. Прислужничките ми ме подготвиха за втория вариант, но вместо да се отправя към трапезарията, прекосих коридора и влязох в стаята, която някога бе обитавала Бариел. Стори ми се като детска игра.

Той се усмихна на похвалата ми и ме сложи да седна върху няколко струпани в задния ъгъл на стаята възглавници.

— Удобно ли ти е?

Аз кимнах, очаквайки да седне до мен, но вместо това той прибута един голям диван, за да не се вижда кътчето ни откъм вратата, а после издърпа масата като нисък покрив над главата ми. Най-накрая взе ухаещия на храна вързоп от плота и се настани до мен.

— Почти като вкъщи, а? — Промъкна се зад мен, така че да застава между краката му. Позата ни беше толкова позната, а пространството — толкова тясно, че наистина се почувствах като в

старата ни къщичка на дървото. Сякаш беше взел частица от онова, което смятах за безвъзвратно загубено, и грижовно го беше сложил в ръцете ми.

— Дори по-хубаво — въздъхнах аз, отпусайки се в обятията му. След малко усетих как прокарва пръсти през косата ми и ме побиха приятни тръпки.

Постояхме така, без да говорим, а аз затворих очи, съсредоточавайки се върху дишането на Аспен. Неотдавна бях сторила същото и в обятията на Максън. Но сега беше различно. Сигурна бях, че ако ми се наложеше, можех да позная диханието на Аспен сред това на стотици хора. Толкова добре го познавах. Очевидно и той ме познаваше добре. Това малко късче покой беше точно нещото, по което копнеех, а Аспен го превърна в реалност.

— За какво мислиш, Мер?

— За какво ли не — въздъхнах аз. — За дома, за теб, за Максън, за Избора, за всичко.

— И какво мислиш за всичко това?

— Главно колко много ме обърква. В единия момент си въобразявам, че разбирам какво ми се случва, а в следващия настъпва някакъв обрат и чувствата ми се променят.

Аспен помълча за момент, а после попита с измъчен глас:

— Често ли се менят чувствата ти към мен?

— Не! — отвърнах, притискайки се по-близо до тялото му. — Честно казано, ти си единственото непроменливо нещо. Знам, че дори всичко да се обърне с главата надолу, ти ще продължаваш да си на същото това място. Целият този хаос изтласква любовта ми към теб на заден план, но никога не съм се съмнявала, че съществува. Разбираш ли ме?

— Да. Съзнавам, че присъствието ми допълнително усложнява всичко. И все пак се радвам да чуя, че не съм отпаднал от състезанието.

Аспен ме обгърна с ръце, сякаш можеше да ме задържи в тайното ни кътче завинаги.

— Не съм забравила какво има помежду ни — уверих го.

— Понякога имам чувството, че с Максън участваме в наша собствена версия на Избора. Само двамата сме, а накрая единият ще те спечели; и не мога да преценя на кого му е по-трудно. Максън не

подозира, че си има съперник, затова и не е устремен към победа като мен самия. От друга страна, на мен пък ми се налага да се крия, така че не мога да ти дам всичко, което той може. Борбата ни не е справедлива нито за него, нито за мен.

— Не бива да разсъждаваш така.

— Не знам как другояче да разсъждавам, Мер.

Аз въздъгнах.

— Да сменим темата.

— Добре. И бездруго не ми е приятно да говоря за него. Разкажи ми за другите неща, които те объркват. Какво се случва?

— Харесва ли ти да си войник? — попитах го аз, обръщайки глава към него.

Той кимна въодушевено, докато отваряше вързоп с храна.

— Безкрайно много, Мер. Предполагах, че работата ще ми е омразна, но се оказа чудесна. — Той пъхна парче хляб в устата си и продължи да говори: — Естествено, най-очевидната причина е, че постоянно съм сит. Държат да сме едри, затова направо ни тъпчат с храна. Е, бият ни и инжекции — добави той, подсещайки се, — но това не ме притеснява. Пък и ми плащат. Подсигуряват ми всичко, от което се нуждая, а после ми дават и пари.

Той поспря за момент, заигравайки се с парче портокал.

— Знам, че си усетила колко е хубаво да изпращаш пари у дома.

Не се и съмнявах, че мисли за майка си и шестте си братя и сестри. В домакинството им той беше играл ролята на баща, чудех се дали това не го караше да изпитва по-силна носталгия дори от моята.

Той прочисти гърлото си и продължи:

— Но има и други неща, които не бях очаквал да са по вкуса ми. Дисциплината и рутината например. Харесва ми усещането, че правя нещо значимо. Чувствам се някак... на мястото си. Години наред правех инвентаризации и чистех къщи... и мира няхах. А сега знам, че правя онова, което съм роден да правя.

— Значи, отговорът е голямо „да“? Харесва ти да си войник?

— Абсолютно.

— Но не харесваш Максън. И знам, че не одобряваш управлението на Илеа. Някога доста си говорехме по въпроса, а и след целия скандал с кастите на Южняците... Знам, че не си доволен.

Той кимна.

— Намирам сегашното ни правителство за жестоко.

— Тогава как нямаш нищо против да го защитаваш? Сражаваш се с бунтовниците, за да предпазиш краля и Максън. Те са хората, които командват парада, а ти не си съгласен с действията им. Как тогава харесваш професията си?

Той се замисли, дъвчейки.

— Не знам какво да ти кажа. Май звучи налудничаво, но... е, както ти споменах, кара ме да се чувствам полезен. Изправя ме пред предизвикателства и ми позволява да участвам в нещо по-голямо, да придам смисъл на живота си. Вярно, Илеа не е съвършена. Всъщност е доста далеч от съвършенството. Но аз... аз имам надежда — завърши простичко той.

Умълчахме се за момент, докато последната думичка се разливаше в съзнанията ни.

— Имам усещането, че положението ни се е подобрило, макар и да не съм способен да се обоснова с исторически факти. Имам и чувството, че ще се подобрява още повече с годините. Смятам, че пред нас стоят много възможности. Може и да прозвуча глуповато, но това си е моята страна. Знам, че е осакатена, но няма можем просто да я отстъпим на онези анархисти? Това е родината ми. Откачено ли звучи?

Аз отхапах от хляба, размишлявайки върху думите на Аспен. Напомнях ми за къщичката на дървото и за всички онези пъти, в които го бях разпитвала за какво ли не. Дори да не бях на неговото мнение, поне хвърляше светлина върху спорните въпроси. Но по този мненията ни се припокриваха. Даже започнах да проумявам какво би могло да се е криело в сърцето ми през цялото това време.

— Изобщо не звучи откачено. Звучи съвършено смислено.

— А помага ли ти с твоите грижи?

— Да.

— Имаш ли желание да ми споделиш за някои от тях?

Аз му се усмигнах.

— Още не. — Макар че Аспен имаше остър ум и нямаше да се учудя, ако вече ги беше разгадал. Горестният поглед в очите му ми подсказваше, че вероятно е така.

Извърна поглед от лицето ми за момент, прокарвайки пръсти надолу по ръката ми чак до гривничката с копче, увита около китката ми.

— В голяма каша сме се забъркали, а?

— Огромна.

— Понякога гледам на нас като на възел, твърде оплетен, за да бъдат разделени двата му края.

Аз кимнах.

— Вярно е. Толкова много съм привързана към теб. Чувствам се загубена, когато не си наблизо.

Аспен ме придърпа към себе си, плъзвайки ръка от слепоочието ми надолу по бузата ми.

— В такъв случай ще трябва да си останем оплетени.

Целуна ме така нежно, сякаш се боеше, че натиснеше ли малко по-силно с устни, моментът щеше да рухне, заличавайки всичко помежду ни. Може би се боеше с право. Бавно ме разположи върху леглото от възглавници, без да отлепи ръце от мен, проследявайки извивките на тялото ми, докато устните му се впираха в моите. Чувството беше толкова познато, толкова отпуссащо.

Зарових пръсти в късата му коса и си припомних как някога гъделичкаше лицето ми, като се целувахме. Направи ми впечатление колко по-мускулести бяха станали ръцете му, колко по-здрави. Дори начинът, по който ме прегръщаше, се беше променил. Усещах нова самоувереност в прегръдката му, навярно придобита от съзнанието му на Двойка, на войник.

Неусетно дойде време да се разделим и Аспен ме изпрати до вратата. Целуна ме продължително, замайвайки главата ми.

— Ще опитам пак да ти оставя бележка съвсем скоро — обеща той.

— Ще чакам. — Притиснах се към него и го задържах до себе си за един дълъг момент. После, за да не ни навлека неприятности, си тръгнах.

Прислужничките ме подготвиха за лягане, но за мен цялата процедура мина в шемет. Някога Изборът като че ли се състоеше в дилемата: Максън или Аспен. Но сякаш подобно решение далеч нямаше да затрудни сърцето ми, та ето че сега всичко се разрасна в още толкова много въпросителни: Петица или Тройка бях? Когато всичко приключеше, Двойка или Единица щях да бъда? Като войнишка или като кралска съпруга щях да изживея дните си? Дали щях да потъна тихомълком в задния план, където винаги се бях чувствала най-

удобно, или щях да изскоча на публичната сцена, от която винаги се бях бояла? Имах ли готовност да загърбя единия начин на живот за сметка на другия? Способна ли щях да съм да не намразя избраницата на Максън, ако моят избраник беше Аспен? А избраницата на Аспен, ако останех с Максън?

Като се пъгнах в леглото и изгасих лампата, си напомних, че решението да дойда в двореца беше лично мое. Вярно, Аспен ме беше помолил да го сторя, а майка ми беше настояла, но никой не ме беше принудил да попълня молбата за участие в Избора.

Каквото и да предстоеше, просто щях да го посрещна. Нямах друг начин.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На влизане в трапезарията направих реверанс на кралицата, но тя дори не забеляза. Погледнах към Елиз, която беше пристигнала първа от другите момичета, но тя просто сви рамене. Седнах тъкмо когато Натали и Селест влизаха в залата, оставайки също толкова незабелязани; накрая пристигна и Крис и зае мястото до мен, без да откъсва очи от кралица Амбърли. Кралицата като че ли се беше вгълбила в свой собствен свят, седеше с прикован в пода поглед и от време на време надзърташе към тронове на Максън и краля, сякаш я мъчеше лошо предчувствие.

Прислугата започна да сервира храната и повечето момичета подхванаха вечерята си, но Крис продължи зоркото си бдение над централната маса.

— Имаш ли представа какво се случва? — попитах я шепнешком.

Крис въздъхна и обърна поглед към мен.

— Елиз се обади на роднините си, за да проучи положението и да ги помоли да посрещнат Максън и краля, като кацнат в Нова Азия. Но те твърдят, че още не са пристигнали.

— Не са пристигнали?

Крис кимна.

— Странното е, че кралят се обадил, като кацнали, и двамата с Максън говорили с кралица Амбърли. Били добре и вече се намирали на новоазиатска почва, само че семейството на Елиз каза, че още не били стигнали до тях.

Сбърчих чело, мъчейки се да осмисля чутото.

— Какво значи това?

— Не знам — призна си тя. — Уж са пристигнали, а ги няма. Нещо ми се губи.

— Хм — измънках аз, понеже нямаше какво да добавя. Как така семейството на Елиз няма да знае, че вече са на тяхна територия? Ами

ако всъщност изобщо не бяха стъпвали в Нова Азия? Но къде бяха тогава?

Крис се приведе към мен.

— Има и нещо друго, за което искам да поговорим — прошепна ми тя. — Съгласна ли си да се разходим в градината след закуска?

— Разбира се — отговорих аз, нетърпелива да узная какво имаше да ми казва.

Нахранихме се набързо. Нямах представа какво беше научила, но щом искаше да говорим отвън, очевидно въпросът изискваше дискретност. Кралицата беше толкова отнесена в мисли, че дори не забеляза, като напуснахме трапезарията.

Чувството да излезеш в слънчевата градина беше прекрасно.

— От доста време не съм идвала тук — казах, затворих очи и вдигнах лице към слънцето.

— Обикновено идваш с Максън, нали?

— М-хмм. — След секунда се запитах откъде ли знаеше за това. Всеобщо достойние ли беше?

Прокашлях се.

— Е, за какво искаш да говорим?

Тя спря под сянката на едно дърво и се обърна с лице към мен.

— Мисля, че е крайно време двете с теб да си поговорим за Максън.

— Какво за него?

Тя пристъпи неспокойно от крак на крак.

— Ами бях се настроила за загуба. Май това важи за всички, с изключение на Селест може би. Беше повече от очевидно, Америка. Той искаше само теб. А после се случи онова с Марли и нещата се промениха.

Не знаех как да реагирам на твърдението ѝ.

— И сега се опитваш да ми се извиниш, задето си ме изместила от челното място, или...?

— Не! — натърти тя. — Виждам, че още изпитва чувства към теб. Не съм сляпа. Просто се опитвам да ти кажа, че на този етап май двете с теб сме почти наравно в надпреварата. Симпатична си ми. Смятам те за прекрасен човек и не искам да разваляме отношенията си, независимо от изхода на състезанието.

— Тоест в момента ти...?

Тя стисна ръце пред гърдите си, мъчейки се да намери подходящите думи.

— В момента ти предлагам да чуеш каква е връзката ми с Максън. И се надявам ти да ми отвърнеш със същото.

Скръстих ръце и се престраших да задам въпроса, който ме изтезаваше от много време.

— Кога двамата успяхте да се сблизите толкова?

В очите ѝ изплува замечтан поглед, а пръстите ѝ заиграха с кичур от светлокестенявата ѝ коса.

— Като че ли точно след случката с Марли. Вероятно ще ти прозвучи наивно, но му направих картичка. У дома винаги постъпвах така, когато на някой приятел му беше тъжно. Както и да е, на него много му хареса. Каза, че никое от момичетата не му било подарявало подарък.

Моля? О, божичко! След всичко, което беше сторил за мен, наистина ли не му се бях отплатила по никакъв начин?

— Толкова се зарадва, че ме покани да поостана в стаята му и...

— Ходила си в стаята му? — озадачих се аз.

— Да, ти не си ли?

Мълчанието ми беше достатъчен отговор.

— О! — промълви тя неловко. — Е, нищо не си пропуснала. Тъмно е, има поставка за пушки, а по стената най-безразборно са струпани цял куп снимки. Нищо особено. — Увери ме, махвайки с ръка. — Както и да е, след това започна да ме търси почти винаги, освободеше ли се от задачите си. — Тя поклати глава. — Случи се доста бързо.

Аз въздъгнах.

— Може да се каже, че сам си призна — реших да съм откровена аз. — Веднъж ми намекна, че се нуждаел и от двете ни в двореца.

— Значи... — Тя прехапа долната си устна. — Смяташ, че още те харесва?

Нима не го беше проумяла вече? Или просто искаше да го чуе от моята уста?

— Крис, наистина ли държиш да слушаш за това?

— Да! Искам да знам какви са шансовете ми. Обещавам и аз да ти разкрия всичко, което те интересува. Не ние дирижираме играта, но от това не следва, че трябва да се лутаме сляпо.

Закрачих в тесен кръг, мъчейки се да избистря мислите си. Не вярвах някога да придобия куража да попитам Максън за Крис. Та аз едва успях да говоря откровено за себе си пред него. Но все ми се струваше, че ми убягват някои парчета от пъзела, че не бях съвсем наясно с положението си. Може би това беше единствената ми възможност да се осведомя.

— Имам основание да вярвам, че иска да ме задържи в двореца. Но мисля, че иска да задържи и теб.

Тя кимна.

— Поне толкова ми е ясно.

— Целувал ли те е? — изстрелях, без да се замислям.

Крис се усмихна свенливо.

— Не, но предполагам щеше, ако не го бях помолила да изчака. В семейството ми имаме традиция първата целувка да е чак след годежа. Понякога организираме тържества, когато близките ни обявят датата на сватбата си, и така всички стават свидетели на тази първа целувка. Държа и при мен да е така.

— Но той е опитал?

— Не, защото му обясних как стоят нещата, преди да стигнем до този момент. Позволявам му да ме целува по ръцете и понякога дори по бузата. Много е мило — въодушеви се тя.

Аз кимнах, вперила поглед в тревата.

— Чакай малко — подхвана после с колебание в гласа си. — А теб целувал ли те е?

Една част от мен искаше да се похвали, че бях първото момиче, което някога беше целувал. Че когато устните ни се докоснаха, имах чувството, че времето е спряло.

— Може да се каже. Трудно е за обяснение — опитах да се измъкна аз.

Тя направи гримаса.

— Не, никак не е трудно. Целувал ли те е, или не?

— Нещата не са толкова елементарни.

— Америка, ако нямаш намерение да си пряма с мен, само си губим времето. Доведох те тук с желанието да ти разкрия всичко. Мислех, че и за двете ни ще е полза, ако се държим приятелски.

Закърших ръце, умувайки как да се оправдая. Нямах нищо против Крис. Ако си отидех вкъщи, щях да подкрепям нея.

— Искам да сме приятелки, Крис. Всъщност живеех с убеждението, че вече сме.

— Аз също мисля така — каза вежливо тя.

— Просто ми е трудно да споделям толкова лични неща. Оценявам искреността ти, но не съм убедена, че искам да науча всичко. Отправих ти въпрос — подхванах бързо, виждайки, че отваря уста да каже нещо, — чийто отговор знаех. Знаем, че не си му безразлична. Личи си. Но смятам, че за момента е най-добре да оставим нещата неизяснени.

Тя се усмихна.

— Ще уважава мнението ти. И все пак би ли ми направила една услуга?

— Разбира се, стига да ми е по силите.

Крис прехапа устна и извърна поглед от мен. Като ме погледна отново, в очите ѝ напиреха сълзи.

— Ако някой ден се убедиш, че вече не ме иска, би ли ме предупредила? Не знам какво изпитваш ти към него, но аз го обичам. И ще съм ти благодарна, ако ми отвориш очите. Стига да си сигурна в преценката си.

Тя го обичаше. Заяви го най-безстрашно. *Крис обичаше Максън.*

— Ако науча нещо категорично от него, ще ти споделя.

Тя кимна.

— А дали не бихме могли да си обещаем и нещо друго? Да не си пречим умишлено една на друга? Не искам да го спечеля по този начин и съм сигурна, че ти също мислиш така.

— Не съм Селест — казах с отвращение и Крис се засмя. — Обещавам ти да играя честно.

— Добре тогава. — Тя подсуши леко очите си и поизпъна роклята си. Толкова ми беше лесно да си представя колко грациозно щеше да изглежда с корона на главата си.

— Трябва да вървя — излъгах аз. — Благодаря ти, че поговори с мен.

— Благодаря ти, че се отзова. Прости ми, ако бях твърде настоятелна.

— Няма нищо. — Отстъпих настрана. — До по-късно.

— Да.

Обърнах се, колкото можах по-бързо, макар и не толкова, че да я обидя, и се отправих към двореца. Още с влизането ускорих крачка и хукнах нагоре по стълбището, нетърпелива да се скрия.

Стигнах до втория етаж и продължих към стаята си. В този момент листчето на пода грабна окото ми, тъй като в двореца бях свикнала да виждам всичко на мястото му. Лежеше до ъгъла на вратата ми, затова реших, че е предвидено за мен. За да се уверя, го обърнах и зачетох:

„Сутринта се състоя поредната бунтовническа атака, в Палома този път. До момента броят на загиналите е над триста; има и поне стотина ранени. Основното искане отново е прекратяване на Избора и секване на кралската кръвна линия. Очакваме препоръка за най-адекватен отговор.“

Тялото ми изстина. Огледах и двете страни на листа в търсене на дата. Поредното нападение тази сутрин? Дори посланието да беше отпреди няколко дни, значи, се явяваше поне второто. А искането отново беше прекратяване на Избора. Това ли беше причината за всички скорошни атаки? Опитваха се да се отърват от нас? Ако да — и Северняците, и Южняците ли преследваха тази цел?

Не знаех как да постъпя. Посланието не беше предвидено за моите очи, така че не можех да споделя с никого. Но дали беше стигнало до хората, които трябваше да бъдат осведомени? Реших да го върна на пода с надеждата, че някой страж ще намине скоро и ще го отнесе на когото трябва.

За момента просто щях да стискам палци, надявайки се, че някой вече реагираше по въпроса.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През следващите два дни се хранех само в стаята си, съумявайки да отбягвам Крис до вечерята в сряда. Смятах, че дотогава неудобството щеше да е отшумяло. За жалост, грешах. Разменихме си по една сдържана усмивка, но не се осмелих да ѝ проговоря. Почти ми се прииска да седях между Селест и Елиз в отсрещния край на трапезарията. Почти.

Малко преди да сервират десерта, Силвия влетя през вратите с максималната скорост, която ѝ позволяваха обувките на високи токчета. Изпълни непривично кратък реверанс, спусна се към кралицата и изшушука нещо в ухото ѝ.

Кралицата ахна и изхвърча със Силвия от трапезарията, оставяйки ни сами.

Бяха ни научили да не повишаваме глас, но в онзи момент загърбихме възпитанието си.

— Има ли някой представа какво се случва? — провикна се Селест необичайно загрижена.

— Нали не мислите, че са пострадали? — попита Елиз.

— О, не — въздъхна Крис и отпусна глава върху масата.

— Всичко е наред, Крис. Похапни малко пай — предложи ѝ Натали.

Усетих, че съм онемяла от страх; не смеех дори да си помисля какво можеше да значи всичко това.

— Ами ако са ги пленили? — изрази на глас тревогата си Крис.

— Не вярвам новоазиатците да постъпят така — коментира Елиз, макар че и тя изглеждаше угрижена. Не знаех дали я безпокоеше фактът, че Максън може да е в опасност, или този, че всякаква агресия от страна на народа и можеше да се отрази на шансовете ѝ за победа.

— Ами ако самолетът им е катастрофирал? — пророни Селест.

За моя огромна изненада, като вдигна поглед, по изражението ѝ се четеше истински страх. Което беше достатъчно да предизвика мълчание в залата.

Ами ако Максън наистина беше мъртъв?

Кралица Амбърли се върна със Силвия по петите си и всички обърнахме трепетни погледи към нея. За наше неземно облекчение, кралицата сияеше от щастие.

— Добра новина, дами. Кралят и принцът се завръщат още тази вечер! — изчурулика тя.

Натали плесна с ръце, а двете с Крис едновременно се тръшнахме върху облегалките на столовете си. Дотогава не бях съзнавала колко напрегнато е било тялото ми през изминалите минути.

— Тъй като са преживели доста усилни няколко дни, решихме да се въздържим от шумни празненства — обади се Силвия. — Възможно е дори да не ги видим преди лягане: всичко зависи от това кога ще потеглят от Нова Азия.

— Благодаря ти, Силвия — каза търпеливо кралицата. Кого го интересуваха подобни неща? — Простете, дами, но ме чака работа. Моля, насладете се на десерта и ви желая спокойна нощ! — Добави тя, а после се обърна и се понесе към вратата, сякаш краката ѝ не докосваха пода.

Крис си тръгна само секунди след нея. Може би отиваше да направи на Максън картичка за добре дошъл.

Аз хапнах набързо и се отправих към горния етаж. Докато вървях по коридора към стаята си, за миг зърнах руса коса, надничаща изпод бяла шапчица, и разпиляна черна пола от униформата на прислужничка, хукнала към стълбището от срещната страна. Беше Луси и ми се стори, че хлипаше. Изглеждаше толкова решена да се измъкне незабелязано, че не посмях да викна след нея. Като свърнах зад ъгъла, заварих вратата на стаята ми широко отворена. Понеже нямаше какво да заглуши гласовете им, спорът на Ан и Мери се изливаше невъзпрепятстван към коридора, достигайки ушите ми.

— ... защо винаги си толкова строга с нея? — оплака си Мери.

— А какво трябваше да ѝ кажа? Че може да получи всичко, което си пожелае? — контрира я Ан.

— Да! Какво ти пречеше просто да ѝ кажеш, че имаш вяра в нея?

Нещо се вихреше. Затова ли напоследък се държаха така отчуждено една от друга?

— Цели се прекалено високо! — обвини колежката им Ан. — Ще е жестоко от моя страна да ѝ давам празни надежди.

От гласа на Мери струеше сарказъм.

— О, да, понеже последните ти думи преливаха от нежност. Просто завиждаш! — обвини я тя.

— Моля? — сопна се Ан.

— Завиждаш. Не ти понася фактът, че може би има по-големи шансове от теб да постигне нещо, което толкова искаш — изкреця Мери. — Открай време гледаш отвисоко на Луси, защото си прекарала повече време в двореца, и умираш от злоба, че аз съм родена тук. Защо не се научиш да цениш това, което имаш, вместо да я тъпчеш, за да вдигаш самочувствието си?

— Не това се опитвах да направя! — каза Ан с разтреперан глас.

Сподавеният ѝ плач беше достатъчен да укроти Мери. И моята уста би затворил. До онзи момент идеята, че Ан бе способна да зариде, би ми прозвучала абсурдно.

— Какво лошо има в това да искам по-добър живот? — попита тя през сълзи. — Съзнавам, че е чест да заемам такава позиция, и с радост върша работата си, но не искам да се занимавам с това до края на живота си. Искам повече. Искам съпруг. Искам... — Най-накрая рухна под тежестта на тъгата си.

Сърцето ми се пръсна на хиляди парченца. Единственият начин за Ан да се измъкне от професията си беше да се омъжи. А нямаше изгледи в двореца да се стече цяло стълкновение от Тройки и Четворки, издирващи прислужничка, която да вземат за съпруга. В действителност беше вкоренена в това място.

Въздъгнах, опитвайки да се съвзема, и влязох в стаята.

— Лейди Америка — поздрави ме Мери с реверанс, а Ан последва примера ѝ. С ъгълчето на окото си забелязах, че бършеше трескаво сълзите от лицето си.

Понеже знаех колко горда личност беше, реших да се престоря на разсеяна и просто минах покрай двете им, спирайки се пред огледалото.

— Как се чувствате? — попита Мери.

— Страшно уморена. Смятам да си легна още сега — казах аз, без да отделям очи от фуркетите в косата ми. — Знаете ли какво? Защо не отидете да си починете? Мога да се справя и сама.

— Сигурна ли сте, госпожице? — попита Ан, полагайки огромни усилия да удържи гласа си спокоен.

— Напълно. До утре.

Не се наложи да ги убеждавам повече... и слава богу. Не исках да се занимават с мен точно в онзи момент, а едва ли и на тях им беше до това. След като се измъкнах от роклята си, легнах в леглото и дълго време мислих за Максън.

Дори не знаех какво около него занимаваше мислите. Бяха леко размити и неопределени, но постоянно се връщаха към онзи момент на неземно щастие, когато бях научила, че е невредим и готов да се прибере. А една малка част от съзнанието ми се питаше дали и той беше мислил за мен, докато отсъстваше.

Въртях се в леглото с часове заради абсолютната каша в главата ми. Към един часа сутринта реших, че ако няма да спя, поне мога да почета. Включих лампата и извадих дневника на Грегъри. Прелистих страниците от есента и се спрях на една от февруари.

„Понякога ме досмешава при мисълта колко лесно се получи всичко. Ако съществуваше учебник по сваляне на правителства, несъмнено щях да съм главното действащо лице в него. А нищо не ми пречи и сам да го съставя. Не съм сигурен как ще опиша първата стъпка, тъй като всъщност няма как да принудиш друга страна да превземе родината ти и да повери властта върху вече съграденото в ръцете на идиоти; но при всички случаи бих посъветвал евентуалните лидери на всяка цена да се сдобият с безбожни количества пари.

И все пак охолството не е гаранция за успех. Нужни са средства, но и възможност да се разпореждаш с околните. Фактът, че нямах основа в света на политиката, не ми попречи да си спечеля предаността на хората. Всъщност бих казал, че необвързаността ми с този сектор се явява една от най-силните ми страни. Никой няма вяра на политиците, а и защо да има? Уолис от години предлага на народа празни обещания с надеждата, че някое ще вземе да се сбъдне, а е повече от ясно, че това няма да стане. Аз, от друга страна, му предлагам идеята за промяна към добро. Никакви гаранции, само зрънцето оптимизъм, че

промяната е постижима. На такъв етап дори не е важно за каква промяна иде реч. Народът е толкова отчаян, че не го интересува. Дори не му хрумва да попита.

Може би ключът е да запазиш самообладание по време на паника. В момента Уолис е обект на такава омраза, че едва ли не ми е отстъпил президентското си място, а никого не съм чул да се оплаква. Мълча си, не си мръдвам пръста и нося приветлива усмивка на лицето си, докато всички наоколо потъват във все по-дълбока истерия. Един поглед към страхливеца до мен ми е достатъчен да се уверя, че бих изглеждал по-представително на подиума от него самия, стискайки ръката на премиера. А Уолис има такава отчайваща нужда любимец на народа да застане до дясното му рамо, че само две-три пресметливо формулирани уговорки ме делят от пълната власт.

Тази страна ми принадлежи. Чувствам се като момче с шахматна дъска, чиято игра върви сигурно към победа. Аз съм по-умен, по-богат и много по-квалифициран в очите на нация, която ме боготвори поради незнание никому причини. Но докато някой реши да ги потърси, моментът ще е отлетял. Мога да правя каквото си поискам и вече няма кой да ме спре. Какво следва ли?

Мисля, че е време да сринем системата. И бездруго жалката ни република вече е потънала в калта и едва диша. Истинският въпрос е «На чия страна да се причисля?». Как да придам на стремежа си облик, жадуван от нацията?

В главата ми се върти една идея. Дъщеря ми няма да одобри, но това не ме засяга. Крайно време е и тя да свърши нещо полезно.“

Затворих дневника, изпаднала в пълно недоумение. На мен ли ми убягваше нещо? Коя система целеше да сринем? Да се разпорежда с околните? На нуждите на народа ли се градеше уредбата на страната ни, или на нечие удобство?

Хрумна ми да се разровя из дневника, за да науча какво беше сполетяло дъщерята, но и без това бях толкова дезориентирана, че се

отказах. Вместо това излязох на балкона с надеждата, че свежият въздух ще ми помогне да осмисля току-що прочетените думи.

Вдигнах очи към небето, мъчейки се да подредя мислите в главата си, макар че дори нямах представа откъде да започна. Въздъгнах и плъзнах поглед из градината, докато той не бе привлечен от нещо бяло. Максън бродеше сам из имението. Най-накрая се беше завърнал у дома. Ризата му беше разпасана и не носеше нито сако, нито вратовръзка. Какво правеше навън по това време? Забелязах, че държеше един от фотоапаратите си. Сигурно и той не можеше да заспи от тревоги.

Подвоумих се за момент, но нима имаше с кого друг да обсъдя мъчещия ме въпрос?

— Пссст!

Той извърна глава в моя посока, търсейки източника на звука. Отново изсъсках през зъби, но този път заразмахвах и ръце, за да ме види. Като ми махна в отговор, по лицето му пробяга изненадана усмивка. Аз подръпнах ухото си с надеждата, че ще успее да види тайния ни знак. Той ми отвърна със същото. Посочих първо към него, а после и към стаята ми. Максън кимна и вдигна показалец, за да ми каже, че ще е горе след минутка. Кимнах му и като го видях да влиза в двореца, се шмугнах в стаята си.

Наметнах халата си и прокарах пръсти през косата си в опит да се приведа в що-годе нормален вид. Чудех се как да подхвана темата, тъй като реално ми предстоеше да попитам Максън дали е наясно, че ръководи правителство, чиито идеали бяха далеч по-неалтруистични от насаденото всеобщо схващане. Тъкмо започвах да се питам защо ли се бави толкова, когато на вратата се почука.

Спуснах се да я отворя, а от другата страна ме посрещна обективът на фотоапарата му, запечатвайки озадачената ми усмивка. Изражението ми премина в гримаса, разкриваща неодобрението ми към малката му шегичка, а той запечата и нея, смеейки се през цялото време.

— Ама че си смешник. Влизай вътре — наредих му и го дръпнах за ръката.

Той се подчини.

— Извинявай, не се стърпях.

— Доста се позабави — обвиних го, сядайки на ръба на леглото. Той седна на достатъчно разстояние от мен, за да застанем лице в лице.

— Трябваше да намина през моята стая. — Той щракна бурканчето с монетата и остави фотоапарата си върху леглото ми. Издаде звук, подобен на смях, и отново се обърна към мен, без да ми поднесе обяснение за отклонението си.

— Аха. Е, как мина пътуването ти?

— Странно — призна си той. — В крайна сметка стигнахме до провинциалната част на Нова Азия. Баща ми каза, че местните водели някакъв спор, но докато се отзовем, всичко се беше наредило от само себе си. — Той поклати глава. — Да си призная, стори ми се чиста загуба на време. Прекарахме няколко дни в обиколки из стари градове, мъчейки се да проведем диалог с обитателите им. Татко е доста разочарован от езиковите ми познания и настоява да уча по-усърдно. Сякаш малко ми се струпа на главата в последно време. — Въздъхна той.

— Наистина е малко странно.

— Мисля си, че беше някакво изпитание. Напоследък ми подхвърля доста такива, а понякога не успявам да ги разпозная. Може би този път е искал да тества способността ми да взимам решения или да се справям с неочаквани ситуации. Не мога да съм сигурен. — Той сви рамене. — При всички случаи несъмнено се провалих.

Умълча се за момент, заигравайки се неспокойно с ръцете си.

— Освен това държеше да обсъдим Избора. Май искаше да погледна на нещата от далеч, да придобия перспектива, или нещо такова. Честно казано, омръзна ми всички да коментират решението, което аз сам трябва да взема.

Не се и съмнявах, че виждането на краля за перспектива включваше изгонването ми от главата на Максън. Не ми убягваше начинът, по който се усмихваше на другите момичета по време на вечеря и им кимваше за поздрав по коридорите. С мен никога не го правеше. Внезапно се почувствах неловко и просто не знаех какво да кажа.

Явно и Максън не знаеше.

Прецених, че моментът е неподходящ да го разпитвам за дневника. Разсъждаваше толкова чистосърдечно по тези въпроси —

метода му на управление, идеала му за крал, — че не можех да изисквам от него отговори, които далеч не бях сигурна, че има. Едно малко кътче от мозъка ми все не успяваше да се отърси от опасението, че Максън знаеше повече, отколкото беше готов да разкрие, но трябваше да намеря по-сигурни доказателства за това, преди да проговоря.

Той се прокашля и извади малък наниз мъниста от джоба си.

— Та докато обикаляхме градовете, видях ей това в уличното дюкянче на една старица. Синьо е — добави той, посочвайки очевидното. — Май харесваш синьото.

— Обожавам синьото — промълвих аз.

Погледнах малката гривничка. Преди няколко дена Максън бе кръстосвал градче в другия край на света, беше я видял в улично дюкянче... и се беше сетил за мен.

— Не нося нищо на другите момичета, така че май е най-добре да я запазим в тайна, не мислиш ли? — Аз кимнах в знак на съгласие. — Така или иначе никога не си обичала да се хвалиш пред хората. — Каза тихо.

Не можех да откъсна поглед от гривничката. Беше толкова скромна — наниз от шлифовани камъчета, които дори не бяха скъпоценни. Пресегнах се и докоснах с пръст едно от овалните мъниста, а Максън разклати гривната в ръката си, размивайки ме.

— Искаш ли да ти я сложа? — предложи той.

Аз кимнах и му подадох свободната си китка, другата беше закичена с копчето от Аспен. Максън прилепи студените камъчета до кожата ми и завърза лентичката, на която бяха нанизани.

— Красота — одобри той.

Усетих как сред морето от тревоги изплува нещо друго: надежда.

Тя окрили натежалото ми сърце и възроди чувствата ми към Максън. Исках да залича всичко след тържеството по случай Хелоуин, да се върна в онази нощ и да остана в обятията му на танцовата площадка. Но в същия момент тази капчица надежда накара сърцето ми да потъне. Ако още живеех в онази нощ, нямаше да имам причина да се усъмня в подаръка му.

Дори да се превърнех в момичето, което баща ми твърдеше, че бях, а Аспен — че не бях... пак нямаше да съм Крис. Крис ме превъзхождаше.

Чувствах се толкова уморена, разтревожена и объркана, че очите ми се напълниха със сълзи.

— Америка? — подхвана той колебливо. — Какво има?

— Просто не разбирам.

— Какво не разбираш? — попита ме с тих глас. Трябваше да му се признае: напоследък се справяше все по-добре с разплакани девойки.

— Теб не разбирам — признах си аз. — Просто в момента изпитвам огромно раздвоение спрямо теб. — Избърсах сълзите по едната си буза, а Максън подсуши нежно другата.

От една страна, ми беше странно да усетя допира му отново. В същото време го чувствах толкова познат, че вероятно щях да се озадача, ако не ме беше докоснал. След като изтри сълзите ми, не отдръпна ръка, а обхвана с нея лицето ми.

— Америка — подхвана с искрен тон, — ако те интересува нещо за мен, ако искаш да знаеш какво ме вдъхновява, кой съм, само попитай.

Каза го така непринудено, че за малко наистина да го попитам. За малко да му се примоля да ми разкрие всичко: дали още от началото харесваше Крис, дали знаеше за написаното в дневника, кое в тази съвършена гривничка му беше напомнило за мен.

Но откъде да знам, че ще ми каже истината? А и, тъй като бавно проумявах, че той е по-сигурният избор, какво щеше да се случи помежду ни с Аспен?

— Не знам дали съм готова за това.

След минута размисъл Максън вдигна поглед към мен.

— Разбирам. Поне така си мисля. Но в най-скоро време трябва да обсъдим някои сериозни въпроси. Когато се почувстваш готова, на разположение съм.

Не ме притисна да му дам отговор, вместо това просто стана и ми се поклони сдържано, после взе фотоапарата си и тръгна към вратата. Обърна се за прощален поглед, а след това продължи към коридора. Не беше за вярване колко ми олекна, като затвори вратата след себе си.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Частни уроци ли? — удиви се Силвия. — Имаш предвид по няколко седмично?

— Точно така — отвърнах аз.

За пръв път от пристигането ми в двореца бях истински благодарна, че Силвия я имаше. Знаех, че нямаше начин да устои на идеята някой да я слуша с неподправен ентузиазъм; пък и дори да ми даваше допълнително работа, поне мислите ми щяха да са ангажирани.

Размишленията около Максън и Аспен, около дневника и момичетата ми идваха в повечко точно в онзи момент. Протоколът за сметка на това беше еднозначен. Стъпките по изготвянето на предложения за промени в закона си имаха ред. Подобни неща се научаваха.

Силвия се пулеше насреща ми, все още в леко недоумение, а после по лицето и се разля широка усмивка. Прегърна ме и извика:

— О, колко ще е хубаво само! Най-сетне някоя от вас да проумее колко важно е законодателството! — Откъсна се от мен, държейки ме на една ръка разстояние. — Кога започваме?

— Веднага?

Щеше да се пръсне от щастие.

— Само да взема няколко книги.

Вгълбих се в уроците ѝ, благодарна за думите, фактите и статистическите данни, които вливаше в главата ми. Когато не бях със Силвия, четях възложените от нея текстове, прекарвайки безброй часове в Дамския салон, почти без да отчитам присъствието на останалите момичета.

Трудех се усърдно и няхах търпение да дойде следващото групово занятие.

Когато урокът започна, Силвия ни попита кои са най-свидните ни неща на света. Аз включих в списъка семейството, музиката и за финал — сякаш думата настояваше да я напиша — справедливостта.

— Интересувам се, защото обикновено кралицата отговаря за един или друг вид комисия, чиято цел е да подпомага страната ни. Кралица Амбърли например стартира програма, обучаваща семействата как да се грижат за психически и физически увредените си членове. Знаете колко много хора остават на улицата, когато семействата им откажат да полагат грижи за тях, а така броят на Осмиците нараства до невъобразима степен. Статистическите данни от последните десет години сочат, че програмата и спомага за поддържането на тази бройка в по-ниски норми, което пък осигурява по-голяма безопасност за останалото население.

— И ние ли трябва да съставим такава програма? — попита Елиз с притеснен глас.

— Да, това ще е новото ви задание — обяви Силвия. — По време на осведомителния бюлетин след две седмици ще имате възможност да изложите идеята си и замисъла си за евентуалното и реализиране.

Натали издаде тъничък писклив звук, а Селест врътна очи. Крис изглеждаше така, сякаш вече обмисля варианти. Незабавният ѝ ентусиазъм ме притесняваше.

Максън ми беше казал, че предстои елиминация. Знаех, че двете с Крис сме малко по-напред от останалите, но все пак...

— Какъв е смисълът от това? — попита Селест. — Предпочитам да се занимавам с нещо, което наистина ще ни е от полза.

Под загрижения ѝ тон съвсем ясно прозираше нещо друго — новото задание и се струваше или скучно, или плашещо сложно.

Силвия я изгледа с ужасен поглед.

— Това ще ви е от полза! Бъдещата принцеса задължително ще отговаря за един или друг благотворителен проект.

Селест измрънка нещо под носа си и се заигра нервно с химикалката си. Дразнеше ме фактът, че ламтеше за короната, но не искаше да поема никакви отговорности.

Несъмнено бих се справила по-добре от нея на престола, помислих си. И в същия момент осъзнах, че имаше нещо вярно в това. Не можех да се похваля с нейните връзки или с изтънченото държание на Крис, но поне ме беше грижа за околните. А нима това беше незначително?

За пръв път от доста време ме обля истинска вълна на въодушевление. Пред мен стоеше проект, чрез който имах възможност

да демонстрирам качеството, отделящо ме от останалите момичета. Бях решена да вложа цялото си старание в това начинание и с малко късмет да постигна нещо значимо. Не беше изключено да загубя надпреварата и дори интерес към победата. Но възнамерявах да се доближа, поне колкото ми беше възможно, до личността на една достойна принцеса и да напусна Избора с гордо вдигната глава.

Положението беше неспасяемо. Колкото и да се мъчех, все не ми хрумваше подходяща идея за благотворителния ми проект. Умувах, четях и пак умувах. Разпитвах прислужничките ми, но и те не бяха от помощ. Искаше ми се да чуя мнението на Аспен, но не бяхме общували с дни. Вероятно се стараеше да е особено предпазлив, тъй като Максън си беше у дома.

Още по-обезпокояващото беше, че Крис очевидно работеше усърдно по презентацията си. Отсъстваше с цели часове от Дамския салон, за да има време за четене; а когато присъстваше, носът ѝ беше заробен в някоя книга или пък драскаше в бележника си с космическа скорост.

По дяволите!

Настъпи петък и като осъзнах, че ми оставаше само седмица, а на хоризонта не се виждаха никакви идеи, ми се прииска да не бях жива. По време на осведомителния бюлетин Гаврил загатна каква ще е програмата за следващото предаване, обяснявайки на зрителите, че след няколко кратки обявления сцената ще бъде предоставена на момичетата.

По челото ми изби тънък слой пот.

Забелязах, че Максън ме гледаше. Когато погледите ни се срещнаха, той вдигна ръка и подръпна ухото си, а аз се колебаех как да постъпя. Не ми се искаше да приемам поканата му за среща, но пък и не исках да го отблъсквам. Затова дръпнах ухото си и по лицето му се изписа облекчение.

Бях на тръни, докато го чаках да се появи, през цялото време кръстосвах стаята, въртейки крайчетата на косата си с пръст.

Максън почука отривисто и без много да чака, отвори вратата и влезе в стаята ми, както правеше някога. Аз се изправих на крака, тъй като ми се струваше, че поводът изисква да се държа малко по-делово от обичайното. Съзнавах колко нелепо изглеждах, но същевременно не бях способна да се сдържа.

— Как си? — попита той, прекосявайки стаята.

— Честно казано, притеснена.

— Защото съм страшен красавец, нали?

Състрадателната му гримаса ме разсмя.

— Трябва да извърна поглед — казах аз в същия дух. —
Всъщност главната причина е благотворителният проект.

— О — каза той и седна на масата. — Нямам нищо против да
обсъдим презентацията ти. С Крис вече го направихме.

Посърнах. Естествено, че нейната беше готова.

— Та аз дори нямам идея — признах си, сядайки от другата
страна на масата.

— Ясно. Разбирам защо нервите ти са обтегнати.

Хвърлих му красноречив поглед, който казваше, че изобщо си
няма представа.

— Кое е важно за теб? Все има нещо близко до сърцето ти, за
което останалите момичета не са се сетили. — Максън се отпусна
назад в стола, опрял едната си ръка върху масата.

Как можеше да е толкова спокоен? Не виждаше ли под какво
напрежение бях?

— Цяла седмица размишлявам, но нищо не ми хрумва.

Той се позасмя тихо.

— Бях готов да се обзаложа, че на теб ще ти е най-лесно.
Сблъсквала си се с повече трудности в живота си, отколкото
останалите четири момичета взети заедно.

— Именно, но не забравяй, че никога не съм опитвала да
променя положението си. Там е проблемът. — Загледах се в масата,
спомняйки си живота в Каролина с идеална яснота. — Всичко е пред
очите ми... как Седмиците получават травми от тежката работа и
внезапно биват понижавани до Осмици, понеже стават
нетрудоспособни. Как бедните момичета скитат по улиците минути
преди вечерния час, готови да влязат в леглото на някой самотен мъж с
цената на смешни подаяния. Как децата никога не получават
достатъчно — нито храна, нито топлина, нито любов, защото
родителите им се бъхтят до смърт. Най-черните ми дни вървят като на
лента пред очите ми. Но няма мога да измисля удачно решение на
проблема? — Поклатих глава. — Как бих могла да допринеса?

Погледнах го в очите с надеждата, че ще открия отговора там. Само че отговор нямаше.

— Имаш право. — После той млъкна.

Обмислих собствените си думи и неговата реакция. Дали не беше по-запознат с намеренията на Грегъри, отколкото предполагам? Или пък го гризеше съвестта, защото имаше толкова много, когато другите живееха в лишение?

Той въздъхна.

— Не за това се надявах да поговорим тази вечер.

— За какво си искал да говорим?

Максън ме изгледа така, сякаш бях загубила разсъдък си.

— За теб, разбира се.

Прибрах един кичур коса зад ухото си.

— Какво за мен?

Той смени позата си и придърпа стола си под ъгъл спрямо масата, така че да сме по-близо един до друг, и дори се приведе към мен, сякаш предстоеше да повдигне някоя тайна тема.

— Предполагам, че видиш ли Марли и увериш ли се, че е добре, нещата помежду ни ще се променят. Бях сигурен, че чувствата ти към мен ще се възродят. Само че не се случи. Ето, и тази вечер уж се съгласи да се срещнем, а се държиш студено.

Значи, беше му направило впечатление.

Зарисувах с пръсти по масата, без да срещам погледа му.

— Не ти си причината да се двоумя. Самата позиция ме притеснява. — Свих рамене. — Мислех си, че вече сме го изяснили.

— Но след като видя Марли...

Вдигнах рязко глава.

— Видях Марли, но след това се случиха и други неща. Ту проумявам какво се изисква от една принцеса, ту губя представа. Не съм като другите момичета. Моята каста е най-ниската, а Елиз може и да е принадлежала към Четвърта каста, но семейството ѝ винаги е било коренно различно от повечето Четворки. Толкова са богати, че се изненадвам как не са си пробили път нагоре с пари. А ти самият си отраснал на високото. За мен обаче всичко това е голяма новост.

Той кимна, все още въоръжен с безкрайното си търпение.

— Разбирам те, Америка, наистина. Това е една от причините да ти дам повече време. Но трябва да помислиш и за мен.

— Мисля за теб.

— Не, не ме разбра. Не искам да гледаш на мен като част от уравнението. Искам да проумееш в какво затруднение се намирам. Не ми остава много време. Този благотворителен проект ще е трамплинът за следващата елиминация. Несъмнено си се досетила вече.

Аз сведох глава. Естествено, че се бях досетила.

— И какво очакваш от мен, когато бройката ви спадне до четири? Да ти дам още време? Като останете само три, трябва да направя избора си. Ако дори тогава още не си взела решение дали искаш отговорността, тежката работа и мен самия... какво да правя тогава?

Прехапах устна.

— Не знам.

Максън поклати глава.

— Това е неприемливо. Трябва ми отговор. Ако имаш намерение да се откажеш точно накрая, аз не мога да отпратя човек, който истински иска всичко това — иска мен...

Дишането ми се учести.

— Тоест искаш отговор от мен на момента? Та аз дори не знам за какво давам отговора си. Ако кажа, че искам да остана в двореца, значи ли, че автоматично се съгласявам да приема короната? Защото още не съм сигурна дали я искам. — Усетих как мускулите ми се напрягат, сякаш в очакване да хукна нанякъде.

— Не е нужно да ми отговаряш на момента, но до следващия бюлетин трябва да си взела решение. Не ми е приятно да ти поставям ултиматум, но ми се струва, че проявяваш лекомислие по отношение на единствения ми шанс.

Той въздъхна и продължи:

— И това не беше посоката, в която ми се искаше да протече тазвечерният ни разговор. Май е най-добре да си тръгвам. — По тона на гласа му си пролича, че му се искаше да го помоля да остане, да го уверя, че всичко ще се нареди от само себе си.

— Май наистина е най-добре — пророних аз вместо това.

Той подразнен поклати глава и стана на крака.

— Хубаво. — Прекоси стаята с бързи гневни крачки. — В такъв случай ще отида да проверя как е Крис.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тръгнах към трапезарията за закуска с малко закъснение. Не исках да рискувам да се натъкна на Максън или да остана насаме с някое от момичетата. Преди да стигна до стълбището, Аспен се зададе по коридора. Изпуфтах нервно, а той се озърна наоколо и чак тогава ме заговори.

— Къде се губиш? — поинтересувах се тихо.

— Работя, Мер. Все пак съм страж. Не си избирам сам работното време и поста. Вече не съм в караула, отговорен за твоята стая.

Стана ми чудно защо, но сега не му беше моментът да разпитвам.

— Трябва да поговорим.

Той се позамисли.

— В два часа слез на първия етаж, тръгни покрай амбулаторното крило и стигни до дъното на коридора. Ще те чакам там, но няма да имам много време.

Аз кимнах. Той ми се поклони отривисто и продължи по пътя си, преди някой да ни е видял заедно, а аз слязох по стълбището, оставайки не особено доволна от разговора ни.

Искаше ми се да крещя. Струваше ми се крайно несправедливо да ни заточват цяла събота в Дамския салон. Посетителите на двореца идваха да видят кралицата, а не нас. Това щеше да се промени, когато някоя от нас станеше принцеса, но сега ми се налагаше да гледам колко прилежно се труди Крис по презентацията си. Останалите момичета също четяха записки или доклади, а от тази гледка ми се гадеше. Трябваше час по-скоро да измисля нещо. Бях сигурна, че Аспен ще ми помогне с някоя идея, и се надявах до вечерта да имам върху какво да работя.

Силвия, която беше дошла да поговори с кралицата, сякаш прочете мислите ми и се отби да ме види.

— Как се чувства моята гордост? — попита тя шепнешком, за да не я чуят другите момичета.

— Чудесно.

— Как върви проектът? Имаш ли нужда от помощ с финалните щрихи? — предложи услугите си тя.

Финални щрихи ли? Как се слагаха финални щрихи на едно голямо нищо?

— Върви чудесно. Сигурна съм, че ще одобриш — излъгах аз.

Тя килна главата си на една страна.

— Много сме потайни, а?

— Само малко — усмигнах се аз.

— Няма проблем. Напоследък се справяш блестящо. Не се и съмнявам, че резултатът ще е фантастичен. — Силвия ме потупа по рамото и се запъти към вратата.

Здравата бях загазила.

Минутите се точеха толкова мудро, че се чувствах подложена на особено коварно мъчение. Малко преди да стане два часът се извиних пред дамите и тръгнах надолу по коридора. Под огромния прозорец в самото му дъно стоеше виненочервен тапициран диван. Седнах да изчакам Аспен. Наоколо нямаше часовник, но минутите течаха неумолимо бавно. Най-накрая Аспен се появи иззад ъгъла.

— Крайно време беше — въздъхнах аз.

— Какво се е случило? — попита той, заставайки с изпънат гръб до дивана.

Толкова много неща, помислих си. Толкова много неща, за които не мога да говоря с теб.

— Възложиха ни една задача, но изпаднах в пълна безизходица. Не ми хрумват никакви идеи, напрегната съм до краен предел и не мога да спя — заизреждах спазматично.

Той се изкиска.

— Каква е задачата? Изработка на тиари?

— Не — казах аз, стрелвайки го с подразнен поглед. — Трябва да съставим план за проект, с който да подпомогнем страната. Нещо като програмата за инвалиди на кралица Амбърли.

— Това ли те тревожи? — учуди се той, клатейки глава. — Защо би те напрегнало подобно нещо? На мен ми звучи занимателно.

— И на мен така ми прозвуча в началото. Само че все удрям на камък. Ти как би постъпил?

Аспен се позамисли за момент.

— Сетих се! Създай програма за междукастова смяна на ролите — каза той с пламнали от оживление очи.

— Моля?

— Програма за междукастова смяна на ролите. Хората от горните касти сменят местата си с хората от долните, за да разберат как живеем ние.

— Идеята ти не ми се струва особено подходяща, Аспен, не и за този проект.

— Напротив, страхотна е — настоя той. — Представяш ли си човек като Селест да съсипва маникюра си, зареждайки рафтове по магазини? Добър урок ще им даде.

— Какво те прихваща? Нали някои от стражите са Двойки по рождение? Не дружиш ли с тях, откакто си тук?

— Нищо не ме прихваща — отвърна той с отбранителен тон. — Същият съм си като преди. Ти си онази, която е забравила какъв беше животът в къща без отопление.

Аз изопнах гръб.

— Не съм забравила. Просто се опитвам да измисля социален проект, с който да сложа край на част от тези несправедливости. Някой може да оползотвори идеята ми, дори аз да си отида вкъщи, затова трябва да е качествена. Искам да помогна на народа си.

— Не допускай да забравиш, Мер — каза умолително Аспен с тих пламък в очите. — Същото това правителство гледаше безучастно как ти и семейството ти гладувате. Не направи нищо, когато пребиха брат ми на площада. Говори им колкото искаш, но това няма да промени положението ни. Умишлено ни тикнаха в ъгъл, от който не можем да се измъкнем сами, и не са се разбързали да ни подават ръка. Мер, хората от горните етажи просто не мислят като нас.

Аз изпуфтах и станах.

— Накъде хукна? — попита той.

— Връщам се в Дамския салон — отвърнах аз и тръгнах по коридора.

Аспен ме последва.

— Не мога да повярвам, че се караме заради някакъв си глупав проект.

Извъртях се яростно към него.

— Не. Караме се, защото и ти не ме разбираш. Вече съм Тройка. А ти — Двойка. Защо вместо да проклинаш новото си положение, не се замислиш какъв шанс ти се открива? Можеш да промениш живота на семейството си. Вероятно можеш да промениш и още много съдби. А ти само мислиш как да си разчистиш сметките. Така не помагаш на никого.

Аспен не ми отвърна, а просто се обърна и ме остави. Опитах да не му се сърдя само защото защитавах пламенно идеалите си. Нима това не беше похвално качество? Но думите му ме накараха да се размисля за кастовата система и за невъзможността да бъде срината, а това само ме гневеше.

Нищо нямаше да се промени. Защо тогава да си правя труда?

Посвирих на цигулка. Взех си вана. Опитах да подремна. Прекарах голяма част от вечерта, затворена в тиха стая. Излязох на балкона.

Нищо не свърши работа. Крайният срок приближаваше застрашително, а дори не бях подхванала проекта.

Лежах в леглото с часове, мъчейки се да заспя, но и това не бях способна да сторя. Мислите ми постоянно ме връщаха към гневните думи на Аспен, към непрестанния му бунт срещу житейския му жребий. А после се зачудих дали изобщо имаше смисъл да се изтезвавам, тъй като и бездруго щяха да ме изхвърлят от двореца още в петък вечер, появях ли се неподготвена пред камерите на бюлетина.

Въздъгнах и отметнах завивките си. Умишлено странях от дневника на Грегъри; опасявах се, че ще ми поднесе повече въпроси, отколкото отговори. Но може би нещо от страниците му щеше да ми даде насока, идея за проект, който да представя пред публиката в петък.

Пък и дори да не ми помогнеше, изгарях от любопитство да науча каква беше съдбата на дъщеря му. Бях почти сигурна, че се казваше Катрин, затова се разрових из дневника в търсене на името и, пренебрегвайки всичко останало, докато не се натъкнах на снимка на момиче, застанало до доста по-възрастен мъж. Може би си въобразявах, но ми се стори, че по лицето и личаха следи от сълзи.

„Днес венчахме Катрин с Емил дьо Монпеза от Суендуей. Дъщеря ми рида през целия път към църквата, докато не ѝ дадох да разбере, че ако не се вземе в ръце до церемонията, ще си плати прескъпо след това. Майка ѝ не е доволна и подозирам, че Спенсър е разстроен от факта, че малката му сестра се омъжва против волята си. Но Спенсър е умно момче. Мисля, че бързо ще влезе в релси, проумее ли колко възможности съм отворил пред него. А Деймън ми оказва такава подкрепа; ще ми се да можех да извлека този елемент от организма му и да го влея във вените на целия ни народ. Младите заслужават похвала. Поколението на Спенсър и Деймън ми засвидетелства най-голяма помощ във възхода ми. Ентусиазмът им е непоклатим, а и хората предпочитат да се вслушват в техния глас вместо в този на грохналите старчоци, които продължават да твърдят, че сме кривнали от правия път. Все се питам дали няма начин да им затворя устите веднъж завинаги, без да опетня името си.

Важното е, че коронацията е предвидена за утре. Сега, когато Суендуей се сдобива с мощната подкрепа на Северноамериканския съюз, най-сетне мога да получа желаното: короната. Смятам, че сделката е справедлива. Защо да се задоволявам със званието президент на Илеа, когато мога да съм крал на Илеа? С помощта на дъщеря ми придобих синя кръв.

Всичко дойде на мястото си. След утрешния ден връщане назад няма.“

Беше я продал. Прасето му с прасе беше продало дъщеря си на мъж, когото горкото момиче ненавиждаше, и то, само и само да изпълни мечтата си.

Инстинктът ме съветваше да затворя книгата, да забравя за нея. Въпреки това се усилих да я проуча по-задълбочено, четейки произволни пасажки. На една от страниците имаше груба диаграма на кастовата система в първоначалния и, нереализиран вариант — с шест нива вместо осем. На друга прочетох за плановете му да промени фамилиите имена на хората, за да скъса връзките им с миналото. На

едно място описваше намеренията си да наказва враговете си, понижавайки ги в йерархията, и да възнаграждава лоялните граждани с повишение.

Зачудих се дали прабаба и прадядо просто не бяха имали с какво да са от полза, или бяха отказали да стават част от това. Надявах се да е второто.

Каква фамилия съм щяла да нося? Дали татко знаеше?

Цял живот ме бяха заблуждавали, че Грегъри Илеа е бил герой, човекът, спасил родината ни от ръба на пропастта. Когато очевидно е бил гладно за власт чудовище. Що за човек манипулираше хората така безочливо? Що за човек пласираше дъщеря си за своя лична изгода?

Вече гледах на прочетените преди време писания с нови очи. Не твърдеше, че иска да бъде добър баща; просто искаше да изглежда като добър баща. Щеше да играе по правилата на Уолис... за момента. Беше злоупотребявал с подкрепата на младото поколение. Още от самото начало всичко е било игра за него.

Гадеше ми се. Станах и закрачих по пода, мъчейки се да побера всичко това в главата си.

Как бе възможно цяла глава от историята да изчезне от народното съзнание? Защо никой не проронваше и дума за някогашните държави? Къде се беше дянала всичката тази информация? Защо никой не беше осветлен?

Отворих очи и отпратих поглед към небето. Струваше ми се невероятно. Все някой трябваше да е възразил, да е разказал истината на децата си. И сигурно имаше такива хора. Често се бях питала защо татко ми забраняваше да говоря за оръфания учебник по история, скрит в стаята му, и защо всеизвестните исторически факти за Илеа така и не бяха отпечатани. Вероятно защото, ако пишеше черно на бяло, че Грегъри Илеа е бил герой, народът щеше да възроптае. Но ако всичко вечно опираше до спекулации, ако едни хора разправяха едно, а други го оспорваха, как изобщо щеше да оцелее истината?

Питах се дали Максън знаеше.

Внезапно ме сполетя един спомен. Неотдавна, когато Максън ме беше целунал за пръв път, всичко се беше случило така неочаквано, че се бях отдръпнала от него, което пък го бе накарало да се почувства неловко. После, осъзнавайки, че всъщност исках да ме целуне, му бях

предложила просто да заличим онзи спомен и да посеем нов в паметта си.

„Америка — беше ми казал той, — не мисля, че можеш да промениш историята. На което аз бях отвърнала: Естествено, че мога. Пък и нали само двамата сме й свидетели.“

Бе го казала на шега. Естествено, че ако двамата заживеехме заедно, щяхме да си спомняме какво всъщност се беше случило, пък било то и глупаво. Нямахме да заменим спомена с по-съвършена история, само и само да звучи добре.

Но Изборът реално беше развлекателна програма. Ако с Максън ни попитаха в ефир за първата ни целувка, щяхме ли да си признаем истината? Или щяхме да запазим онази малка подробност в тайна? Щяхме да я отнесем със себе си в гроба и онази част от секундата, която бе изиграла толкова важна роля във взаимоотношенията ни, щеше да се загуби с нас.

Наистина ли беше толкова елементарно? Натрапваш една история на цяло поколение и я повтаряш, докато не се приеме като факт? Нима си бях направила труда да попитам по-възрастни от майка ми и баща ми хора какво бяха преживели те и родителите им? Старчоци. Какво пък знаеха те? Колко арогантно бях гледала на тях. Почувствах се безкрайно глупава.

Но важното в случая не беше как тези прозрения ме караха да се усещам. Важното беше какво можех да направя с тях.

Бях изживяла целия си живот дотук заклещена в собствената си ниша в обществото; и понеже обичах музиката, не се оплаквах. Но бях искала да бъда с Аспен, а тъй като той беше Шестица, срещяхме големи трудности. Ако Грегъри Илеа не беше проектирал законите в страната ни така безсърдечно, удобно разположен на бюрото си преди толкова години, двамата с Аспен нямаше да се разделим и изобщо нямаше да познавам Максън, камо ли да изпитвам чувства към него. Всъщност Максън дори нямаше да е принц. Ръцете на Марли щяха да са невредими и двамата с Картър нямаше да живеят скътани в стая, която едва побираше леглото им. Джерад, сладкото ми братче, щеше да е свободен да учи колкото си иска, вместо да се чувства длъжен да рисува.

Подсигурявайки си комфортен живот в прелестна къща, Грегъри Илеа бе отнел на почти целия народ възможността дори да опита да

постигне същото.

Максън ми беше казал, че ако искам да науча кой е, просто трябваше да попитам. Бях се страхувала да погледна в очите вероятността и той да се окаже такъв човек, но беше крайно време да узная. Щом се налагаше да взема решение дали да остана в Избора, или да се прибера вкъщи, трябваше да знам от какво тесто е замесен.

Нахлузих чехлите си, наметнах се с халата и излязох от стаята, подминавайки непознатия страж пред вратата ми.

— Добре ли сте, госпожице? — попита той.

— Да. Няма да се бавя.

Като че ли се канеше да каже още нещо, но аз закрачих по коридора твърде бързо, за да се пробва. Тръгнах нагоре по стълбището към третия етаж. За разлика от всички останали етажи, тук дори на стълбищната площадка имаше стражи, които не ми позволиха просто да почукам на вратата на Максън.

— Трябва да говоря с принца — обявих с категоричен тон.

— Много е късно, госпожице — каза този от лявата страна.

— Максън няма да възрази — уверих ги аз.

Онзи отдясно се подсмихна иронично.

— Не смятам, че точно в момента би се зарадвал на гости, госпожице.

Сбърчих чело, предъвквайки последното изречение.

Значи, беше в компанията на друго момиче.

Веднага реших, че е Крис — сигурно седеше в стаята му, приказваше си с него, смееше се, а може би дори загърбваше кредото си за първата целувка.

Откъм ъгъла се зададе прислужничка с поднос в ръце и се запъти към стълбището. Направих ѝ път, умувайки дали да продължа преговорите си със стражите, или да се откажа. Тъкмо се канех да отворя уста, когато единият ме прекъсна:

— Време е да се връщате в леглото, госпожице.

Прииска ми се да им се развикам или да направя нещо друго, с което да притъпя чувството си на безсилие. Но знаех, че няма да помогне, затова просто си тръгнах. Дочух как единият страж — присмехулникът — изшушука нещо зад гърба ми, а това още повече ме изнерви. Подиграваше ли ми се? Съжаляваше ли ме? Не ми трябваше съжалението му. И бездруго се чувствах ужасно.

За моя изненада, като се върнах на втория етаж, заварих прислужничката, която беше минала покрай мен, да се преструва — не особено убедително, че връзва връзката на едната си обувка. Като ме чу да приближавам, вдигна глава, взе подноса си и тръгна към мен.

— Не е в стаята си? — прошепна ми.

— Кой? Максън ли?

Тя кимна.

— Проверете долу.

Усмихнах ѝ се, клатейки глава от изумление.

— Благодаря ви.

Тя сви рамене.

— Така или иначе не се е скрил. Пък и ние ви харесваме — добави тя с поглед, пълен с обожание.

После ме подмина и заситни пъргаво към първия етаж. Стана ми чудно кои ли бяха тези „ние“, но за момента простикият и добронамерен жест ми беше достатъчен. Почаках малко, оставяйки известно разстояние помежду ни, а после тръгнах надолу по стълбите.

Вратите на Банкетния салон бяха отворени, но вътре нямаше никого, същото важеше и за трапезарията. Надникнах в Дамския салон, макар и да не ми се струваше особено подходящо място за романтични срещи, но и там ги нямаше. Попитах стражите до входната врата дали Максън е излизал в градината, а те ме увериха, че не е, затова проверих в няколко от библиотеките и приемните, преди да реша, че навярно двамата с Крис или се бяха разделили, или се бяха уединили в неговата стая.

Отказах се да ги търся повече и свърнах по коридора, който водеше към задното стълбище, тъй като се намирах по-близо до него, отколкото до централното. На пръв поглед наоколо нямаше никого, но след броени стъпки дочух отчетливия съскащ звук на нечий шепот. Забавих крачка, понеже не исках да се натрапвам, а и не бях съвсем сигурна от коя посока идваше звукът.

Пак се чу шушукане.

После и кокетно хихикане.

И топла въздишка.

Слухът ми се съсредоточи и вече можех да определя със сигурност откъде идваха звуците. Направих още една крачка напред, погледнах наляво и видях две прегърнати фигури в сенките. След като

очите ми привикнаха към тъмнината и съзнанието ми разтълкува картината, през тялото ми пробяга същински потрес.

Дори в тъмнината нямаше как да сбъркам русолявата коса на Максън. Колко ли пъти я бях виждала на приглушената светлина в градините? Но нещото, което никога не бях виждала, което никога не си бях представяла, че ще видя, е как изглеждаше същата тази коса със заровени в нея дълги пръсти с лакирани в червено нокти — пръстите на Селест.

Максън беше почти приклещен към стената от тялото ѝ. Свободната ѝ ръка бе притисната към гърдите му, а единият ѝ крак — увит около неговия; цепката на роклята ѝ разкриваше дългото ѝ бедро, леко синеещо на смътната светлина в коридора. Поотдръпна се от него, а след секунда бавно се притисна към тялото му, явно за да събуди интереса му.

Чаках ли, чаках да я отблъсне от себе си, да ѝ каже, че не я иска. Но нищо подобно не се случи. Вместо това я целуна. Тя се разтопи под устните му, а после отново се изхихика, развеселена от жаждата му за любов. Той прошепна нещо в ухото ѝ, а Селест се прилепи до него и го целуна още по-силно и страстно от преди. Презрамката на роклята се свлече от рамото ѝ, разголвайки сериозна част от плътта на гърба ѝ. Никой от двамата не сметна за нужно да я вдигне.

Бях се сковала на място. Искаше ми се да изкреця или да заплача, но гърлото ми сякаш беше от камък. Защо трябваше да го заваря точно с нея?

Устните ѝ се откачиха от неговите и се спуснаха надолу по врата му. Отново чух противния ѝ кикот. После пак го целуна, а Максън затвори очи и се усмихна. Селест вече не заприщваше полезрението му и ако отвореше очи, можеше да ме види.

Реших, че трябва да избягам. Да се скрия, да се изпаря. Вместо това останах замръзнала на място.

А когато Максън най-сетне отвори очи, ме видя.

Докато Селест обхождаше с устни врата му, двамата с Максън просто се взирахме един в друг. Усмивката вече я нямаше на устните му и се беше превърнала в камък. Шокът в очите му секна вцепенението ми. Селест не ме беше забелязала, затова просто отстъпих тихо назад, без да издам нито звук.

След като се отдалечих достатъчно, хукнах, профучавайки покрай стражи и работещи до късно прислужници. Сълзите рукнаха от очите ми, преди да успея да се изкача по централното стълбище.

Довлачих се до горния етаж и закрачих бързо към стаята си. Прелетях покрай загрижения страж, затръшнах вратата след себе си и седнах на леглото с лице към балкона. В тишината и покоя на стаята ми усетих силната болка в сърцето си. *Америка, глупачка такава. Кръгла глупачка.*

Щях да се прибера вкъщи. Щях да забравя, че всичко това се бе случило. И щях да се омъжа за Аспен.

Аспен беше единственият човек, на когото можех да разчитам.

Не мина много време и на вратата ми се почука. Максън влезе, без да чака покана. Прекоси стаята с гневна крачка, не по-малко бесен от мен самата.

Налетях му още преди да е отворил уста.

— Излъга ме.

— Моля? Кога съм те лъгал?

— Кога не си ме лъгал? Как е възможно същият онзи човек, който ми говореше за брак, да не вижда нищо нередно в това да го спипат с подобна жена в коридора?

— Отношенията ми с нея нямат нищо общо с чувствата ми към теб.

— Сигурно се шегуваш? А може би, понеже си бъдещият крал, ти е позволено да се прегръщаш с полуголи момичета, когато ти скимне?

Максън ме гледаше като покосен.

— Не. Няма такава неща.

— Защо точно с нея? — попитах, вдигайки поглед към тавана. — Защо от всички жени на планетата избра точно нея?

Когато го погледнах в търсене на отговор, Максън клатеше глава, оглеждайки стаята.

— Максън, тя е актриса, лицемерка. Нима не виждаш, че под всичкия този грим и сутиена с подплънки се крие жена, която цели да изкопчи от теб онова, което иска.

Максън изсумтя с усмивка.

— Всъщност знам.

Спокойствието му ме порази.

— В такъв случай защо...

Но вече бях получила отговора, който търсех.

Максън знаеше. Естествено, че знаеше. Все пак беше отраснал в двореца. Сигурно му бяха чели дневниците на Грегъри вместо приказки за лека нощ. Не проумявах какво ме беше подтикнало да мисля другояче.

Що за наивен човек бях? Живеех с мисълта, че някое друго момиче би било по-достойна съпруга на принца и че това момиче е Крис. Тя беше красива, търпелива и още милион неща, които не виждах в себе си. Само че си я бях представяла до един друг Максън. Но сега, съзнавайки, че си имах работа с достоен наследник на Грегъри Илеа, не си го представях с друго момиче, освен със Селест. Единствено тя от всички нас би тъпкала народа си на драго сърце.

— Край — отрязвах аз, махвайки с ръце пред себе си. — Искаш решението ми — ето го: приключих. Приключих с Избора, приключих с всичките ти лъжи и най-вече приключих с теб. Господи, не е за вярване каква глупачка съм била.

— Не си приключила с нищо, Америка — побърза да ме опровергае той, заемайки стойка, която бе не по-малко красноречива от думите му. — Ще приключиш, когато аз ти позволяя. В момента си разстроена, но не си приключила с мен.

Вкопчих пръсти в косата си, едва въздържайки се да не я изтръгна от корените.

— Какво ти става? Да не загуби ума си? Нима очакваш от мен да преглътна сценката, на която току-що станах свидетел? Ненавиждам това момиче. А ти я целуваше. Повече не искам да имам нищо общо с теб.

— Боже господи, жено, не ме оставяш да кажа и дума?

— Какво разумно оправдание би могъл да ми дадеш за подобно нещо? Просто ме изпрати вкъщи. Не искам да стоя тук.

Диалогът ни беше толкова оживен, че мълчанието му ме шокира.

— Не!

Побеснях. Нали уж искаше конкретен отговор?

— Максън Шрийв, ти си едно разглезено хлапе, вкопчило се в играчка, която не иска, но и не би понесло да я види в чужди ръце.

Максън заговори търпеливо:

— Разбирам, че си ядосана, но...

Блъснах го в гърдите.

— Много повече от ядосана съм!

Максън запази самообладание.

— Америка, не ме наричай хлапе. И не ме бутай!

Блъснах го отново.

— Иначе какво?

Максън ме сграбчи за китките й ги прикова зад гърба ми, а в очите му гореше истинска ярост. Радвах се, че я имаше. Искрах да ме провокира. Търсех причина да го нараня. Точно в онзи момент можех да го разкъсам на парчета.

Но гневът му се беше разсеял напълно. На негово място се зараждаше онова топло електрическо жужене, липсвало в отношенията ни толкова време. Лицето му се намираще на сантиметри от моето, погледът му се впиваше в очите ми — може би опитваше да предвиди реакцията ми, а може би тя не го интересуваше. Напук на здравия разум копнеех за близостта му. Преди да осъзная какво се случваше, устните ми се разтвориха в готовност.

В следващия момент разтръсках глава, за да я прочистя, и отстъпих назад, запътвайки се към балкона. Той не опита да ме спре. Поех си няколко глътки въздух, преди отново да се обърна към него.

— Ще ме изпратиш ли вкъщи? — попитах тихо.

Максън поклати глава, очевидно неспособен или несклонен да отвърне гласно.

Изскубнах неговата гривна от китката си и я запратих към отсрещния край на стаята.

— Тогава си върви — пророних.

Отново се обърнах към балкона и изчаках няколко секунди, докато не чух щракването на вратата. После се свлякох на пода и зарихах.

Двамата със Селест си бяха лика-прилика. Всичко около тях беше фалш. И знаех, че щеше да прекара остатъка от живота си, омайвайки народа с медения си глас, докато през цялото време го държеше здраво залостен в капана. Също като Грегъри.

Останах на пода, седнала със свити под нощницата ми крака. Колкото и ядосана да бях на Максън, по-ядосана бях на себе си. Трябваше да се съпротивлявам по-ревностно. Да постигна повече. Не биваше да седя на пода като пораженец.

Избърсах сълзите от лицето си и обмислих ситуацията. Бях приключила с Максън, но нямаше да напусна двореца. Бях приключила със съревнованието, но въпреки това трябваше да представя проекта си. Аспен може и да не смяташе, че съм достатъчно силна за принцеса — и с право, но имаше вяра в мен. Знаех го. Баща ми също имаше вяра в мен. Николета — също.

Вече не се борех за победата. Оставаше въпросът как най-запомнящо се да напусна сцената?

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Силвия ме попита от какво ще се нуждая за презентацията си, поисках малко бюро за няколко книги и статив за плаката, който в момента разработвах. Идеята за плаката я зарадва особено много. Оказваше се, че съм единственото момиче в двореца, което имаше някакъв реален опит в света на изкуството.

Прекарах часове в писане на речта ми върху картончета, с помощта на които се надявах да не пропусна нищо по време на предаването, в отбелязване на страници из книгите, от които щях да цитирам, и в репетиции пред огледалото на най-сложните части от изявлението ми. Опитах да не се замислям особено върху действията си; в противен случай цялото ми тяло започваше да се тресе от напрежение.

Помолих Ан да ми ушие рокля с невинно излъчване, което я накара да вирне въпросително вежди.

— Ще си помисли човек, че досега сме ви изпращали навън по дантелено бельо — подхвърли тя шеговито.

Аз се изкисках.

— Не това имах предвид. Знаеш, че обожавам всяка от роклите ви. Просто този път искам да изглеждам... ангелски.

Тя се подсмихна загадъчно.

— Мисля, че ще се справим със задачата.

Сигурно се бяха трудили до припадък, тъй като цял петък не видях Ан, Мери и Луси. Едва час преди началото на бюлетина влетяха в стаята ми с роклята. Беше бяла и ефирна, украсена с дълга ивица синьо-зелен тюл, спускаща се по дясната ѝ страна. Долната ѝ част се разстилаше като облак, а високата талия ѝ придаваше дух на непорочност и грация. Чувствах се прелестна в новата си рокля. Беше ми най-любима от всички модели дотук и се радвах, че я получавах точно в този момент. По всяка вероятност щеше да е последната рокля, която обличах в двореца.

Трудно ми беше да запазя плана си в тайна, но все пак съумях. Полюбопитстваха ли останалите момичета какво подготвям, отвърщах им, че е изненада. Този отговор ми спечели няколко скептични погледа, но не ме беше грижа. Помолих прислужничките да не пипат картичките с речта ми и другите неща по бюрото, да не го чистят дори, и те се подчиниха.

Никой не подозираше нищо.

Най-много исках да споделя с Аспен, но и от това се въздържах. Една част от мен се боеше, че ще опита да ме разубеди и аз ще се подам. Друга пък се страхуваше, че ще се въодушеви прекомерно.

Докато прислужничките се трудеха по външния ми вид, аз се вирах в огледалото, съзнавайки, че съм съвсем сама в това предизвикателство. И така беше най-добре. Не исках никой — нито прислужничките ми, нито другите момичета, нито пък Аспен — да си навлича беди заради моите действия.

Оставаше ми единствено да възворя ред.

— Ан, Мери, бихте ли ми донесли един чай?

Те се спогледаха.

— И двете заедно ли? — учуди се Мери.

— Да, моля.

Изгледаха ме подозрително, но въпреки това направиха реверанс и излязоха от стаята. Веднага щом затвориха вратата, се обърнах към Луси.

— Ела да седнеш — поканих я и я придърпах до себе си на тапицираната пейка пред огледалото. След това ѝ отпратих един простичък въпрос: — Щастлива ли си?

— Госпожице?

— Напоследък ми се струваш леко оклюмала. Питам се дали всичко е наред.

Тя сведе глава.

— Толкова ли е очевидно?

— Само мъничко — отвърнах аз, премятайки ръка през кръста и, за да я притисна към себе си. Тя въздъхна и отпусна глава върху рамото ми. Толкова се радвах, че поне за момент успя да забрави невидимата граница помежду ни.

— Искала ли сте някога нещо, което не можете да имате?

Аз изсумтях.

— Луси, преди да дойда в двореца, бях Петица. Толкова много неща не можех да имам, че дори не си правех труда да ги броя.

Една-единствена сълза се търкулна по бузата ѝ, което ми се стори крайно нетипично за горката Луси.

— Не знам как да постъпя. Попаднах в задънена улица.

Изпънах гръб и я накарах да се обърне с лице към мен.

— Луси, искам да знаеш, че според мен можеш да постигнеш всичко, да бъдеш каквато си пожелаеш. Мисля, че си невероятно момиче.

Тя ми се усмихна вяло.

— Благодаря ви, госпожице.

Знаех, че не разполагаме с много време.

— Чуй сега, искам да ми направиш една услуга. Не бях сигурна дали мога да разчитам на колежките ти, но на теб имам вяра.

Колкото и объркана да изглеждаше, отговорът ѝ беше напълно откровен.

— Готова съм на всичко.

Пресегнах се към едно от чекмеджетата на бюрото и извадих писмото.

— Би ли предала това на страж Леджър?

— Страж Леджър?

— Исках да му благодаря за отзивчивостта, но ми се струваше неуместно да му го поднеса сама. Знаеш как е. — Оправданието ми куцаше, но единствено така можех да обясня на Аспен причините за действията си и да се сбогувам с него. Предполагах, че след тази вечер часовете ми в двореца щяха да са преброени.

— Ще му занеса писмото при първа възможност — прие с готовност тя.

— Благодаря ти. — Сълзите запариха в очите ми, но аз ги отблъснах. Бях уплашена, но имах толкова много основания да изпълня плана си.

Всички заслужавахме нещо по-добро. Семейството ми, Марли и Картър, Аспен и дори прислужничките ми се намираха в безизходица заради кроежите на Грегъри. Щях да се погрижа за тях.

Когато влязох в снимачното студио, държах в ръцете си няколко книги с отбелязани страници и папката с плаката ми. Обстановката беше същата като всеки път досега: тронове на краля, кралицата и

Максън се намираха отдясно, до вратата, а скамейките на участничките — отляво. Само че този път по средата на сцената, където обикновено разполагаха подиума за речта на краля или столовете за интервюираните момичета, беше оставено празно място за презентациите ни. Видях бюрото и статива, за които бях помолила, както и бял екран — вероятно за нечий прожекции. Това вече беше впечатляващо. Чудно ми стана кое ли момиче си беше подsigурило такава сложна техника.

Заех последното свободно място, това до Селест, за моя огромна жалост, и оставих папката до себе си, а книгите в скута си. Натали също беше донесла няколко книги, а Елиз четеше и препрочиташе записките си. Крис гледаше към тавана и явно репетираше наум изявлението си. Селест проверяваше грима си.

Силвия също беше дошла, което се случваше, когато трябваше да дообсъдим някой въпрос, а днес направо преливаше от емоции. В това задание бяхме вложили най-много труд и резултатите несъмнено щяха да имат отражение върху нея.

Поех рязко въздух. Бях забравила за Силвия. Но вече беше твърде късно.

— Изглеждате ослепително, дами, разкош! — похвали ни тя. — Всички сте тук, така че е време да изясним някои неща. В началото кралят ще изнесе няколко обявления, а после Гаврил ще представи темата на вечерта: презентациите върху благотворителните ви проекти.

Силвия, вечно уравновесената, калена от дългия живот в двореца желязна дама, не можеше да стои на едно място от възлнение. Буквално подскачаше, докато ни говореше.

— Знам, че сте упражнили добре презентациите си. Ще разполагате с осем минути, а ако някой иска да ви отправи въпрос след това, Гаврил ще ви посредничи. Бъдете нащрек и запазете самообладание на всяка цена. Цялата страна ще ви гледа! Ако забравите нещо, поемете си въздух и продължете напред. Ще се представите отлично. Ще излизате на сцената по ред на местата си, тоест лейди Натали е първа, а лейди Америка — последна. Успех, момичета!

Силвия изтърча нанякъде, вероятно да се увери, че всичко останало е под контрол, а аз опитах да се успокоя. Щях да съм последна. Кое то навярно беше за добро. Май Натали извади най-лош

късмет. Като надникнах към нея, забелязах, че се поти. Сигурно беше същинско мъчение да събере мислите си в подобно състояние. Погледът ми отскочи към Селест и не можах да го отлепя от нея. Тя не знаеше, че ги бях видяла с Максън, и се чудех как така не се беше похвалила на всички. Фактът, че го пазеше в тайна, ме наведе на мисълта, че не се случваше за пръв път.

Което допълнително влошаваше нещата.

— Притеснена ли си? — попитах я, гледайки как чопли ноктите си.

— Не. Цялата тази работа е абсолютна глупост и на никого не му пука. Нямам търпение да свърши. Освен това съм фотомодел — обяви тя, благоволявайки да обърне поглед към мен. — Свикнала съм да бъда пред обектива.

— Наистина си усвоила тънкостите на позърството — измърморих под носа си.

Почти чувах как зъбчатите колелца в главата ѝ тракат, докато се опитваше да отсее обидата в коментара ми. В крайна сметка просто въртна очи и отмести поглед.

В същия момент кралят и кралицата влязоха в студиото. Двамата си шепнеха и разговорът им изглеждаше важен. След секунда се появи и Максън, който нагласяваше копчетата на ръкавелите си, докато вървеше към мястото, отредено за кралското семейство. Имаше толкова невинен, толкова непорочен вид в официалния си костюм; само дето аз прозирах онова, което стоеше отвъд него.

Очите му отскочиха към мен. Нямах намерение да проявявам слабост, измествайки първа погледа си, затова продължих да го гледам. В следващия момент Максън вдигна ръка и колебливо подръпна ухото си. Аз поклатих бавно глава и с изражението си му показах, че повече нямаше да му пророня и дума, ако зависеше от мен самата.

С началото на презентациите по цялото ми тяло изби студена пот. Предложението на Натали беше кратко. И леко заблудено. Теорията ѝ гласеше, че всички действия на бунтовниците бяха породени от омраза и измамно чувство за справедливост, а за да са в безопасност окръзите на Илеа, властите трябвало да ги изловят до последния останал. След като приключи с изложението си, всички продължихме да я гледаме безмълвно. Нима не знаеше, че действията им отдавна се считаха за незаконни?

Лицето на кралицата излъчваше най-осезаемо разочарование, когато Натали се върна на мястото си.

Елиз предложи стартирането на програма, посредством която членовете на по-горните касти имаха възможност да подхванат приятелска кореспонденция с хора от Нова Азия. По нейно мнение това щеше да способства за заздравяването на взаимоотношенията между страните ни и по-скорошното прекратяване на военните действия. Не знаех доколко беше права, но поне успя да напомни на Максън и на целия народ каква беше причината да се задържи толкова време в съревнованието. Кралицата се поинтересува дали Елиз случайно познаваше свой съотечественик, който би се съгласил на участие в програмата ѝ, а Елиз я увери, че има такива познайници.

Презентацията на Крис беше грандиозна. Целеше обновяването на образователната система, тема, която беше близка до сърцата на кралицата и Максън. Все пак беше дъщеря на професор и несъмнено цял живот бе обмисляла въпроса. Прожектира на белия екран снимки на училището в родния си окръг, изпратени от родителите ѝ. Изтощението по лицето на учителя беше повече от видимо, а една от фотографиите показваше стая, където четири от децата седяха на пода, понеже нямаше достатъчно столове. Кралицата я затрупа с въпроси, а Крис им отговаряше, без да се замисля. Дори беше използвала данни от финансовите доклади, които бяхме разглеждали в час, за да разузнае от кой сектор можеха да се пренасочат средства към проекта и, и изтъкна идеите си за по-нататъшното му спонсориране.

Когато се върна на мястото си, Максън ѝ кимна с усмивка. В отговор на реакцията му Крис се изчерви и сведе поглед към дантелата в скута си. Беше изключително жестоко от негова страна да си играе така с чувствата ѝ, предвид факта, че интимничеше със Селест зад гърба ѝ. Но това вече не ми влизаше в работата. Да прави каквото си иска.

Презентацията на Селест беше интересна, макар и леко манипулативна. Предлагаше въвеждането на минимална работна заплата за някои прослойки от по-ниските касти, която щеше да се определя въз основа на подвижна скала, базирана на правоспособността на работниците. Само дето пропускаше да отбележи факта, че за да се сдобият с нужните дипломи, Петиците, Шестиците и Седмиците трябваше да посещават училище... за което

трябваше да си плащат... което пък щеше да облагодетелства главно Тройките, тъй като в тяхната каста се подвизаваха учителите. Но понеже Селест беше Двойка, нямаше никакво понятие как се работи от сутрин до вечер, за да сложиш храна на трапезата. Никой от пониските касты нямаше да намери време за сдобиването с подобно удостоверение, тоест ничия заплата нямаше да се увеличи. На първо слушане идеята й звучеше добре, но просто беше неосъществима.

Селест се върна на мястото си и аз станах, разтреперана от глава до пети. За момент ми мина през ума да се направя, че припадам. Но исках начинанието ми да успее. Макар и да не очаквах с нетърпение последствията.

Закрепих плаката си, изобразяващ диаграма на кастовата система, върху статива и подредих книгите по бюрото. Поех си дълбока глътка въздух и взех в ръце картите с речта ми. Бях изненадана от факта, че всъщност не чувствах нужда от тях.

— Добър вечер, Илеа. Днес се изправям пред вас не като момиче от Елита, не като Тройка или Петица, а като гражданка, като една от вас. Погледът ни върху страната, в която живеем, е тясно свързан с кастовата ни принадлежност. Казвам го от личен опит. Съвсем наскоро обаче разбрах колко дълбока е всъщност любовта ми към Илеа. Но независимо от факта, че в дома ми често оставахме без храна и електричество, че толкова години гледам как любими мои хора изпълняват обществената роля, наложена им по рождение, без всякаква надежда за промяна, че всеки ден ставам свидетел на пропастта между мен самата и хората, обозначени с различна цифра, макар и да не сме толкова различни — погледнах към скамейката на момичетата, — намирам място в сърцето си за родолюбие.

Смених картата машинално, знаейки, че е дошло време за пауза преди съществената част.

— Предложението ми е дръзко. Едва ли ще се приеме лесно, но вярвам, че осъществяването му би облагодетелствало цялото ни кралство. — Изпълних гърдите си с въздух. — Мисля, че трябва да премахнем кастовата система.

Из залата се разнесоха изумени възклицания, но аз не им обърнах внимание.

— Съзнавам, че е имало период, в който държавата ни е била съвсем млада, в който номерирането на хората е помагало за

скрепяването на една нестабилна система. Но тази държава е останала в миналото. Вече живеем в нещо по-голямо. Практиката бездарните да бъдат повишавани в обществената йерархия, откъдето да тъпчат онеправданите велики умове на нацията ни, и то единствено в името на една остаряла организационна система, е проява на жестокост, възпрепятстваща възхода ни.

След това споменах анкетата, с която аз самата се бях запознала в едно от списанията на Селест, проведена след дискусиата ни относно идеята за доброволческа армия, както и факта, че шейсет и пет процента от анкетираните я смятаха за добра. Защо да не се радва нацията ни на този допълнителен шанс за професионално развитие? Освен това цитирах данните от един стар доклад за стандартизираните тестове за интелигентност, полагани в обществените училища. Съвсем видимо изопачената статия сочеше, че едва три процента от Шестиците и Седмиците демонстрирали високи умствени способности; и именно този нищожен процент затвърждавал ниското място на тези касти в йерархията. Изтъкнах, че е редно да се засраим от факта, че интелигенти хора като тях копаеха канавки, вместо да изпълняват сърдечни операции.

Краят на изпитанието ми беше съвсем близо.

— Да, страната ни си има своите недостатъци, но не можем да отречем, че притежава и сила. Опасявам се обаче, че ако скоро не постигнем някаква промяна, застоят ще опропасти тази сила. А обичта ми към страната ни е твърде голяма, за да го позволя. Надеждата ми е твърде голяма, за да го позволя.

Преглътнах, оставайки доволна, че поне всичко беше приключило.

— Благодаря ви за отделеното време — казах накрая и се пообърнах към кралското семейство.

Положението беше лошо. Лицето на Максън отново приличаше на каменна маска, както по време на публичното наказание на Марли. Кралицата извърна огорчено погледа си. Кралят обаче се блещеше ядосано насреща ми.

Без дори да мигне, съсредоточи целия този гняв върху мен.

— И по какъв начин предлагате да премахнем кастовата система? — предизвика ме той. — Просто ей така да елиминираме кастите?

— О... не знам.

— И смятате, че това няма да доведе до масови безредици? До абсолютна суматоха? Че бунтовниците няма да се възползват от обществения смут?

Това не го бях премислила. Съзнанието ми възприемаше единствено несправедливостта на цялата система.

— Смятам, че и създаването ѝ е довело до значителен смут, който все пак сме успели да преодолеем. В интерес на истината — пресегнах се към купчината книги — разполагам с описанието на въпросната сцена от историята ни.

Разтърсих се из дневника на Грегъри.

— В ефир ли сме още? — изрева той.

— Не, Ваше Величество — отвърна му някой.

Вдигнах поглед и видях, че всички светлинки, обозначаващи, че камерите са включени, бяха угаснали. Явно, без да забележа, кралят беше подал знак да спрат излъчването на бюлетина.

Крал Кларксън скочи на крака.

— Насочете ги към земята.

Всички камери забиха обективи в пода.

Той ми връхлетя и изтръгна дневника от ръцете ми.

— Откъде го взе? — развика ми се.

— Татко, спри! — притича смутено до нас Максън.

— Откъде го е взела? Отговори ми!

Максън реши да си признае.

— От мен. Търсехме информация за Хелоуин. Грегъри беше описал празника в дневниците си и сметнах, че ще ѝ е интересно да научи още за него.

— Идиот такъв — озъби се кралят. — Знаех си, че отдавна трябваше да съм те накарал да ги прочетеш. Нямах никаква представа за какво става дума. Не знаеш какъв е залогът!

О, не. О, не, не, не.

— Тя напуска двореца още тази вечер — нареди крал Кларксън. — До гуша ми дойде.

Опитах да се смаля, да се отдалеча от краля, колкото можех повече, без да се набивам на очи. Пробвах дори да заглуша дишането си. Обърнах глава към момичетата, незнайно защо съсредоточавайки вниманието си към Селест. Очаквах да я заваря с огромна усмивка на

лице, но ми изглеждаше притеснена. Кралят никога не се бе държал така.

— Не можеш да я отпратиш. Това е мое решение и аз казвам, че остава — отвърна невъзмутимо Максън.

— Максън Каликс Шрийв, аз съм кралят на Илеа и казвам...

— Не можеш ли да спреш да си кралят само за пет минути и да ми бъдеш баща за малко? — извика Максън. — Решението е мое. Ти си получил възможността да направиш избора си и аз настоявам да направя своя. Никой няма да напуска двореца без мое разрешение!

Видях как Натали се притиска към Елиз. Като че ли и двете трепереха.

— Амбърли, отнеси това на мястото му — каза кралят, бутвайки дневника в ръцете на съпругата си. Тя просто кимна с глава, без да помръдне. — Максън, трябва да поговорим в кабинета ми.

Погледнах към Максън; може и да си въобразявах, но ми се стори, че в очите му мимолетно проблесна паника.

— Другият вариант — продължи кралят — е да си поговоря с нея. — Махна с ръка в моя посока.

— Не — побърза да възрази Максън, вдигайки ръка в знак на протест. — Не е необходимо. Дами — добави, обръщайки се към нас, — защо не се качите на горния етаж? Днес ще уредим да ви донесат вечеря по стаите. — Той направи кратка пауза. — Америка, май е най-добре да събереш багажа си. За всеки случай.

Кралят се усмихна, което ми се стори доста зловещо на фона на съвсем скорошния му изблик.

— Отлична идея. След теб, синко.

Погледнах към Максън и ми се стори сразен. Обзе ме срам. Максън отвори уста да каже нещо, но в крайна сметка поклати глава и се отдалечи.

Крис чупеше ръце, изпращайки Максън с поглед. Не можех да я виня. Развихрилата се сцена беше стряскаща.

— Кларксън? — обади се тихо кралица Амбърли. — Ами другият въпрос?

— Какъв въпрос? — сопна се той.

— Новината? — напомни му кралицата.

— А, да. — Той се върна към нас. Намирах се достатъчно близко до скамейките, затова реших да седна на мястото си, страхувайки се да

не остана отново сама пред него. Крал Кларксън заговори с уравнивесен, спокоен глас: — Натали, не искахме да ви го съобщаваме преди бюлетина, но получихме лоша новина.

— Лоша новина? — попита тревожно тя, чоплейки колието си с разтреперани пръсти.

Кралят се доближи до нея.

— Да. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но бунтовниците са отвлекли сестра ви тази сутрин.

— Какво? — пророни тя.

— Открили са тялото ѝ следобед. Искрено съжаляваме. — Поне му правеше чест, че в гласа му звучеше нещо близко до състрадание, макар и да го отдавах повече на кралското му възпитание, отколкото на откровена емоция.

Отправи се забързано към Максън и едва ли не го избута през вратата, а от гърлото на Натали се изтръгна оглушителен писък. Кралицата се спусна към нея и загали косата ѝ, мъчейки се да я утеши. Селест, незапозната със сестринската обич, напусна тихомълком залата, а Елиз я последва с печално изражение. Крис остана и опита да успокои горкото момиче, но като видя, че е безсилна срещу скръбта и, също излезе. Кралицата увери Натали, че за всеки случай родителите ѝ щяха да бъдат под постоянна охрана и че ако имаше желание, можеше да отпътува за погребението, държейки я в обятията си през цялото време.

Вечерта се беше помрачила така ненадейно, че шокът не ми позволяваше да помръдна от седалката си.

Когато нечия ръка изникна пред лицето ми, толкова се стреснах, че отдръпнах глава назад.

— Нищо няма да ти направя — каза Гаврил. — Просто искам да ти помогна да станеш. — Значката върху ревера му заблещука, отразявайки светлината от прожекторите.

Сложих ръка в неговата, изненадана да усетя краката си толкова нестабилни.

— Сигурно много те обича — каза Гаврил, когато успях да се задържа изправена.

Не смеех да го погледна в очите.

— Защо го казваш?

Гаврил въздъхна.

— Познавам Максън от дете. Никога досега не се е опълчвал на баща си така.

После се отдалечи, навярно за да предупреди операторския екип да не издава и дума за случилото се тази вечер.

Отидох при Натали. Не я познавах особено добре, но бях сигурна, че обичаше сестра си така, както и аз моята, затова не можех да си представя що за болка изпитваше в онзи момент.

— Натали, моите съболезнования — прошепнах. Тя кимна. Само толкова смогна да направи.

Кралицата вдигна състрадателен поглед към мен, а по лицето ѝ се четеше неописуема тъга.

— И... моите извинения към вас. Не исках да... просто...

— Знам, скъпа.

Като се имаше предвид състоянието на Натали, щеше да е проява на егоизъм да очаквам по-съществено сбогуване, затова просто направих последен нисък реверанс пред кралицата и напуснах залата с бавни крачки, потъвайки в бедствието, което бях предизвикала.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Последното нещо, което очаквах на влизане в стаята си, бяха аплодисментите на прислужничките ми.

Останах на прага за момент, истински трогната от подкрепата им и облекчена от изражението на гордостта по светналите им лица. След като приключиха с овациите, Ан взе ръцете ми в своите.

— Добре казано, госпожице. — Стисна ме леко, а в очите ѝ видях толкова радост, че за момент забравих колко ужасно се чувствах.

— Не мога да повярвам, че го направихте! Никой никога не се е застъпвал за нас! — добави възторжено Мери.

— Максън трябва да избере вас — изписука Луси. — Само вие успявате да ми вдъхнете надежда.

Надежда.

Имах нужда да помисля, а единственото удачно място беше градината. Прислужничките ми опитаха да ме задържат в стаята, но все пак им се изплъзнах и тръгнах по заобиколния маршрут, слизайки по задното стълбище в другия край на коридора. С изключение на шепата стражи, разпръснати тук-там, първият етаж беше пуст и притихнал. Очаквах, че дворецът ще кипи от дейност, като се имаха предвид събитията от последния половин час.

Докато минавах покрай амбулаторното крило, вратата се отвори рязко и буквално налетях на Максън, който изпусна затворената метална кутия от ръцете си. Направи ми впечатление, че простена при сблъсъка ни, макар и да не беше толкова силен.

— Защо си излязла от стаята си? — попита той, навеждайки се бавно да вдигне кутията от пода. Забелязах, че отстрани беше изписано името му. Чудно ми стана какво ли съхраняваше точно пък в амбулаторното крило.

— Ще се поразходя в градината. Имам нужда да помисля дали постъпката ми беше глупава, или не.

Имах чувството, че му беше трудно да стои изправен.

— О, уверявам те, глупава беше.

— Искаш ли помощ?

— Не — побърза да откаже той, избягвайки погледа ми. — Отивам в стаята си. И те съветвам да последваш примера ми.

— Максън. — Тихата молба в гласа ми го накара да вдигне очи към мен. — Много съжалявам. Бях ти бясна и исках да... вече не знам какво исках. А и точно ти ми каза, че позицията на Единица си имала своите хубави страни, че е възможно да промениш нещо.

Той въртна очи.

— Ти не си Единица. — Помежду ни се спусна кратко мълчание. — И дори да беше, нима не ти е направил впечатление подходът ми към нещата? Тих и дискретен. Така постигам целите си на този етап. Не може да се оплакваш от управлението на държавата ни в национален ефир и да се надяваш на подкрепа от страна на баща ми или на който и да било друг.

— Извинявай! — проплаках аз. — Толкова много съжалявам.

Той се замисли за момент.

— Не мисля, че...

В същия момент чухме крясъци. Максън се обърна и тръгна в посоката, откъдето идваха, а аз го последвах, мъчейки се да разпозная звука. Скандал ли имаше? Като наближихме пресечната точка на главния коридор и изхода към градината, видяхме цял поток от стражи.

— Включете сирената! — провикна се някой. — Проникнаха през портите!

— Оръжия в готовност! — опита да надвика хаотичните крясъци един от другите стражи.

— Предупредете краля!

Тогава, досущ като пчели, полетели към кошера, из коридора зажузаха дребни, светкавично бързи нещица. Улучиха един от стражите и той падна назад, удряйки главата си в мраморния под с обезпокояващо изпукване. При вида на кръвта, лееща се от гърдите му, изпищях.

Максън ме изтегли настрана инстинктивно, но не съвсем навременно. Вероятно и той самият беше изпаднал в шок.

— Ваше Величество! — провикна се един страж, препускайки към нас. — Трябва да слезете долу веднага!

Той извъртя Максън и го избута грубо. Максън изрева от болка, изпускайки металната кутия за пореден път. Агонизиращият му крясък

ме подтикна да погледна към ръката на стража в очакване да видя нож там. Фиксирах единствено масивния оловен пръстен около палеца му. Вдигнах кутията за страничната и дръжка, надявайки се, че падането не е унищожило съдържанието и, и хукнах в посоката, към която ни тикаше стражът.

— Няма да успея — каза Максън.

Обърнах се към него и видях, че целият е потен. Наистина му имаше нещо.

— Ще успеете, сър — заяви мрачно стражът. — Насам.

Издърпа Максън зад един ъгъл и го повлече по късо коридорче, което наглед завършваше със задънен край. Тъкмо започвах да се чудя дали нямаше да ни изостави, когато стражът натисна добре замаскиран палец на стената, а пред нас се отвори поредната тайна врата в двореца. Отвъд нея беше толкова тъмно, че не виждах накъде водеше, Максън обаче дори не се замисли — приведе се и мина от другата ѝ страна.

— Кажи на майка ми, че двамата с Америка сме в безопасност. Това да е първата ти грижа — натърти той.

— Разбира се, сър. Лично аз ще дойда да ви взема, приключи ли всичко.

Сирената зави. Надявах се навреме да е известила всички за опасността.

Максън кимна и вратата се затвори, оставяйки ни в непрогледен мрак. Панелът прилепваше така плътно, че дори не чувах воя на сирената. Долових само триенето на дланта му по стената и след малко ръката му се натъкна на ключа за лампата, която разля приглушена светлина из помещението. Огледах се наоколо.

Имаше полици, заредени с неща в тъмни найлонови опаковки, и една, върху която бяха струпани няколко тънки одеяла. В центъра на тясната стаичка беше разположена дървена пейка, събираща около четирима души, а в единия от отсрещните ъгли имаше малка мивка и нещо като съвсем примитивна тоалетна. По едната стена бяха наредени кукички, макар и по тях да не висеше нищо. Помещението излъчваше миризма на метал, от какъвто ми се струваше, че бяха направени целите стени.

— Поне попаднахме в една от най-добрите стаи — отбеляза Максън и закуцука към пейката.

— Какво ти се е случило?

— Нищо — отвърна тихо той и отпусна глава върху ръцете си.

Седнах до него, оставяйки металната кутия на пейката, и отново заоглеждах стаята.

— Май това бяха Южняци, а?

Максън кимна. Опитах да нормализирам дишането си и да залича току-що видяното от паметта си. Дали раненият страж щеше да оцелее? Възможно ли беше да оцелее човек след подобно нещо?

Питах се колко ли надълбоко бяха проникнали бунтовниците, докато се бяхме придвижили до скривалището. Достатъчно бързо ли беше прозвучала сирената?

— В безопасност ли сме тук?

— Да. Това е едно от скривалищата за прислужниците. Ако по време на заплаха се окажат долу в кухнята или в склада, и бездруго са в безопасност. Но онези, които търчат по задачи из двореца, може и да не успеят да се доберат до там достатъчно бързо. Това скривалище не е толкова сигурно, колкото голямото, предвидено за кралското семейство, а и в онова има запаси за доста време, но и малките вършат работа при извънредни обстоятелства.

— Знаят ли бунтовниците за тях?

— Възможно е — отвърна той и видимо потрепери от болка, изопвайки гърба си. — Но не могат да влязат, затворим ли се вътре. Вратата се отваря само по три начина: човек с ключ може да я активира от външната страна, човек с ключ може да я активира от вътрешната страна. — Максън потупа джоба си, демонстрирайки, че има как да ни измъкне, настъпи ли моментът. — Или просто изчакваш два дни. След четирийсет и осем часа вратата се отваря автоматично. Стражите проверяват всяко от скривалищата, отшуми ли опасността, но не е изключено да пропуснат някое; а без механизма за отключване със закъснител някой може да си остане затворен тук завинаги.

Отне му доста време да ми обясни всичко това. Очевидно изпитваше болка, но като че ли се стараеше да се разсее, говорейки. Приведе се напред и изсъска през зъби, което усили агонията му.

— Максън?

— Не мога... не мога повече. Америка, би ли ми помогнала със сакото?

Той изпъна ръка назад и аз скочих да изхлузя сакото от гърба му. Остави го да се свлече на земята и се зае с копчетата на ризата си. Понечих да му помогна, но той ме спря, задържайки ръцете ми в своите.

— Рекордът ти за пазене на тайни вече не е особено впечатляващ. Но точно тази трябва да отнесеш в гроба си. И аз — в моя. Разбираш ли?

Кимнах, макар и да не знаех за какво говореше. Максън пусна ръцете ми и аз бавно разкопчах ризата му. Чудех се дали някога си беше фантазирал как го правя.

Честно казано, аз бях. В нощта на партито по случай Хелюин бях лежала в леглото си, бленувайки точно за този момент от бъдещето ни. Само дето си го бях представяла по различен начин. Но при все това по гърба ми полазиха тръпки.

Макар и отраснала като музикантка, в предишния си живот бях заобиколена от художници и скулптори. Веднъж бях видяла скулптура на стотици години, изобразяваща атлет с диск в едната си ръка. Тогава си бях помислила, че само човек на изкуството бе способен да създаде толкова съвършено тяло. Гърдите на Максън бяха не по-скромно изваяни от всяко произведение на изкуството, което някога бях виждала.

Но всичко се промени, когато опитах да изхлузя ризата от гърба му. Платът и беше залепнал по кожата му и при разместването му се чу мокър, лепкав звук.

— Бавно — помоли ме той. Аз кимнах и минах зад него, за да пробвам и от тази позиция.

Гърбът на ризата му беше пропит с кръв.

Ахнах, обездвижена за момент. След това обаче, усещайки, че впереният ми поглед само влошаваше положението, продължих с работата си. Успях да сваля ризата и отидох да я закача на една от кукичките, което ми даде малко време да се посъвзема.

Обърнах се и обходих с поглед гърба на Максън. От рамото чак до кръста му се спускаше кървяща рана, пресечена от друга, която също кървеше и пресичаше трета, малко позараснала, която пък пресичаше още една по-отдавнашна, вече набръчкана и почти заздравяла. Изброих около шест пресни разреза, струпани върху още кой знае колко стари.

Как бе възможно подобно нещо? Та той беше принцът. Във вените му течеше синя кръв, притежаваше върховна власт, стоеше над целия народ, над всичко — понякога дори над закона. Как тогава се беше сдобил с толкова белези?

После си спомних погледа в очите на краля по-рано същата вечер. И опитите на Максън да прикрие страха си. Как бе възможно човек да причини подобно нещо на собствения си син?

Отново се обърнах и се разтърсих по рафтовете, докато не намерих малко парцалче. Отидох до мивката и с радост открих, че имаше вода, макар и леденостудена.

Поукротих нервите си и се върнах при Максън, мъчейки се да запазя хладнокръвие поне заради него.

— Може да щипе малко — предупредих го.

— Няма нищо — прошепна той. — Свикнал съм.

Заех се да почиствам кръвта от дългата рана с мокротото парцалче, започвайки от рамото надолу. Първоначално Максън се отдръпна леко, но понесе болката мълчаливо. Като преминах към втората рана, заговори:

— Знаеш ли, от години се готвя за този момент. С нетърпение очаквах да настъпи денят, в който да се почувствам достатъчно силен, за да му се опълча.

Направи кратка пауза, през която ми се изясниха някои неща: защо човек, работещ зад бюро, имаше толкова мускулесто тяло, защо неизменно беше полуоблечен и готов за действие, защо се беше ядосал, когато го нарекох хлапе и го бутнах в гърдите.

Прочистих гърлото си.

— Тогава защо не му се опълчи?

Той не отвърна веднага.

— Боях се, че ако не изкара гнева си на мен, ще го изкара на теб.

Наложи ми се да спра за момент, твърде смаяна дори да проговоря. В очите ми запариха сълзи, но направих всичко възможно да ги възпра. Рухнех ли, само щях да утежня ситуацията.

— Знае ли някой? — попитах.

— Не.

— Докторът? Майка ти?

— Нямаше начин да го скрия от доктора, но той е дискретен. А на майка ми не бих казал за нищо на света, нито бих и дал причина да

заподозре подобно нещо. Наясно е, че баща ми е строг с мен, но не искам да я безпокоя с останалото. Освен това съм способен да го понеса.

Продължих да чистя раните му.

— С нея не се държи така — побърза да ме увери той. — Предполагам и нея малтретира, но не физически.

— Хмм — провлачих аз, останала без думи.

Допрях парцалчето до разранената му кожа и Максън изсъска от болка.

— По дяволите, колко щипе само.

Дадох му секунда да забави дишането си. След малко ми кимна и аз продължих.

— Съчувствам на Картър и Марли повече, отколкото можеш да си представиш — заяви, мъчейки се да поддържа небрежен тон. — Тези рани заздравяват доста бавно, особено ако си решил да ги лекуваш собственоръчно.

Внезапно ужасена, спрях за момент. Марли понесе петнайсет удара с пръчка наведнъж. Май ако ми се наложеше, щях да избира този вариант пред това да ги понеса поотделно и когато най-малко очаквам.

— А предишните с какво си заслужил? — попитах, а после поклатих глава. — Забрави. Грубо е от моя страна да любопитствам.

Той сви здравето си рамо.

— С думи и постъпки. С неща, които съм научил.

— И с такива, които аз съм научила — добавих. — Максън, толкова съ... — Дъхът ми пресекна и усетих как започвам да губя самообладание. Лично аз бях отговорна за страданието му.

Той не се обърна, но ръката му намери коляното ми.

— Как ще ме излекуваш, ако се разплачеш?

Засмях се унило през сълзи и избърсах лицето си. Изчистих гърба му добре, като внимавах да не натискам.

— Дали ни се намира бинт? — попитах, оглеждайки се из стаята.

— В кутията има — отвърна той.

Докато той опитваше да забави дишането си, аз отворих закопчалките на кутията и огледах изобилието от медицински материали вътре.

— Защо не държиш превръзки в стаята си?

— От чиста гордост. Бях си казал, че повече няма да ми трябват.

Въздъгнах тихо. Прочетох няколко етикета, намирайки дезинфекциращ разтвор, нещо, което може би щеше да облекчи болката, както и ролка бинт.

Минах зад гърба му и се подготвих да нанеса лекарството.

— Може и да заболи.

Той кимна. Когато дезинфектантът докосна кожата му, Максън изсумтя веднъж, а после пак изпадна в мълчание. Постарах се да работя бързо и ефикасно, за да се почувства колкото бе възможно по-добре.

Още като нанесох от болкоуспокояващия мехлем върху раните му, стана ясно, че върши работа. Видях как напрежението в раменете му постепенно се разсейва и това ме радваше, вселяваше ми усещането, че поне донякъде се реванширах за неприятностите, които му бях причинила.

От гърдите му се изтръгна ироничен смях.

— Знаех си, че тайната ми рано или късно ще излезе на бял свят. От години се мъча да измисля добра лъжа. Надявах се до сватбата да ми хрумне нещо правдоподобно, понеже знаех, че бъдещата ми съпруга ще види белезите, само че все удрям на камък. Някакви предложения?

Позамислих се за момент.

— И истината ще свърши работа.

Той кимна.

— Любимият ми вариант. Не и в този случай обаче.

— Май приключих.

Максън се поизвъртя и приведе тялото си плахо. Обърна се към мен и ме погледна с благодарно изражение.

— Отлично си се справила, Америка. Много по-добре от мен самия.

— Пак заповядай.

Очите му се задържаха върху моите и помежду ни се разстла тишина. Какво друго имаше за казване?

Погледът ми непрекъснато отскачаше към голите му гърди... и това трябваше да престане.

— Ще изпера ризата ти. — Скътах се в ъгъла и затърках ризата му, гледайки как водата се оцветява в ръждиво, преди да изтече в

канала. Не си въобразявах, че кръвта ще се изпере, но поне имаше с какво да се занимавам.

Свърших с прането, изстисках я и отново я закачих на една от кукичките. Като се обърнах към Максън, той се взираше в мен.

— Защо никога не задаваш въпросите, на които искам да отговоря?

Не вярвах, че съм способна да седна на пейката до него, без да се изкуша да го докосна. Затова се настаних на пода срещу него.

— Не знаех, че правя така.

— Така правиш.

— Е, кой въпрос не съм ти задала, а искаш да ти задам?

Той въздъхна бавно и се наведе леко напред, опирайки лакти в коленете си.

— Не искаш ли да ти разкажа какво се случи с Крис и Селест? Не смяташ ли, че заслужаваш обяснение?

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Скръстих ръце.

— Чух версията на Крис за случилото се помежду ви и не мисля, че преувеличава. Що се отнася до Селест, предпочитам да не споменавам името и до края на живота си.

Той се засмя.

— Ама че си упорита. Ще ми липсва тази твоя черта.

Помълчах за момент.

— Значи, бях дотук? Изхвърчам от двореца?

Максън обмисли отговора си.

— Не мисля, че вече съм способен да го предотвратя. Нали точно това искаше?

Аз поклатих глава.

— Бях ядосана — пророних. — Бях толкова бясна.

Извърнах поглед, моментът не беше подходящ за сълзи. Очевидно Максън си беше наумил, че трябва да изслушам онова, което имаше да ми казва, било то по желание или не. Най-сетне ме беше приклепил и сега няха друг избор, освен да чуя всичко, което толкова време чакаше да ми сподели.

— Мислех, че вече си моя — подхвана той. Надникнах към него и го заварих вперил поглед в тавана. — Ако имаше как да ти предлага брак на партито по случай Хелюин, щях. Длъжен съм да го направя официално пред родителите ми, гостите на двореца и телевизионните камери, но имах позволение да ти отправя предложението си на четири очи, настъпеше ли подходящият момент, и чак след това да организираме официален прием. Май не съм ти го казвал, а?

Максън върна погледа си към мен и аз разклатих леко глава. Той се усмихна горчиво, връхлетян от спомени.

— Дори си бях подготвил реч с всички онези обещания, които исках да ти дам. По всяка вероятност щях да я забравя и да се изложа стабилно. Въпреки че... дори в момента си я спомням. — Той въздъхна. — Ще ти я спестя.

Направи малка пауза.

— Когато ме отблъсна от себе си, се паникьосах. Уж си бях мислил, че това безумно състезание е приключило, а изведнъж ме споходи усещането, че съм се върнал в най-първия ден от Избора и преживявам всичко наново, само дето този път вариантите ми са доста по-ограничени. Миналата седмица прекарах известно време с всяко от останалите момичета, мъчейки се да намеря някоя, която да те превъзхожда, която да жадувам повече от теб, но напразно. Чувствах се в задънена улица. Тогава Крис дойде при мен, толкова скромна, целяща единствено да ме види щастлив, и аз се зачудих как така бях недогледал това й качество. Знаех, че е мило момиче, а и е много красива; но изведнъж се оказваше, че през цялото време е таила и нещо друго в себе си. Май просто не бях обръщал истинско внимание на другите момичета. И защо ми беше, като имах теб?

Обвих тялото си с ръце, надявайки се да се скрия от болката. Онзи момент вече беше отлетял. Бях съсипала всичко.

— Обичаш ли я? — попитах смирено. Не исках да поглеждам лицето му, но дългото мълчание ми подсказа, че помежду им наистина се беше зародило нещо дълбоко.

— Отношенията ни са различни, не като онези, които имахме с теб. По-кротки са, по-приятелски може би. Но поне са уравновесени. Мога да разчитам на Крис и нямам никакво съмнение, че ми е отдадена докрай. Както сама виждаш, в моя свят няма почти нищо сигурно. Затова Крис е като глътка свеж въздух.

Кимнах, все още избягвайки погледа му. Можех да мисля единствено за това как за нас говореше в минало време, а за Крис — с истинско възхищение. Щеше ми се да има с какво да очерня името й, да направя така, че да падне поне малко в очите му; само че нямаше такова нещо. Крис беше истинска дама. Още от самото начало правеше всичко с грация и не беше за вярване, че Максън бе предпочел мен пред нея. Тя беше жената за него.

— Тогава защо се занимаваш със Селест? — попитах, като най-сетне се престраших да посрещна погледа му. — Щом Крис е толкова съвършена...

Максън кимна с глава, сякаш засрамен от поведението си. Но идеята да проведем този разговор беше негова, така че вероятно имаше

какво да каже по въпроса. Стана на крака, изпъвайки гърба си боязливо, и закръстосва из тясното пространство.

— Както вече знаеш, животът ми е пълен с напрегнати ситуации, за които предпочитам да не споделям с околните. Живея в постоянно безпокойство. Непрестанно ме наблюдават и съдят действията ми. Родителите ми, съветниците ни... всеки мой ден минава пред обектива на камерите, а сега и всички вие сте тук — каза Максън, махвайки с ръка към мен. — Убеден съм, че поне веднъж си се чувствала робиня на кастата си, но представи си само как се чувствам аз. Ставал съм свидетел на ужасни неща, Америка, научавал съм ужасни неща и не вярвам, че някога ще съм способен да ги променя. Несъмнено си наясно, че баща ми трябва да се оттегли от престола, когато премина двайсетгодишна възраст и реши, че съм готов да управлявам нацията; но нали не мислиш, че някога ще спре да дърпа конците? Това няма да се случи, докато е жив, а колкото и жесток човек да е, не искам да умира... Все пак ми е баща.

Аз кимнах разбиращо.

— А като стана дума, той има пръст в Избора още от самото начало. Един поглед към задържалите се момичета е достатъчен да се досетиш. — Той започна да изброява участничките на пръсти. — Натали е изключително податлива на влияние, което я прави любимка на баща ми; аз например съм твърде вироглав в неговите очи. Самият факт, че ѝ симпатизира толкова, ме кара да я мразя, макар и против волята си. Елиз има връзки в Нова Азия, но не знам доколко ще са ни полезни. С тази война... — Максън се умисли за малко, после поклати глава. Явно около войната имаше тайни, които не искаше да споделя с мен. — А Елиз е толкова... дори не ми хрумва удачно описание. Още от началото си знаех, че не искам да живея с момиче, което безусловно приема всяка моя дума и е готово да ме боготвори, независимо от всичко. Опитвам да се противопоставя на мнението ѝ, а тя просто приема моята гледна точка. Абсолютно всеки път! Направо ме вбесява. Като някое безгръбначно е.

Пое си въздух, за да укроти нервите си. Не бях допускала, че му е чак толкова нелицеприятна. Винаги проявяваше такова търпение спрямо момичетата. Накрая вдигна поглед към мен.

— Ти беше изборът ми. Единственият ми избор. Баща ми не беше особено доволен, но по онова време още не го беше ядосала. От

теб се искаше само да кротуваш и щеше да ти позволи да останеш в двореца. Дори нямаше против да избира теб за принцеса, стига да спазваш поведение. Проявите ти на непокорство му дадоха възможност да ми натърти колко грешна е била преценката ми и да си подсигури последната дума.

Максън поклати глава.

— Но това е друга тема. Останалите момичета — Марли, Крис и Селест — бяха подбрани от съветниците. Марли беше фаворитката на народа, каквато е и Крис сега. — Той въздъхна. — Крис би била разумен избор. Ще ми се да ме допускаше до себе си, поне колкото да разбере дали помежду ни е възможна онази... тръпка. Искане ми се да добия поне малка представа. А що се отнася до Селест... има голямо влияние, звезда е по рождение. Връзката ни би изглеждала добре на телевизионния екран. Има някаква логика в това да избира жена, която е почти на моето обществено равнище. Допада ми, ако не за друго, то поне заради неотстъпчивостта си. Поне не е безгръбначно. Но съвсем ясно виждам, че е манипулаторка по природа и извърта ситуацията, така че да извлече полза за самата себе си. Знам, че когато ме прегръща, дърпа короната, а не мен самия към сърцето си.

Той затвори очи, сякаш предстоеше най-тежката част от изповедта му.

— Тя ме използва, така че не ме гризе съвестта, задето и аз я използвам. Няма да се учудя, ако някой я е подтикнал да ми се нахвърли. Уважавам факта, че Крис си има своите граници. И безспорно бих предпочел да съм в твоите обятия, но напоследък почти не ми говориш, така че... Толкова ли е осъдително, че искам да забравя всичко поне за петнайсет минути? Да се почувствам като човек? Да си въобразявам поне за малко, че някой ме обича? Съди ме, ако решиш, но не мога да се извинявам, задето искам нещо нормално в живота си.

Той впери поглед в очите ми, очаквайки упрека ми и същевременно надявайки се да не го виня.

— Разбирам те.

Сетих се за Аспен, за страстните му прегръдки и искрени обещания. Нима и аз не бях постъпила по абсолютно същия начин? Максън видимо се замисли доколко буквални бяха последните ми думи. Но това беше една от тайните, които не можех да му разкрия.

Макар надпреварата да беше приключила за мен, не можех да допусна да ме възприема по такъв начин.

— Би ли избрал нея? Селест?

Той дойде до мен и внимателно седна на земята. Не можех да си представя колко ли го болеше гърбът.

— Ако ми се наложи, бих избрал нея пред Елиз или Натали. Но едва ли ще се стигне дотам, освен ако Крис не реши да си тръгне.

Аз кимнах.

— Крис е правилният избор. Ще е много по-добра принцеса, отколкото аз бих станала някога.

Той се изкиска.

— Поне не е такава размирница. Един господ знае какво би сполетяло страната ни, ако ти възседнеш престола.

Засмях се, понеже беше съвсем прав.

— По всяка вероятност щях да я доведа до катастрофа.

— Може би точно от това има нужда — отбеляза той все още с усмивка на лицето.

Поседяхме мълчаливо известно време. Питях се как ли би изглеждал светът ни след такава катастрофа. Нямах начин да свалим кралското семейство от управление — подобен преврат не беше по силите ни, но може би имаше начин да внесем някои промени. Държавническите позиции можеше да се възлагат чрез избори, а не да се наследяват. А кастите... колко мечтаех само да видя края им.

— Би ли ми направила една услуга? — попита Максън.

— Каква?

— Ами тази вечер ти споделих някои доста лични тайни. Чудех се дали не би отговорила на един мой въпрос?

Гледаше ме с такава чистосърдечност, че не смеех да му откажа. Надявах се да не съжаля за отзивчивостта си, но той наистина бе проявил искреност, каквато не заслужавах в онзи момент.

— Да. Какъвто и да е.

Той преглътна.

— Обичала ли си ме някога?

Максън се взря в очите ми и се зачудих дали не виждаше всичко в тях: чувствата, с които се бях борила, защото го мислех за такъв, какъвто не беше, всички онези чувства, на които дори не исках да дам име. Сведох глава.

— Когато помислих, че ти си отговорен за случилото се с Марли, всичко пред мен рухна. Не само заради ужаса, но и защото не исках да те възприема като такъв човек. Когато заговориш за Крис, когато си спомня как целуваше Селест... ме изпълва такава ревност, че едва успявам да си поема въздух. Когато на Хелюин проведохме онзи разговор, започнах да мисля за общото ни бъдеще. И бях щастлива. Ако тогава ми беше предложил брак, щях да приема.

Последните думи напуснаха устните ми като шепот, тежко ми беше дори да мисля за онези дни.

— Така и не успях да преглътна факта, че се срещаше с други жени, както и този, че си принц. Независимо от всичко, което ми разкри тази вечер, мисля, че имаш тайни, които винаги ще пазиш ревностно... И въпреки всичко това... — Кимнах с глава. Не можех да произнеса думите на глас. Кажех ли ги, как изобщо щях да си тръгна?

— Благодаря ти — прошепна той. — Поне вече ще знам със сигурност, че за един кратък момент от времето ни заедно двамата сме изпитвали едни и същи чувства.

В очите ми отново запариха сълзи, заплашвайки всеки момент да рукнат. Никога не ми беше казвал в прав текст, че ме обича, не го изричаше и сега. Но думите му бяха толкова, толкова близо.

— Голяма глупачка съм — казах аз с пресекващ дъх. Досега се бях съпротивлявала на сълзите, но вече не смогвах. — Позволих на короната да ме наплаши, да ме отдалечи от теб. Все си повтарях, че не си ми скъп. Самозаблуждавах се, че ме мамис, че ми нямаш вяра и не те е грижа за мен достатъчно. Позволих си да повярвам, че не съм важна за теб.

Взирах се в красивото му лице.

— Един поглед към гърба ти ми показва, че си готов на какво ли не за мен. А аз захвърлих всичко на вятъра. Просто го захвърлих...

Той отвори ръце и аз се хвърлих в обятията му. Максън ме поддържа мълчаливо, прокарвайки пръсти през косата ми. Искаше ми се да заличи миналото и да остана завинаги в този момент, в този мимолетен миг, в който и двамата знаехме какво значим един за друг.

— Моля те, недей да плачеш, скъпа. Бих ти спестил сълзите до края на живота ти, ако можех.

Дъхът ми излизаше на пресекулки с думите ми.

— Повече никога няма да те видя. Вината е изцяло моя.

Той ме притисна още по-близо към себе си.

— Не, аз трябваше да съм по-пряк с теб.

— А аз — по-търпелива.

— Трябваше да ти предложи още онази нощ в стаята ти.

— Трябваше да ти позволя да го сториш.

Той се изкиска. Вдигнах поглед към лицето му, без да знам на още колко от усмивките му ми оставаше да се любувам. Той избърса сълзите от бузите ми и впери поглед в очите ми. И аз не откъсвах взор от него, копнеейки да запомня този момент.

— Америка... не знам колко време ни остава заедно, но не искам да го прекараме в разкаяние.

— Нито пък аз. — Извърнах лицето си в дланта му и я целунах. После докоснах с устни връхчетата на всеки един от пръстите му. Той плъзна ръката си още по-надълбоко в косите ми и доближи устните ми до своите.

Бяха ми липсвали целувките му, толкова тихи, толкова сигурни. Знаех, че през целия ми живот, независимо дали щях да се омъжа за Аспен, или за някой друг, ничии устни нямаше да ме накарат да се чувствам точно по този начин. Не ми създаваше усещането, че правех света му по-хубав. В този момент аз бях неговият свят. Не изживявах експлозия, близостта ни не беше като залп от фойерверки. Беше огън, който бавно ни изгаряше от вътре навън.

Изместихме се, спускайки се на пода, така че аз лежах отдолу, а Максън върху мен. Той прокара нос по долната ми челюст, надолу по врата и едното ми рамо и описа обратния път до устните ми с целувки. Пръстите ми не излизаха от косата му. Беше толкова мека, че почти гъделичкаше дланите ми.

След малко взехме няколко одеяла и си спретнахме импровизирано легло. Той ме приюти в прегръдката си, взирайки се в очите ми. Имах чувството, че можехме да останем така години наред... даже и повече.

Когато ризата му изсъхна, той я облече, прикривайки ръждивите петна със самото си, и пак дойде да се сгуши до мен. Умората лека-полека започна да ни надвива, но не исках да проспя и секунда от този рай, а усещах, че и той не иска. Заговорихме тихо.

— Мислиш ли, че ще се върнеш при него? При бившия си приятел?

Не ми се коментираше Аспен точно в този миг, но обмислих въпроса му.

— Би бил добър съпруг. Умен е, смел е и може би е единственият човек на планетата, който е по-опърничав от мен.

Максън се позасмя. Продължавах да говоря, макар и със затворени клепачи.

— Но при всички случаи ще мине време, преди да се замисля за подобно нещо.

— Ммм.

Из стаята се разстла тишина. Максън загали с палец едната ми ръка.

— Позволяваш ли да ти пиша писма? — попита той.

Замислих се по въпроса.

— Май е най-добре да поизчакаш няколко месеца. Възможно е дори да не ти липсвам.

Той издаде звук, наподобяващ смях, но не съвсем.

— А ако в крайна сметка решиш да ми пишеш... условието ми е да кажеш на Крис.

— Права си.

Не поясни дали това значеше, че ще й каже или че няма да ми пише, но в момента не исках да знам.

Не можех да повярвам, че всичко това се случваше заради някакъв си глупав дневник.

Внезапно ахнах и очите ми се ококориха. Дневник!

— Максън, ами ако северните бунтовници търсят дневниците?

Той се поразмърда, все още леко унесен.

— Какво имаш предвид?

— Онзи ден, когато ме погнаха към гората, ги наблюдавах от едно дърво. С тях имаше момиче, което изпусна чанта, пълна с книги. Момчето с нея също носеше няколко вързопа. Крадат книги. Дали не издирват някоя точно определена?

Максън отвори очи, примижавайки в размисъл.

— Америка... какво пишеше в онзи дневник?

— Какво ли не. За това как Грегъри в общи линии открадна страната, как принудил народа да приеме кастовата система. Бил е ужасен човек, Максън.

— Но нали спряха излъчването на бюлетина? — настоя той. — Дори него да издирват, няма как да знаят, че това е бил именно дневникът на Грегъри, нито пък какво точно пише в него. Повярвай ми, след малкото ти изпълнение, баща ми ще се постарее да им осигури още по-сигурна защита.

— Това е причината. — Покрих лицето си с длан, сдържайки прозявката си. — Убедена съм.

— Не бъди толкова убедена — каза той. — Не си го навивай на пръста. Откъде да знаем — може пък просто да са запалени читатели.

Простенах в отговор на опита му за шега.

— А аз си мислех, че няма как да оплета конците повече от преди.

— Шшш — прошепна той, сгушвайки се по-близо до мен. Силните му ръце ме приковаваха към земята. — Не се тревожи точно сега. Най-добре поспи.

— Но аз не искам да спя — промълвих, но все пак се намърдах по-плътнo до него.

Максън отново затвори очи, без да разхлабва прегръдката си.

— Аз също. Дори в спокойните дни сънят ме изправя на нокти.

Сърцето ме заболя при тази мисъл. Не можех да си представя какво ли му беше да е под постоянно напрежение, особено предвид факта, че не друг, а собственият му баща го държеше на тръни.

Той пусна ръката ми и се пресегна да бръкне в джоба си. Клепачите ми се отвориха донякъде, макар че неговите дори не потрепнаха. Сънят бавно се спускаше и над двама ни. След малко отново намери ръката ми и се зае да връзва нещо на китката ми. Разпознах допира на гривничката, която ми беше донесъл от Нова Азия.

— Носех я в джоба си. Отчайващ романтик съм, нали? Възнамерявах да я задържа, но искам да имаш нещо от мен.

Той сложи гривничката върху тази от Аспен и усетих как копчето на долната се притиска към кожата ми.

— Благодаря ти. Много ме зарадва.

— В такъв случай и аз съм радостен.

Не проронихме и дума повече.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Събуди ме скърцането на вратата, а нахлулата в стаичката светлина беше толкова ярка, че трябваше да закрия очите си.

— Ваше Величество? — обади се някой. — О, господи! Намерих го! — Изкрещя същият глас. — Жив е!

Край нас внезапно се развихри суетня от стражи и прислужници.

— Не успяхте да се доберете до долното скривалище ли, Ваше Височество? — попита един от стражите. Надникнах към нашивката с името му. Марксън. Не бях сигурна, но ми приличаше на човек с по-висок ранг в дворцовата стража.

— Не. Изпратих един страж да уведоми родителите ми. Наредих му да изпълни първо тази задача — обясни Максън, мъчейки се да позаглади косата си. По лицето му само за секунда се изписа болезнена гримаса.

— Кой беше стражът?

Максън въздъхна.

— Не видях името му. — После ме погледна въпросително.

— Аз също. Запомних само, че носеше някакъв пръстен на палеца си. Беше сив, навярно оловен.

Страж Марксън кимна.

— Бил е Тенър. За жалост, той не оцеля. Загубихме около двайсет и петима стражи и над десет души от прислугата.

— Какво? — покрих устата си аз.

Аспен.

Молах се да е невредим. Изминалата нощ беше толкова наситена с преживявания, че бях забравила да се тревожа за него.

— А родителите ми? Другите момичета от Елита?

— Всички са добре, сър. Но майка ви не беше на себе си от тревога.

— Излязла ли е от скривалището вече? — Максън поведе всички ни към коридора.

— Всички излязоха. Пропуснахме няколко от малките скривалища, затова тръгнахме на втора обиколка с надеждата да намерим вас и лейди Америка.

— О, господи — каза Максън. — Първо ще посетя нея. — В следващия момент замръзна на място.

Проследих погледа му до ужасяващата гледка. На стената беше изписана същата онази дума, която бунтовниците бяха оставили след себе си при предишното нападение.

„ИДВАМЕ“

Предупреждението покриваше целите стени на коридора, изписано отново и отново с всякакви подръчни средства. Но пораженията не свършваха с това — бяха още по-смайващи и от последния път. Така и не огледах щетите по първия етаж, но и гледката по коридорите към стаята ми беше достатъчна, за да ме потресе. Огромни петна по мокета свидетелстваха за мястото, където някой — навярно беззащитна прислужничка или пък някой храбър страж — беше загубил живота си. Прозорците бяха изпотрошени и от рамките стърчаха само нащърбени като зъби парчета стъкло.

Лампите бяха счупени, макар и няколко все още да примигваха, отказвайки да се предадат. Кръвта замръзна във вените ми, като видях дълбоките дупки, пробити в стените; явно нападателите бяха научили за скривалищата и бяха тръгнали да издирват тайните врати. Колко ли се бяхме доближили до смъртта с Максън през изминалата нощ?

— Госпожице? — повика ме един страж, изтръгвайки ме от размислите. — Позволихме си да се свържем със семействата на всички момичета. Изглежда, нападението над близките на лейди Натали е било директен опит за прекратяване на Избора. Нападат роднините ви, за да ви накарат да напуснете двореца.

Покрих уста с длан.

— Не!

— Вече изпратихме хора от дворцовата стража, за да ги охраняват. Кралят беше непреклонен в решението си да задържи всички участнички в двореца.

— Ами ако изявят желание да си тръгнат? — възмути се Максън.
— Не можем да ги държим тук против волята им.

— Разбирам ви, сър. Ще трябва да обсъдите въпроса с краля. —
Стражът изглеждаше смутен, навярно не знаеше как да подходи към
разногласието им.

— Няма да се наложи да охранявате семейството ми дълго време
— обявих аз с надеждата да разсея поне част от създалото се
напрежение. — Известете ги, че скоро се прибирам вкъщи.

— Добре, госпожице — съгласи се с поклон стражът.

— В стаята си ли е майка ми? — намеси се Максън.

— Да, сър.

— Кажете й че, отивам да я видя. Свободни сте.

Отново останахме сами.

Максън взе ръцете ми в своите.

— Не бързай. Сбогувай се с прислужничките си и с онези от
момичета, с които пожелаеш. Също така хапни нещо. Знаем колко
обичаш храната в двореца.

Усмихнах му се.

— Добре.

Притеснен, Максън навлажни пресъхналите си устни. Това беше
краят. Раздялата ни.

— Промени ме завинаги. Никога няма да те забравя.

Прокарах свободната си ръка по гърдите му, изпъвайки сакото
му.

— Да не си посмял да подръпваш ухото си за някое друго
момиче. Това си е само за мен. — Усмихнах му се бегло.

— Много неща са само за теб, Америка.

Преглътнах сухо.

— Трябва да вървя.

Той кимна.

Максън долепи устни до моите за съвсем кратко, после хукна по
коридора. Изпратих го с поглед, докато не се загуби зад ъгъла, и
продължих към стаята си.

Всяка стъпка нагоре по централното стълбище беше същинско
изтезание и заради онова, което оставях зад себе си, и заради онова,
което се боях, че ме очаква. Ами ако позвънях на звънеца и Луси не се

отзовеше? Нито Мери? Нито пък Ан? Ами ако погледнех към лицето на всеки страж, който подминавах, и нито един от тях не беше Аспен?

Стигнах до втория етаж, срещайки разрушение зад всеки ъгъл. Макар и в руини, мястото продължаваше да е разпознаваемо, най-прелестната сграда, която някога бях виждала. Но времето и средствата, необходими за реставрацията, щяха да са отвъд най-смелите ми представи. Метежниците се бяха оказали крайно методични. Когато наближих стаята си, дочух отчетливия звук от нечий плач. Този на Луси.

Отдъхнах си с облекчението, че я намирах жива, но и не смеех да си помисля какво я караше да плаче. Събрах сили и прекрачих прага.

Със зачервени лица и подпухнали очи Мери и Ан събираха парчетата стъкло от вратите към балкона ми. Видях как Мери спря с метлата в ръка и издиша в опит да успокои нервите си. В единия ъгъл на стаята Луси ридаеше, опряла лице о гърдите на Аспен.

— Шшш — утешаваше я той. — Ще я намерят, сигурен съм.

Такъв камък ми падна от сърцето, че избухнах в сълзи.

— Добре сте. Всички сте добре.

Аспен въздъхна шумно и мускулестите му рамене се отпуснаха видимо.

— Госпожице? — възкликна Луси. Само след секунда вече препускаше към мен. Мери и Ан също се спуснаха и се хвърлиха отгоре ми.

— О, колко непристойно — самообвини се Ан, прегръщайки ме.

— За бога, спри се за малко — охули я Мери.

Всички бяхме толкова щастливи да се видим живи и здрави, че прихнахме в дружен смях.

Зад тях Аспен стоеше на място и ме гледаше с кротка усмивка, видимо благодарен, че отново бях пред него.

— Къде се загубихте? Търсиха ви навсякъде. — Мери ме придърпа до леглото и ме сложи да седна, макар че и по него цареше хаос, завивките бяха раздрани, възглавниците — разпорени с ножове и обсипани с пух.

— В едно от скривалищата, които бяха пропуснали да проверят. Максън също е добре — обясних аз.

— Слава богу — каза Ан.

— Той спаси живота ми. Тъкмо се бях запътила към градината, когато ни нападнаха. Ако ме бяха спипали навън...

— О, госпожице — проплака Мери.

— Не се тревожете — каза Ан. — Ще спретнем стаята за нула време, а и сме ви подготвили приказна рокля. Освен това може...

— Няма да е необходимо. Днес се прибирам вкъщи. Ще облека нещо ежедневно и след няколко часа си тръгвам.

— Какво? — учуди се Мери. — Но защо?

Свих рамене.

— Просто нещата не потръгнаха. — Вдигнах поглед към Аспен, но изражението му беше неразгадаемо. Виждах единствено облекчение, задето се бях върнала невредима.

— Наистина вярвах, че вие ще спечелите — каза Луси. — Още от самото начало. А след всичко, което казахте снощи... Просто не мога да повярвам, че се прибирате у дома.

— Много мило от твоя страна, но всичко ще е наред. От тук нататък ще ви помоля да помагате с каквото можете на Крис. Заради мен.

— Разбира се — каза Ан.

— За вас — винаги — подкрепи я Мери.

Аспен се прокашля дискретно.

— Дами, бихте ли ми отстъпили лейди Америка за момент. Щом ще напуска двореца днес, трябва да я запозная с някои мерки за сигурност. Не я опазихме толкова време само за да пострада точно сега. Ан, би ли и донесла чисти кърпи и други подобни неща. Все пак трябва да се завърне вкъщи като истинска дама. Мери, ако мога да те помоля за някаква храна? — И двете кимнаха. — А ти, Луси, може би имаш нужда от малко почивка?

— Не! — възрази тя и изопна рамене. — Готова съм да помогна.

Аспен се усмихна.

— Прекрасно.

— Луси, отиди в шивашкото ателие да довършиш роклята. След малко ще дойдем да ти помогнем. Не ме интересува кой какво казва, лейди Америка. Ще си тръгнете със стил — заяви ми Ан.

— Слушам, мадам — отвърнах аз и трите излязоха от стаята, затваряйки вратата след себе си.

Аспен дойде до мен, а аз станах от леглото, за да го погледна в очите.

— Мислех те за мъртва. Мислех, че съм те загубил.

— Не и днес — казах аз с вяла с усмивка. Сега, когато се уверявах колко тежка беше ситуацията, можех да запазя самообладание единствено с малко чувство за хумор.

— Получих писмото ти. Не е за вярване, че не си ми разказала за дневника.

— Нямаше как.

Той скъси разстоянието помежду ни и погали косата ми.

— Мер, щом не си успяла да го покажеш дори на мен, май не беше особено добра идея да го показваш пред цялата страна. И тази работа с кастите... Загубила си си ума, нали знаеш?

— О, знам, и още как. — Забих поглед в земята, припомняйки си цялата лудост от предишния ден.

— Значи, Максън те е дисквалифицирал заради това?

Въздъгнах.

— Не съвсем. Кралят настоя да си тръгна. Ей сега да ми предложи брак Максън, ще е напразно. Щом кралят казва „не“, отпадам и точка.

— О! — отвърна протичко той. — Ще ми е странно в двореца без теб.

— Знам — въздъгнах аз.

— Ще ти пиша писма — побърза да ми обещае. — И ще ти изпращам пари, ако имаш нужда. Имам предостатъчно. Можем да се оженим веднага щом се върна у дома. Знам, че ще мине известно време, но...

— Аспен — прекъснах го аз. Нямах представа как да му обясня, че в момента сърцето ми беше разбито. — Имам нужда от малко спокойствие, дано ме разбереш. Трябва ми време да се възстановя след всичко това.

Той отстъпи назад видимо засегнат.

— Значи, не искаш да ти пиша, нито да се обаждам?

— Може би не веднага — отговорих му аз, мъчейки се да придам на думите си по-леко звучене. — Просто искам да прекарам известно време със семейството си и да се поопомня. След всичко, което ми се струпа тук, не мога...

— Чакай малко — спря ме той с вдигната ръка. Не продължи веднага, изучавайки лицето ми. — Все още го искаш... — Обвини ме той. — След всичко, което стори, след жестоката му постъпка спрямо Марли и дори сега, когато няма абсолютно никаква надежда да сте заедно, ти продължаваш да мислиш за него...

— Не е сторил нищо нередно, Аспен. Ще ми се да можем да ти кажа истината за Марли, но му дадох дума да си мълча. Не го виня за нищо. И знам, че всичко приключи, но по същия начин се чувствах и когато ти скъса с мен.

Той се изсмя саркастично и отметна глава назад, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Говоря сериозно. Когато ти сложи край на връзката ни, приех Избора като спасително въже, защото знаех, че поне ще ми даде време да забравя чувствата си към теб. Тогавя ти взе, че се появи в двореца и всички отново се преобърна. Ти беше човекът, който промени всичко, изоставяйки ме в къщичката на дървото; и като че ли си мислиш, че ако ми оказваш достатъчно натиск, можеш да върнеш живота ни към момента преди онази случка. Само че не става така. Дай ми шанс да те избира.

Докато думите се лееха от устата ми, съзнавах, че именно тази заблуда ни създаваше най-много главоболия. Любовта ми към Аспен бе продължила толкова дълго време, че просто бяхме приели някои неща за даденост. Но сега всичко беше различно. Вече не бяхме просто някакви си двама души от Каролина. Оттогава бяхме преживели твърде много, за да се преструваме, че отново можем да сме онези щастливи хора.

— И защо не би избрала мен, Мер? Не съм ли аз единственият ти избор? — попита той с пропит от тъга глас.

— Да. Но това не те ли притеснява? Не искам да съм момичето, за което ще се ожениш, защото аз съм останала без друг вариант, а ти така и не си погледнал друга. Наистина ли искаш да ме получиш задочно?

— Не ме е грижа как ще те получа, Мер? — отвърна той с покъртен тон.

Внезапно се спусна към мен, обгръщайки лицето ми с длани. А после ме целуна яростно, заставяйки ме да си припомня кой всъщност беше той за мен.

Не можех да отвърна на целувката му.

Когато най-накрая се предаде, отдалечи лицето ми от своето, мъчейки се да разтълкува изражението ми.

— Какво се случва тук, Америка?

— Сърцето ми е разбито! Ето какво се случва! Имаш ли някаква представа как се чувствам? Толкова съм объркана в момента, ти си единственото нещо, което ми остана, а не ме обичаш достатъчно, за да ми оставиш глътка въздух.

Разплаках се и той най-сетне се смири.

— Съжалявам, Мер — прошепна. — Просто постоянно си мисля, че съм те загубил поради една или друга причина, а инстинктът ме принуждава да се боря за теб. По-силно е от мен.

Сведох поглед към пода, опитвайки да се взема в ръце.

— Ще почакам — обеща той. — Когато се почувстваш готова, пиши ми. Повярвай ми, обичам те достатъчно, за да ти дам глътка въздух. След изминалата нощ само това ме интересува. Да знам, че дишаш.

Оставих се в обятията му, позволявайки му да ме притисне към себе си, но чувството беше различно. Преди бях живяла с убеждението, че Аспен никога няма да напусне света ми, но сега за пръв път започвах да се усъмнявам в това.

— Благодаря ти — пророних. — Пази се, моля те. Не бъди герой, Аспен. Грижи се за себе си.

Той се откъсна от мен и ми кимна с глава, без да каже и дума. Целуна челото ми и се отправи към вратата.

Не помръднах от мястото си дълго време, не знаех какво да правя със себе си, затова просто зачаках прислужниците да се появят и да ми върнат разсъдъка за последен път.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Подръпнах роклята си.

— Не е ли прекалено изтънчена за случая?

— Никак даже! — възрази Мери.

Беше късен следобед, а те ме бяха пременили във вечерна рокля. Беше виолетова и изключително царствена. Ръкавите ѝ стигаха до лактите ми, тъй като в Каролина времето беше по-хладно; по едното ми рамо се разстилаше пищна пелерина с качулка, в която щях да се загърна след кацането, а високата яка щеше да защити врата ми от вятъра. Прислужничките бяха вдигнали косата ми в толкова изящна прическа, че несъмнено по-красива не бях изглеждала в двореца. Прииска ми се да посетя кралица Амбърли, убедена, че дори тя щеше да остане впечатлена от вида ми.

— Не искам да се задържам повече — настоях. — И бездруго раздялата ми е трудна. Просто искам и трите да знаете колко съм ви благодарна за всичко. Не само за чистия ми и спретнат външен вид, но и за времето, което прекарахте с мен, както и за неуморните ви грижи. Никога няма да ви забравя.

— И ние винаги ще ви помним, госпожице — обеща Ан.

Аз кимнах и си повях с ръка.

— Добре, добре, достатъчно сълзи пролях за един ден. Ще ви помоля да съобщите на шофьора, че слизам ей сега. Имам още малко работа.

— Разбира се, госпожице.

— Все още ли е непристойно да се прегръщаме? — попита Мери, прехвърляйки погледа си от мен към Ан.

— Кого го интересува? — каза тя и трите се скупчиха край мен за последно.

— Да се грижите за себе си.

— И вие, госпожице — каза Мери.

— Още от самото начало си бяхте дама — добави Ан.

Двете отстъпиха настрани, но Луси не се откачи от мен.

— Благодаря ви — промълви задъхано и веднага разбрах, че плаче. — Много ще ми липсвате.

— И ти на мен.

Откъсна се от мен и трите вкупом се запътиха към вратата. Спряха се за един последен реверанс, а аз им помахвах, докато прекрочвах прага на стаята си.

Толкова пъти през изминалите няколко седмици ми се беше приисквало да си тръгна. Но сега, когато моментът най-накрая беше настъпил, мисълта да напусна двореца ме ужасяваше. Излязох на балкона. Плъзнах поглед из градината, спирайки на пейката, където се бяхме запознали с Максън. Не знам защо, но имах подозрения, че ще го открия там.

Оказаха се лъжовни. Максън си имаше по-важна работа от това да седи по пейките и да си мисли за мен. Докоснах гривничката на китката си. Щеше да мисли за мен, поне от време на време, а това ми носеше утеха. Независимо от всичко останало, спомените бяха истински.

Отстъпих назад, затворих вратата след себе си и излязох в коридора. Крачех бавно, попивайки красотата на двореца за последен път, макар и обичайният му разкош да беше леко помрачен от изпочупените огледала и пукнатите рамки на картините.

Спомних си как бях слязла по същото това величествено стълбище през първия ден от пристигането ми, обзета едновременно от смут и благодарност, придружена от още толкова много момичета.

Като стигнах входната порта, поспрях за момент. До такава степен бях свикнала да живея зад масивните и дървени крила, че почти не смеех да мина през тях.

Поех си дълбока глътка въздух и посегнах към дръжката.

— Америка?

Обърнах се. Максън стоеше в другия край на коридора.

— Здравей — отвърнах тромаво. Не бях очаквала, че някога ще го зърна отново.

Той ме доближи с бърза крачка.

— Изглеждаш абсолютно ослепително.

— Благодаря. — Докоснах плата на роклята си.

Помежду ни настана миг мълчание, докато се взирахме един в друг. Може би точно такъв беше смисълът на срещата ни: последен

шанс да се погледаме.

Внезапно Максън се прокашля, спомняйки си същинския ѝ смисъл.

— Говорих с баща ми.

— Така ли?

— Да. Стори ми се щастлив, че не съм загинал при снощното нападение. Както сама се досещаш, продължаването на кралската кръвна линия е от изключителна важност за него. Обясних му, че бях на косъм да умра заради избухливия му характер и приписах на теб заслугата за намирането на скривалище.

— Но аз не...

— Знае. Но не е нужно и той да знае.

Аз се усмихнах.

— После го уведомих, че съм ти дал урок за непокорното поведение. И по този въпрос не е необходимо да знае истината, но при добро желание би могла да се държиш, сякаш си получила назиданието си.

Не разбирах защо ми е да се преструвам, при положение, че съвсем скоро щях да съм в другия край на страната, но все пак кимнах.

— Тъй като, доколкото той е осведомен, дължа живота си на теб, стигна до заключение, че желанието ми да те задържа тук е оправдано, поне до известна степен, но само при условие, че спазваш поведение и си знаеш мястото.

Ококорих се насреща му, като не бях съвсем убедена, че го разбирах правилно.

— Реално погледнато, най-справедливо е да освободя Натали. Не е скроена за подобен живот, а и точно сега, когато семейството ѝ е в траур, мястото ѝ е у дома. Вече го обсъдихме с нея.

Аз продължавах да немея.

— Да ти обясня ли какво следва?

— Моля?

Максън се пресегна да вземе ръката ми.

— Ще останеш в двореца като участничка в Избора и в съревнованието, но ще има и някои промени. По всяка вероятност баща ми ще се държи грубо с теб и ще прави всичко по силите си да те изхвърли от играта. Смятам, че има как да му се противопоставим, но

това ще отнеме време. Знаеш колко е безкомпромисен. Ще трябва да се подготвиш психически.

Аз кимнах.

— Мисля, че съм способна на това.

— Има и още. — Максън сведе поглед към килима, мъчейки се да подреди мислите си. — Америка, няма спор, че сърцето ми е твое още от самото начало. Сигурен съм, че вече го знаеш.

Когато вдигна очи към моите, цялото му същество говореше за това, а аз го чувствах с всяка клетка от тялото си.

— Да.

— Но онова, с което не разполагаш точно в този момент, е доверието ми.

Останах поразена.

— Моля?

— Разкрих ти толкова много от тайните си, защитих те по всеки възможен начин. И въпреки това, ядосаш ли ми се, действаш прибързано. Изолираш се, прехвърляш вината върху мен или пък най-фрапантното — впускаш се в планове за държавен преврат.

Ох. От това заболя.

— Трябва да знам, че мога да разчитам на теб. Трябва да съм сигурен, че си способна да опазиш тайните ми, да се довериш на преценката ми и да не правиш нищо зад гърба ми. Трябва да си съвършено откровена с мен и да престанеш да оспорваш всяко мое решение. Трябва да ми имаш вяра, Америка.

Трудно ми беше да преглътна думите му, но Максън имаше право. Нима му бях доказала с действията си, че може да ми се довери? Всички около него го бутаха или теглеха в някоя посока. Не можех ли поне аз да съм на негова страна?

Зачупих нервно ръце.

— Имам ти вяра. И дано проумяваш, че искам да съм с теб. Но и ти самият не беше напълно откровен с мен.

Той кимна.

— Вероятно си права. Но знай, че има неща, които искам да споделя с теб, а ме възпира фактът, че не мога да ти ги разкрия, ако съществува дори най-минимален шанс да не ги запазиш в тайна. Трябва да се уверя, че си способна на дискретност. И че можеш да си напълно пряма с мен.

Поех си въздух да му отвърна, но отговорът така и не напусна устата ми.

— Максън, ето къде си бил — провикна се Крис, появявайки се зад ъгъла. — Така и не успях да те попитам дали уговорката ни за вечеря си остава?

Очите му отскочиха към мен, докато ѝ отговаряше.

— Разбира се. Ще вечеряме в стаята ти.

— Прекрасно!

Прободе ме познатата болка.

— Америка? Наистина ли си тръгваш? — попита ме, като ни доближи достатъчно. В очите ѝ искреше пламъчето на надеждата. Извърнах поглед към Максън, чието изражение като че ли казваше: Точно за това говорех. Трябва да приемеш последиците от собствените си действия, да ми се довериш сам да направя избора си.

— Не, Крис, не и днес.

— Чудесно. — Тя въздъхна и дойде да ме прегърне. Запитах се дали прегръдката и не беше предвидена повече за очите на Максън, отколкото за мен самата, не че имаше някакво значение. Крис беше най-сериозната ми конкурентка, но и най-близката приятелка, която имах. — Снощи наистина ме разтревожи. Радвам се, че си добре.

— Благодаря ти, извадих късмет, че... — За малко да се изпусна, че, за щастие, Максън ми беше правил компания, но хвалбите вероятно щяха да съсипят и малкото доверие, което си бях спечелила през последните десет секунди. Прочистих гърлото си. — Извадих късмет, че стражите ме намериха толкова бързо.

— Слава богу. Е, тогава ще се видим по-късно. — После се обърна към Максън. — А с теб ще се видим довечера.

Крис тръгна с ведре крачка по коридора, по-щастлива, отколкото някога я бях виждала. Навярно беше много ободряващо да видиш как твоят възлюбен поставя теб самата пред бившата си фаворитка.

— Знам, че не ти е приятно, но имам нужда от нея. Тя е единственият ми вариант, в случай че ти ме разочароваш.

— Няма значение — свих рамене небрежно. — Така или иначе няма да те разочаровам.

Залепих една бърза целувка на бузата му и тръгнах нагоре по стълбището, без да поглеждам назад. Допреди няколко часа бях сигурна, че съм загубила Максън завинаги, но сега, когато вече

съзнавах колко ценен ми беше, възнамерявах да се боря за него. Другите момичета щяха да останат с пръст в уста.

Направо летях по централното стълбище, окрилена от нова надежда. Май трябваше по-скоро да се притеснявам заради предизвикателството, което ме очакваше, но в главата ми беше единствено мисълта за неминуема победа.

Не знам дали кралят бе предвкусил щастието, което щеше да ме обземе, или просто беше решил да ме причака; ала независимо от причината, в момента, в който стъпих на втория етаж, го видях да стои наскреж коридора.

— Ваше Величество — поздравих го аз.

— Лейди Америка. Явно ще ни погостувате още.

— Явно.

Групичка стражи мина покрай нас, поздравявайки ни с поклон.

— Да говорим по същество — продължи той с делови тон. — Какво е мнението ви за съпругата ми?

Аз сбърчих чело, изненадана от посоката, в която бе поел разговорът ни. Въпреки това отговорът ми беше искрен.

— Мисля, че кралицата е удивителна жена. Не мога да опиша с думи възхищението, което изпитвам към нея.

Той кимна.

— Наистина жена като нея се среща рядко. Надарена е с неповторима красота, но и със скромност. Смирена е, но не дотам, че да я опишем като малодушна. Покорна, благоразположена, отличен събеседник. Може да се каже, че макар и отгледана в бедност, тя е родена за кралица.

Кралят направи многозначителна пауза и съсредоточи погледа си в мен, отчитайки изписаното нескрито уважение по лицето ми.

— Същото обаче не може да се каже за вас.

Напрегнах сили да запазя самообладание.

— Външният ви вид е приемлив. Имате червена коса, малко сте бледичка, а фигурата ви бих определил като сносна; но сте кръгла нула в сравнение със Селест. Що се отнася до нрава ви... — Той си пое рязко дъх. — Държите се невъзпитано, подигравателно, а в единствения случай, в който подходихте сериозно към нещо, едва не срутихте основите на нацията ни. Съвършено несъобразителна сте. Да

не говорим за плачевната ви стойка и неелегантна походка. Крис е хиляди пъти по-очарователна и приветлива.

Свих устни, мъчейки се да възпра сълзите си. За целта си напомних, че не ми казваше нищо ново.

— И, разбира се, не виждам абсолютно никаква политическа изгода от това да ви задържа в двореца си. Кастата ви не е достатъчно ниска, че да вдъхнови народа, а за влиятелни връзки изобщо няма да говорим. Елиз, за сметка на това, ни оказа огромна помощ при пътуването ни до Нова Азия.

Стана ми чудно колко ли истина имаше в това, при положение, че така и не бяха се свързали със семейството ѝ. Вероятно се случваше нещо, за което не знаех. Или пък кралят просто преувеличаваше, за да ми внуши колко безполезна бях. Ако такъв беше стремежът му, се справяше повече от отлично.

Студените му очи се впериха в моите.

— Каква работа имате тук?

Аз преглътнах сухо.

— Май е най-добре да попитате Максън.

— Питам вас.

— Той иска да остана — заявих твърдо. — Аз също искам да остана. И докато двамата го искаме, няма да си тръгна.

Кралят се ухили.

— На колко години сте? На шестнайсет? На седемнайсет?

— Седемнайсет.

— Подозирам, че не сте особено запозната с мъжката природа, както е редно, щом сте попаднали тук. Нека ви уведомя, че мъжете могат да са доста непостоянни. Не е разумно да залагате толкова много на увлечението си по него, при положение, че в един миг можете да загубите сърцето му завинаги.

Аз присвих очи, питайки се какво точно се опитваше да ми каже.

— Стените на този дворец имат очи. Знам, че някои от момичетата вече му предлагат повече, отколкото бихте могла да си представите. Наистина ли смятате, че посредствена жена като вас има шанс на техния фон?

Момичета? В множествено число? Да не би да намекуваше, че се случваха и други случки, освен онази между Максън и Селест, на

която бях станала свидетел? Може би снощните ни целувки бяха скромни в сравнение онова, което му поднасяха другите момичета?

Максън беше заявил, че държи да е пряк с мен. Но дали това не беше една от малките му тайни?

— В такъв случай Максън ще ме отпрати, когато сметне за нужно, а вие няма за какво да се тревожите.

— Има, и още как! — изрева гневно той, после понижи глас. — Ако в момент на безумие Максън избере вас за своя съпруга, невинните ви кроежи ще ни костват прескъпо. Граденото с десетилетия, с поколения наред ще рухне, понеже на вас ви харесва да се правите на героиня!

Пристъпи толкова близо до лицето ми, че ми се наложи да направя крачка назад, но той пак ме доближи, оставяйки съвсем малко разстояние помежду ни. Говореше с нисък, дрезгав глас, далеч поплашец от невротичните му крясъци.

— Ще трябва да се научите да държите езика зад зъбите си. В противен случай ще ме спечелите като свой враг. А повярвайте ми, не е за ваше добро.

Сочеше ме гневно с пръст, почти докосвайки бузата ми. Точно в този момент можеше да ме разкъса на парчета. Дори да се появеше някой, с какво щеше да ми помогне? Никой нямаше да ме защити от краля.

Опитах да говоря спокойно.

— Разбирам.

— Отлично — каза той, развеселявайки се внезапно. — В такъв случай ще ви оставя да се настаните отново. Хубав ден.

Чак след като се отдалечи, осъзнах, че цялото ми тяло трепереше. Когато ми беше заповядал да държа езика зад зъбите си, бях схванала намека му, че не биваше дори да си помислям да спомена за този ни разговор пред Максън. Затова и щях да си мълча. Бях готова да се обзаложа, че по този начин проверяваше предела на нервите ми. Аз обаче нямах намерение да се пречупя.

Докато обмислях положението си, нещо в мен се промени. Да, изпитвах тревога, но изпитвах и гняв.

За кого се мислеше този, че да ме командва така? Вярно, беше крал, но всъщност не беше нищо повече от най-обикновен тиранин. Незнайно защо си беше наумил, че правеше на нацията ни услуга с

потисничеството си. Какво му беше хубавото на това да живееш в някой ъгъл на обществото? От къде на къде за всеки в Илеа съществуваха граници, но не и за него?

Замислих се как Максън бе укрил Марли в подземната кухня. И бях спокойна, че дори да не се задържах дълго в двореца, поне той щеше да е по-добър крал от баща си. Максън беше способен да изпитва състрадание.

Постоях на едно място, дишайки бавно, и когато се почувствах на себе си, продължих напред по коридора.

Влязох в стаята си и се спуснах към бутона, с който виках прислужничките си. Ан, Мери и Луси се притекоха с неочаквана скорост, задъхани от тичане.

— Госпожице? — възкликна Ан. — Да не би да се е случило нещо лошо?

Аз се усмихнах.

— Не, освен ако не смятате за лоша случка факта, че оставам.

— Наистина ли? — изпищя Луси.

— Съвсем.

— Но как? — удиви се Ан. — Нали казахте...

— Знам, знам. Трудно е за обяснение. Мога да спомена единствено, че получих втори шанс. Максън ми е скъп и възнамерявам да се боря за него.

— Колко романтично само! — възкликна Мери, а Луси запляска с ръце.

— По-кратко! — скастри ги строго Ан. Очаквах и тя да се развълнува, затова ме изненада с внезапната си сериозност. — За да е сигурна победата и, ни трябва план. — По устните и заигра дяволита усмивчица, а аз се ухилих до уши. Никога през живота си не бях срещала по-организиран колектив. С момичета като тях на моя страна, просто нямаше как да загубя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.